

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 45/Eylül 1985/2.-DM

TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ ÖZEL SAVAŞ BOŞA ÇIKARILIYOR

15 Ağustos şanlı atılımının 1. yıldönümü, Kürdistan'da faşist Türk devletinin yürütmekte olduğu özel savaş karşı yükseltile ulusal kurtuluş direniş savaşının önemli boyutlara ulaşması ile karşılandı. Bu bir yıllık süreç, 15 Ağustos'ta yakılan direniş kıvılcımının tüm ülkeyi boydan boya saran bir yangına dönüştürülmesi yolunda halkımızın önder gücü PKK tarafından verilen soylu direniş savaşımızın adım adım gelişmesine ve bu mücadeleyi daha başından ezmek için elindeki tüm araç, yöntem ve güçleri sonuna kadar seferber ederek beyhude bir çaba yürüten faşist sömürgeciliğin bu özel savaşının işleme kılınmasına tanıklık etti. Halkımız bu bir yıl sürecinde önderlerinin yol gösterici, geleceği tayin edici, cesur, fedakar ve inançlı karakterlerine yakından tanık olup zafere duyduğu inanç pekişmiş olarak onlar etrafında daha sıkı kenetlenirken, düşmanın barbar, katliamcı, insanlık düşmanı ve sefil karakterini yaşayarak, onun sonunu yükselen mücadelemizin zafesinde daha iyi görmeye sevincini de derinden yaşadı.

15 Ağustos eylemlerinin gerçekleştirildiği tarihten onun 1. yıldönümüne kadar geçen dönem Kürdistan'ın ve Kürdistan halkının kaderinin belirlendiği tarihsel bir dönem oldu. Halkımız, geleceğini yaratma yolunda giriştiği bu atılımın tarihindeki en soylu ve mutlaka zafer kazanacak atılım olduğunu bizzat pratikte kanıtladı. Kürdistan halkı için artık yeni bir dönem başlamış bulunmaktadır. Bu, halk savaş yolunda topyekûn ayağa kalkma ve sömürgeciliği nihai olarak tarihinden silerek sonuza dek özgür halkların bir üyesi olarak yaşama hakkını elde etme dönemidir. Artık hiçbir kuvvet bunu değiştirme, tarihin mevcut seyrini tersine çevirme gücüne ulaşamayacak, halkımız, girmiş olduğu bu yoldan alıkonamayacaktır.

Türk sömürgecilerinin tüm özel savaş yöntemlerine ve bastırma çabalarına rağmen, direniş günden güne daha da boyutlanarak ülkemizi derinliğine ve genişliğine sardı. 15 Ağustos atılımının hemen ardından başlatılan "Güneş" ve "Huzur" operasyonlarına rağmen direniş kırılmayarak günden güne kökle-

ti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin ilanı ile başlayan Bahar Atılımı, 15 Ağustos atılımının daha üst boyutlarda sürdürülmesi oldu. Bu atılım, 14 Temmuz Ölümlü Orucu direnişçilerinin anısına düzenlenen Temmuz atılımı ile zirveye ulaşarak tüm Kürdistan, baştan ayağa eylemlerle çalkalandı. Direniş artık bir daha sökülmemecesine kök saldı. 15 Ağustos eylemlerinin yıldönümüne yaklaştığında artık mücadele, başta Ağrı Direnişi olmak üzere Dersim'den Hakkari'ye, Antep'ten Kars'a kadar o güne kadarki en üst boyutlarına ulaşarak sömürgeci Türk devletini ciddi şekilde tehdit eder boyutlara ulaştı. Sayısız karakol baskını, polis ve jandarma birimlerine yönelik devrimci saldırılar, çok sayıda ajan ve muhbir cezalandırma olayları, gösteriler, toplantılar vb. gibi devrimci eylemlerle halk kitlelerinde büyük coşku yaratılarak mücadeledeki görkemli boyutlara ulaştırılırken, sömürgeciler ise tam bir acz ve panik içine sürüklendiler.

Bu süreç, sömürgeciler cephesinde de önemli gelişmelere yol açtı.

Devamı Sayf: 10'da

Dersim'de Hortlatılmak İstenen İhanet Yaşam Olanağı Bulamıyor

Bahar Atılımı ile birlikte Dersim alanında ajan ve işbirlikçi yapıya yönelik bir dizi başarılı eylem gerçekleştirilirken, basılan jandarma ve polis karakollarında sömürgecilere ağır kayıplar verdirilmiş; bunun üzerine sömürgeciler bu alandaki faaliyetlerine daha da ağırlık vererek ajan-ihbarcı ağını yeniden toparlamaya başlamışlardır.

Dersim şehir merkezi ve ilçelerinde hız verilen bu yeni çabalar ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimini engellemeye yönelik girişimlerdir. Bir yandan satın aldığı işbirlikçilerini harekete geçirirken,

Göle'de de Halk Düşmanları Cezasız Bırakılmadı

Sömürgecilerle sıkı bir işbirliği içinde bulunan ve halka zulüm yapılmasına neden olan halk düşmanı bir ajanın cezalandırılması Göle'de büyük bir etki yarattı. Aşiret reisi olan Zaho Yıldız adlı bu ajan, aşiret içindeki otoritesini de kullanarak milisleşmeyi geliştirmeye çalışıyor ve bu konuda sömürgecilerle ortak hareket ediyordu. Kraldan daha kralcı olan bu hain, çevresinin uyarılarına "Apocular da neymiş, devlet güçlüdür" diyerek karşılık veriyor, iyi bir uşak olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

En yakın çevresinden bile tepki

Bozova'da İntikam:

9 Sömürgeci Subay Kurşuna Dizildi

Ağustos sonlarında Semih Sancar tabiatikası nedeniyle Bozova'ya yeni askeri birlikler takviye eden sömürgeciler, büyük bir gövde gösterisi hazırlamaktaydılar. Tatbikat adı altında geliştirilen katliam provalarıyla halka gözdağı verilirken, Mayıs direnişinin yarattığı büyük etki de kırılmak isteniyordu. Bunun için en gözde birliklerini Bozova'da oluşturdukları geçici bir garnizona yerleştirmeye başladılar.

Ağustos ayı sonlarına doğru yerleştirilen birlikler çok geçmeden operasyonlara girişirken, halk üye-

Haberlerin Devamları Sayfa 21'de

Türk Genel Kurmayının Basına Verdiği "Brifing" Semih Sancar Manevraları ve Kürdistan'da Yükselen Devrimci Silahlı Savaşım

KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTÜLEN ÖRTÜLÜ ÖZEL SAVAŞIN AÇIĞA ÇIKARILMASI

12 Eylül askeri-faşist cuntasının uyguladığı tüm pasifikasyon yöntemlerine rağmen PKK, 15 Ağustos 1984'te, yani, rejimin 4. yılı daha sona ermeden önderlik ettiği şanlı devrimci atılımı cuntanın başında bir balyoz gibi patlattı. Başlangıçta bu darbenin yarattığı sersemlikle, öfke ve panik arasında sömürgeciler adeta ne yapacaklarını, nasıl tutum takınacaklarını şaşırıldılar; çünkü devrimci hareket bu atılımı ile, rejimin ayıpları ve gizli-kapaklı gerçekleri üzerindeki perdeyi çekip almış, cıların dokerecek çirkin yüzlerini, hem de çirçilçak orta yere sermiştir. Rejimin temsilcileri bir yıl önce bu günlerde, suçüstü yakalanmaları sonucu ortaya çıkan ayıplarını örtmek için bir yandan sayıklarcasına, "başımıza gelen bela aslında ufaktır, çok önemli şeyler oluyor zannetmeyin, aslında biz yine de en güçlüyüz, bunları birkaç eşkiyadır iki gün sonra teslim olurlar, bir öğünlük zamanları

kaldı" vb. açıklamalarla gerçekçi inkara ve örtbas etmeye devam ederlerken; diğer yandan "bu bir gerilla savaşındır, bununla mücadele uzun sürebilir" diyerek, TC'nin ezeli inkarcılığında ilk gediği yine kendileri açıyorlardı. Aldıkları tüm tedbirlere rağmen, son bir yıl boyunca yükselerek devam eden devrimci savaşımız karşısında TC kurmayları, 15 Ağustos şanlı atılımının 1. yıldönümünde adeta "beyaz bayrak" çekercesine, bu savaşın gelişimini ve çoğu gerçeklerini teslim etmek zorunda kaldılar. Türk Genel Kurmay Başkanlığı adına Özel Harp Dairesi temsilcileri Tuğamiral Vural Beyazıt ile Gn. Kr. İstihbarat Dairesi Başkanı Sabri Yirmibeşoğlu, şu ana dek gizledikleri, gerçek boyutlarını sakladıkları; fakat devrimci silahlı savaşın gelişmeleri tüm ulusal ve uluslararası kamuoyuna dayatması yüzünden artık daha fazla gizleyemeyecekleri kendi özel savaşlarının sonuçlarını, 15 Ağustos'un yıldönümünde, geniş bir toplantıyla yerli ve yabancı basın-yayına açıklamak, zah etmek zorunda kaldılar.

Devamı Sayf: 12'de

CUMHURİYETİN SON 5 YILI VE KÜRDİSTAN'DA DEVRİM ŞAFAĞI

YAZISI SAYFA 6'DA

PARTİZANIN MEKTUBU

MUTKİ DİRENİŞİ İLE İLGİLİ RAPOR

YAZISI SAYFA 18'DE

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİNİN RUHU 15 AĞUSTOS ATILIMININ ZAFERİNDE SOMUTLAŞMIŞTIR

Diyarbakır zindan direnişimizin doruk noktası olan tarihi Ölüm Orucu eyleminin üçüncü yıldönümünü şanlı 15 Ağustos atılımının birinci yıldönümü ile kaynaştırarak zafer yolunda güçlü bir adımla selamlıyoruz. 14 Temmuz 1982 günü sömürgeci mahkemelerde M. Hayri DÜRMÜŞ'ün açıklaması ile başlayan ve 40 PKK'li önder kadro ve savaşçıyı kapsayarak Eylül ayı ortalarına dek süren Ölüm Orucu eylemi, Partizan MK üyeleri M. Hayri DÜRMÜŞ ve Kemal PİR yoldaşlar ile değerli kadroları Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşların şehit düşmeleri sonucu tarihimizdeki en anlamlı sayfadalarından birisini açmış olarak sonuçlandı.

Bugüne dek Ölüm Orucu'nun anlamı, mücadelemizdeki yeri ve ortaya çıkardığı dersler konusunda çok şey söylendi ve yazıldı. Ancak,

bütün bu belirtilenlerin yeterli olduğunu söylemek, Ölüm Orucu'nun anlamını sınırlandırmak ve öğretici derslerinin zenginliğini gözardı etmek olacaktır. Çünkü o günden bugüne yaşanan gerçekler ve mücadelemizin katettiği yol bu soylu eylemin anlamını her geçen gün daha çok bilince çıkararak onun tarihsel karakterini bizzat kızımlar savaş ortamı içerisinde kanıtladı. Gelişen mücadelemiz, attığı her adımda Ölüm Orucu eylemiyle zirveye ulaşan Diyarbakır Zindan Direnişimizin derin etkilerini yaşayarak, onun öğretici dersleri ışığında gelişmeler kaydederek ve yarattığı olumlu zeminden güç alarak bu direnişin zafere gitmemizdeki etkilerinin ne kadar belirgin ve sürekli olduğunu güçlü bir tarzda ortaya koydu.

Devamı Sayf: 19'da

Peşmerge sayı 13'ten alınan Orta Kürdistan'dan eylem haberleri...

Yaşasın Ulusal Kurtuluş Cephemiz! Yaşasın Şanlı Bahar Atılımı!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanına hazırlık süresinde ve ilanı sonrasında HRK güçleri, düşman kuvvetlerine ağır darbeler indirdiler. Alınan haberlerde, saldırı eylemlerinin halen de devam ettiği, bir çok kazanın HRK güçlerince uzun saatler boyu denetim altında tutulduğu bir düşman karakolu ve birliğinin devrimci kuvvetlerimizin saldırılarından kurtulamayarak ağır kayıplar verdiği öğrenilmiştir. HRK güçlerince basılarak saatlerce denetim altında tutulduğu öğrenilen alanlar şunlardır: İdil, Midyat, Batman, Karakoçan, Dersim'in bazı kazarları, Van-Çatak ilçesi. Ayrıca, henüz detayları öğrenilmemekle birlikte bazı alanlarda büyük düşman kuvvetlerine yönelik saldırılar düzenlendiği ve devrimci operasyonların başarıyla sonuçlandığı anlaşılmaktadır.

Başta TRT olmak üzere, Türk ve diğer yabancı basının Kürdistan'daki devrimci gelişmeler karşısında bilinçli bir suskunluk içinde oldukları, sanki hiç bir gelişme yokmuşcasına ve bunun da ötesinde sanki darbe yiyen TC kuvvetleri değil de HRK güçleri imişçesine çarpıtılmış haberler verdikleri görülmektedir. Sömürgeci ve emperyalistlerin bilinçli suskunluğuna karşın, eylemler son derece yoğunudur. Ancak öte yandan, düşman saldırı ve uygulamaları da giderek yoğunlaşmakta ve açık bir savaş

hali yaşanmaktadır.

Yeni devrimci saldırı eylemlerimiz 15 Ağustos devrimci eylemlerinin yıldönümüne denk gelmektedir. HRK'nin birinci kuruluş yıldönümü olan 1985 yaz döneminin güçlü eylemlerle gelişme atılım süreci haline getirilmesi beklenen bir durumdur. Ancak, çeşitli olanaksızlıklar nedeniyle, planlı bir biçimde geliştirilen ve başarılı sonuçlara varıldığı anlaşılan eylemler hakkında şu ana kadar ayrıntılı bilgi öğrenememiş durumdayız.

Savaşçılarımızdan ve halktan aldığımız bilgilerden ulaştığımız sonuçlara göre Bahar Atılımı sürecince gerçekleştirilen eylemlerden bazıları şöyle sıralayabiliriz: 1-3.3.1985 günü Eruh'un Gamoska köyüne giren üç devrimcinin ihbar edilmesi sonucu, faşist kolluk kuvvetleri tarafından köy çevresinde iki ayrı çember içerisine alınan devrimciler, her iki çembere de yarararak kurtulmuşlardır.

Ayrıca Eruh ve çevresinde çok sayıda kitle propaganda toplantıları yapılmış, yayın, bildiri ve afiş dağıtılıp, asılmıştır.

2-3.3.1985 tarihinde Eruh'un Qamışa köyünde devrimcilerin olduğu ihbarını alarak köyü saran düşman kuvvetleriyle devrimci savaşçıları arasında çıkan çatışmada, devrimci savaşçıları iki çembere de yarıp çıkarmışlardır. Bir Subayın kafasından yaralandığı çatışmada biri çavuş, ikisi er olmak

üzere üç sömürgeci asker de yaralanarak hastahaneye kaldırılmışlardır.

3-25 Mart 1985 gecesi Eruh'un kırsal alanında pusuya düşürülen düşman birliğinden biri astsubay, biri el olmak üzere iki kişi imha edilirken, iki sömürgeci asker de yaralanmıştır. Şaşkına önemli düşman birliğinden geriye kalanlar, mevzilendikleri alanda tam 5 saat kırıp-damaksızın durmuş ve ancak şafak sökerken geldikleri köye geri dönmüşlerdir.

4-Şirnak'ın Destala (Kırk köyü) köyünde HRK güçlerinin köyde düzenledikleri toplantı üzerine köye gelen düşmanın askeri ve sivil güçlerinden oluşan ekibe 23 Nisan'da kurulan bir pusuda önemli kayıplar verdirilmiştir. Şirnak ilçe kaymakamının ağır yaralandığı olayda, ilçe jandarma komutanı, bir polis, ilçe sağlık tabibi ve bir hemşire imha edilmişlerdir. Üzerlerinde bulunan bir adet G-3 piyade tüfeği, iki 14'lü tabanca, MP-5 marka bir makinalı tüfek ve toplam 148 değişik çapta mermi alınarak kamulaştırılmıştır. Söz konusu birliğin Özel Harp Dairesince görevlendirilmiş özel bir birim olduğu öğrenilmiştir.

5-1 Mayıs 1985 günü Bitlis iline bağlı Süve (Konalga) köyü muhtarı HRK savaşçıları tarafından sabitleşen ajanlık suçu nedeniyle cezalandırılmıştır.

6-5 Mayıs 1985 günü Şirvan'ın Tasul köyüne giden bir HRK birliği,

gece saat 23⁰⁰ dolaylarında düşman kuvvetleri tarafından çembere alınmış ve çatışmada Delil ve Salih adlı savaşçılar şehit düşmüşlerdir. Düşmanın verdiği kayıpların sayısı öğrenilememiştir.

7-6 Haziran 1985 günü Şirvan'da Ala aşiretine mensup beş kişilik bir milis çetesinin saldırısıyla karşılaşan bir HRK birliği, bu ajan milislerden döndüğü anında öldürmüş, bir çete mensubu ise ağır yaralanmıştır. Olay üzerine alana gelen düşman helikopterlerinin indirme yapması sonucu çevre kuşatılarak HRK birliği çember altına alınmak istenmiştir. Bu esnada Şerif ve İsa adlı devrimci savaşçılar şehit düşmüştür. Hamid adlı savaşçı ise çatışmayı tek başına sürdürmüş, inanılmaz bir ataklık ve saldırı ruhu gösterdiği çatışmada geçmeye çalıştığı köprü üzerinde vurularak şehit düşmüştür.

8-Bayramdan dört gün önce (18-19 Haziran) Şirnak alayına roketli saldırı yapılmış, olayda dört asker öldürülmüştür. Ayrıca şehrin alaya yakın Gazipaşa (Dudana) mahallesine girilerek bir muhbirin evi taranmıştır. Halktan alınan bilgilerde Derşu Avene karakollarının basıldığı da söylenmektedir.

9- Cizre kırsal alanda devriye gezmekte olan operasyon koluya girilen çatışmada bir başçavuş ve iki asker imha edilmiştir. Operasyon kolunu kısa sürede etkisiz hale getiren eylemciler kayıp vermeden geri dönmüşlerdir.

Halktan alınan bilgilere göre, HRK savaşçıların yola döşedikleri uzaktan kumandalı bombaya çarpan bir düşman askeri aracında hasar meydana gelmiştir. Ancak

teknik bir hatadan dolayı bombanın zamanında patlamaması nedeniyle arzulanan sonuç verilememiştir.

10-Şirvan ilçesinde bir grup devrimci, Remê Şerik adlı ajan-feodalini evini basarak imha etmek amacıyla köyü kuşatma altına almışlar, ancak eylemi haber alan düşman, daha büyük bir kuvvetle ikinci bir kuşatmayı oluşturmıştır. Devrimci savaşçılardan bir grup teslim olma taktiğine başvururken, diğerleri de düşmana imha saldırısı düzenlemişlerdir. Çatışmada bir yüzbaşı, bir üsteğmen ve bir er öldürülmüştür. Yaralı sayısı öğrenilememiştir. Savaşçılar, olay sonrası kayıp vermeden geri çekilmişlerdir.

11-Eruh'ta Sadikê Girdanê adlı ajanın evine baskın yapılmış, oğlu ölümlen, kendisi de ağır yaralanmıştır.

12-Silopi'de Beşiri karakoluna taciz saldırısı yapılmış ve yola mayın döşenmiştir.

13-"Şehit Çetin AKKURT" birliği tarafından Avjan askeri birliğine bayramda saldırı düzenlenmiş, bir subay imha edilirken üç asker de yaralanmıştır.

14-Şirnak Giek/Bacrit askerlerine taciz saldırısı yapılmıştır.

15-Şirnak'da Aker askerlerine petrol arama şantiyesine taciz saldırıları düzenlenmiştir.

16-19 Mayıs 1985 günü Eruh'un Jilyan aşiretine mensup (Mişadere) Sadık Özdemir adlı bir ajanın Gırdara köyündeki evine baskın düzenlenmiş ve kendisi gibi ajan olan oğullarından biri ölüme cezalandırılırken, diğeri de ağır yaralanmıştır.

Ağrı-Kars Mektubu

Kars ve Ağrı yörelerinde PKK onderliğinde gelişen devrimci mücadelemiz, sömürgeci faşist Türk devletini büyük bir telaş ve korku içerisine sokmaktadır. Aralık ilçesi ve çevresinde önde gelen ajanlardan bazılarının cezalandırılması ile kanatları kırılan sömürgeciler hemen operasyonlara başladılar. Fakat bu ajanların şahsında sömürgeciler indirilen darbe sonucu, önceleri sömürgeci askerlerin önünde operasyonlara katılan ve dere-tepe, mağara-delik demeden her köseyi gezdiren hainler, şimdi korkularından ya köylerini-evlerini terk edip başka alanlara kaçtılar, ya da bu işlerden vazgeçerek sömürgecileri kendi haline bıraktılar. Bu durum sonucu aramızın sür ve günlük kesimlerine giremeyen sömürgeciler, yol kenarlarından ve düzlük alanlardan ayrılmaz hale geldiler. Bir yandan yalan ve demogojile devrimcileri kötüleme çabalarını bu süreç içinde hızlandırırken, bir yandan da şeker politikasını uygulayarak kendilerini halkın dostu gibi göstermeye çalışmaktadırlar.

İğdir-Aralık alanında ise şeker politikasıyla bir sonuca varamayacaklarını anlayan sömürgeciler, kendi ajanları vasıtasıyla sahte bir "bombalı" pankartı, Qorxen civarında bir yere asıtararak devrimcilerin yaptığını söyleyerek, bu bahaneyle halkı bir araya toplayıp sıra dayatından geçirmiş, Y. A. M. R. isimli köylüler de gözaltına alarak gülerce işkence etmişlerdir. Düşmanın, bir yandan güzel görünme çabalarına girenken, bir yandan da barbarca saldırılar uyguladığını gören yöre halkı devrimci mücadeleye daha sıkı bağlarla bağlanmaktadır. Doğubeyazıt alanında ise uygulamalar daha farklı olmuştur. Bu alanda faaliyetlere başlayan Parti kadro ve sempatanları, halk tarafından büyük bir coşku ve se-

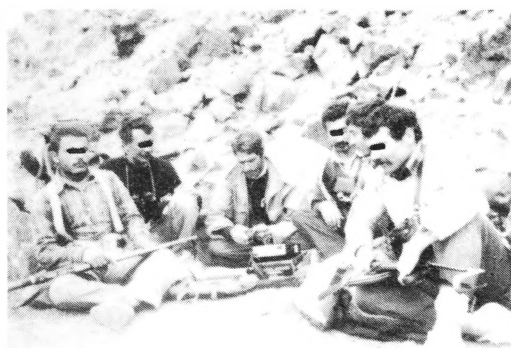
vinçle karşılanmıştır. İğdir, Aralık ve Doğubeyazıt'ta birbiriyle koordineli gelişen devrimci eylemlerimiz ve silahlı propaganda çalışmaları, sömürgecileri ürktümeye başladı. Sık sık bu alanda operasyonlar yapan sömürgeciler her seferinde de yoğun ve bitkin bir halde geri dönmek zorunda kaldılar. Devrimciler hakkında yaptıkları anti-propaganda da tutmuyarak aleyhlerine çevrildi. Ağrı dağına çıkmayı başaramayan sömürgeci askeri birlikler son çare olarak bu alandaki yaylalara gidenleri yeniden aşağı indirdi. Halk erkenden yayladan dönmek zorunda kaldı.

Sömürgeci Türk devleti geçmişteki Ağrı isyanından da bazı dersler çıkararak, bu alanı tekrar yasak bölge ilan etme sevdası peşindedir. Bir yandan da köylülerle halka silah dağıtarak denetim kurma çabası içine girmişlerdir. Dağlık alanda denetimi kurduğu taktirde devrimcileri barnamaz hale getirip kolayca yakalayacağını hesap eden barbarlar, basın-yayın kuruluşları vasıtasıyla Ağrı'yi tamamen temizlediklerini ilan etmişlerdir. Halbuki adeta yürüyüş yapıp gibi patika yollardan ayrılmadan operasyon yapmaktadırlar. Ve şu anda devrimciler halkla omuz omuza dağa ve doğuya hakim durumdadırlar.

Bu bölgede yaz ayları boyunca meydana gelen gelişme ve eylem haberleri ise şöyledir:

●Ağrı ve Kars yörelerinde ajanlık birliğinin geliştirilmesi için devlet büyük çaba sarfetmektedir. Halka baskı uygulamaktan ziyade kazanma taktiğini uygulamaktadırlar. Ancak ajan-ışbirlikçi yapıya önemlemez ve darbe üstüne darbe vermemiz üzerine amaçlarına ulaşamamışlardır. Sömürgeci ayrıca, yakaladıkları her insana ajanlık teklif etmekte, kabul edenleri eğitmektedirler. Bazı olay-

Sömürgeci Faşistler Yalan ve Demogojile İş Yürütmeye Çalışıyorlar

Akif Yılmaz S. Pr. Grubu bir eylemin değerlendirmesini yaparken...

ları Hareketimiz aleyhine çalışarak yalan ve demogojile başurmaktadırlar. Bir de özellikle bazı Kürt küçük-burjuva reformist güçlerini Hareketimize alternatif hale getirmeye çalışmaktadırlar. Partimizin çok sert olduğunu, dünyadan tecrit olmuş bir güç olduğunu vb. propagandaları yayarak kitleleri söğütüme çalışmaktadırlar.

●Her köyün girişinde pusular kurulmaktadır. Köylülere zorla silah vermek istemektedir. "Köy Korucuları" adı altında milis çeteleri oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bundan şimdiye kadar başarı elde edememişlerdir.

●Bu alanda bulunan bazı ihbarcılar, HRK birlikleri tarafından tehdit edilerek bu isten vazgeçmeleri istenmiş ve olumlu sonuç alınmıştır. Birçoğu alanı terk etmiş, bazıları da bu işten vazgeçmiştir.

●Akif YILMAZ Silahlı Propaganda Grubu tarafından Aralık'a bağlı Karahacılı köyünde 22 Haziran 1985 günü Tacettin Kesip, Rıza Karapınar ve Turgut Tırpan adlı ajanlar ölüme cezalandırılmışlar-

dır. Bu unsurlar askerle birlikte devrimci ve yurtseverleri yakalamak için dolaşmakta, halkın silahlarını ihbar etmekte, malını gaspetmekteydiler. Eylem gerçekleştirildikten sonra köy okulunun duvarına ERNK bayrağı, HRK pulları ve halkımıza çağrı yapan, ajan-muhbirleri de uyaran bir bildiri asılmıştır. Eylem köylüler ve yöre halkı arasında oldukça büyük sevinç yarattı.

●Önceleri sömürgeciler bu alandaki askeri güçlerini Hakkari ve Siirt alanlarına gönderiyordu. Son eylemlerimiz ve çalışmalarımızın yarattığı gelişmeler üzerine bu ak-tarma durdurulmuştur. Helikopter birlikleri ise sayıca arttırılmıştır.

●Doğubeyazıt şehir merkezine 6 Temmuz 1985 günü Akif YILMAZ Silahlı Propaganda Grubu tarafından "Yaşasın Ordumuz HRK, Yaşasın ERNK!" yazılı bombalı bir pankart asılmıştır. Ayrıca şehrin önemli noktalarına Parti genel sekreteri ve ulusal onderimiz A. OCAŁAN'ın posterleri, çeşitli pullar ve diğer şehit posterleri asılmış-

tır. Lisenin önündeki direkte bulunan TC'nin bayrağı indirilerek yerine ERNK bayrağı asılmıştır.

●21 Temmuz 1985 günü de yine aynı grup tarafından Doğubeyazıt'taki Süphan Jandarma Taburuna saldırı düzenlenmiştir. 1 Asker olmak üzere çok sayıda asker de yaralanarak şafakla öldürülmüştür. Düşman, bu eylemi ertis etmek için iki devriyesinin yanlışlıkla çatıştığını söyleyip propaganda etmiş de halk gerçek durumu bildiğinden bu propagandaları etkisiz kılınmıştır.

●Ağrı dağı çevresindeki devrimci faaliyetlerimize üzerine düşman, yaylaya çıkan köylülere zorla yaylalardan indirmişti. Bunkdaki amaç, alandaki devrimcileri halktan soyutlayıp desteksiz bırakmak ve ele geçirmektir. Yine hayvanların beslemekte zorluk çeken bu yayladan indirilmiş olan köylülere de olayın sorumlusu olarak devrimciler gösterilmiş de halk, gerçek düşmanın kim olduğunu iyi bildiğinden devrimcilere olan desteğini daha da arttırmıştır.

●8 Ağustos 1985'te Doğubeyazıt'ta HRK savaşçıları ile düşman birlikleri arasında çatışma çıkmış ve birgün boyunca devam eden çatışmada HRK savaşçıları hiç bir kayıp vermediği gibi, düşmana da ağır kayıplar verdirmişlerdir. Çatışmayı yakından izleyen yöre halkı, düşmandan 6 ölü, 10 yaralı olduğunu söylemektedir. Düşman, yaralı ve ölümleri ertesi gün helikopterle alandan uzaklaştırmıştır. Bu gorkemli direniş, sömürgeci askerler arasında büyük bir panik yaratmış, halkta ise mücadeleye olan güveni iki katına çıkarmıştır. Yine bu olay üzerine şehirde bulunan bazı hain ve ajanlar, panik içerisinde alandan çekilmeye başlamışlardır.

Devrimci çalışmalarımız hergün daha da güçlenmekte ve gelişmektedir.

**Devrimci Selamlarımızla
15 Ağustos 1985
Akif Yılmaz
Silahlı Propaganda Grubu**

FAŞİST CUNTA 5. YILINDA 10 000'İ AŞKIN KİTLENİN KATILDIĞI GÖRKEMLİ EYLEMLERLE BİR KEZ DAHA KAHREDİLDİ

7 Eylül 1985 günü Paris ve Berlin'de, 14 Eylül günü İsviçre-Basel'de ve F. Almanya'nın Köln kentinde bir araya gelen binlerce Kürdistanlı yurtsever emekçi, Feyka KURDISTAN tarafından düzenlenen görkemli yürüyüş eylemine katılarak faşist Türk cuntasını işbaşına geldiğinin 5. yılında nefretle lanetlediler. Çeşitli alanlarda devam eden protesto eylemleri bu yıl aynı bir özellik taşımaktadır. Son bir yıl boyunca hızla gelişen Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesinin verdiği coşku ve bilinç hareket eden kitleler, Avrupa alanında da gereken desteği sunmak ve faşist sömürgeci düşmanı dünya kamuoyundan teşhir ve tecrit etmek için her türlü fedakarlığı yapmaktadır.

Bu yılki protesto eylemlerindeki coşkun ve güçlü katılım, ülkemizde gelişen mücadelenin bu alanda da yankısını en güçlü tarzda bulduğuna açık göstergesi olmaktadır. Bu eylemlerle faşist cuntaya olduğu kadar, onun dolaylı ve dolaysız destekçileri ile "sol" adına ona şaşak eden çevrelere de güçlü bir şamar indirilmiştir.

7 Eylülde Paris'te yapılan protesto yürüyüşüne 1000'den fazla Kürdistanlı emekçi katılmıştır. Faşist cuntayı lanetleyen pankartların yanı sıra, ulusal önder A. ÖCALAN'ın büyük bir posteri ve PKK, ERNK, HRK, bayraklarının taşındığı kortejde büyük bir disiplin ve düzen hakimdi. Sloganlar oldukça görüldüğü gibi, mücadelede olan bağışlılık coşkulu tarzda dile getirildi. Miting alanında da aynı duyarlılığı gösteren kitle, yapılan konuşmaları ve sunulan mesajları dikkatle dinleyip, güçlü sloganlarla da destekledi. Programın sonunda hep birlikte haykırılan **Cephe Andı** ise, eyleme gerçek anlamını kazandı. Kültür programı eşliğinde de sloganlar haykırılan kitle hep birlikte çekilen halayla eylemi sonuçlandırdı.

Aynı gün F. Almanya'nın Berlin şehrinde de bir protesto yürüyüşü yapıldı. Yerel çapta düzenlenen eyleme 100'ü aşkın Kürdistanlı yurtsever emekçi katıldı.

14 Eylülde Köln'de yapılan büyük yürüyüş eylemi de 5000'ü aşkın bir kitle katılımıyla başlamış, bu sayı giderek 6000'e çıkarak artmış ve miting alanında çevreden izleyenlerle birlikte 10 000'e yaklaşmıştır. Birlerce insanın sağladığı düzen ve disiplinle, örnek bir protesto eylemi olan bu yürüyüşte; gerek taşınan pankartların zenginliği, gerek sloganların en canlı şekilde haykırıl-

dıldı. Konuşmanın bitiminde tüm sol eller havaya kaldırılarak **Cephe Andının** içilmesi de eylemin düşmana korku salan en güçlü yönlerinden birisini oluşturdu. Daha sonra FKBC adına yapılan konuşmayı Türkiye ve Kürdistan halklarının kardeşliğini ve mücadele birliğini dile getiren sloganlarla desteklediler. Ayrıca yürüyüşe katılan dayanışmacı örgütlerden Kurtuluş Yolu, ve Kürdistanlı Devrimciler'in temsilcileri sözlü mesajlarını sundular.

Bunların yanı sıra bir çok uluslararası ilerici-demokratik güç ve çevre, protesto eylemine sözlü ve yazılı dayanışma mesajlarını ilereyerek KUKM'nin yanında olduklarını belirttiler. Bunlardan PAC (Pan Africanist Congress) temsilcisi sözlü mesajını sunarken, UNIR, Şili Sosyalist Partisi CNP, KDP, FMLN-FDR, OEK ve ismini buraya yazamadığımız çok sayıda örgüt, grup ve kişi tarafından da yazılı mesajlar sunuldu. Kitle sunulan her mesajı "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi, Yaşasın KUKC!" sloganlarıyla tamamladı.

Daha sonra Hunerkom tarafından sunulan kültür programı ile devam eden eylem, "Apo Hate Hilvanê" türküsünün söylenmesi ile birlikte tüm emekçiler kolkola halaya dizilerek ve sloganlar haykırarak eylemi sonuçlandırdılar.

Örnek bir disiplin ve düzen içinde gerçekleştirilen bu yürüyüş ve miting eylemi, çok sayıda basın ve yayın organında da haber olarak kamuoyuna duyuruldu.

Yine 14 Eylül günü İsviçre'nin Basel kentinde yapılan protesto yürüyüşü de faşist cuntanın lanetlenmesine ve KUKM'nin dünya kamuoyuna bir kez daha tanıtılmasına önemli bir katkıda bulundu. 1000'ü aşkın sayıda Kürdistanlı yurtsever emekçinin katıldığı miting ve yürüyüş eylemi, militan bir hava içinde geçti. Bu alanda faşist cunta ve gerici emperyalist yönetimlerle işbirliği halinde mücadelelemeye yönelik olarak gerçekleştirilmek istenen katliam ve kompo uygulamalarına, ERNK sempatanlarını korkutup pasifleştirme çabalarına da güçlü bir cevap olan bu eylem, kadını erkeği, çocuğu ve yaşlılarıyla tüm Kürdistanlıların mücadelemize ve onun önder gücüne uzanan elleri kırma kararlı olduğunu açığa koymuş, haykırılan sloganlarla düşman bir kez daha kahredilmiştir.

Gerek yürüyüş esnasında gerekse de miting alanında örnek bir disiplin ve kararlılık gösteren kitle, **Cephe Andını** en gur sesile hay-

DİRENİŞ AZANIA HALKINI ZAFERE GÖTÜRECEKTİR

Ümit burnunun keşfi ile birlikte, Afrika kıtasının kaderi de değişmeye başladı. Bir yandan ticaretin hızlandırılmasına, diğer yandan da Avrupalı kapitalistlerin büyük bir soygun yürütmelerine yolaçan bu keşif, Afrika kıtasında sömürgeciliği geliştirmesinin de başlangıcını oluştuyordu. Daha önceleri de çeşitli biçimlerde kıtaya gelmişse de Ümit burnunun keşfi ile birlikte altın, elmas, vb. değerli madenlerin Avrupa metropolüne taşınma olanaklarının daha da açılması sonucunda giderek hızlanan bir sömürge edinme yarıştı gelişti. Dönemin sömürgeci devletleri olan İngiltere, Hollandalılar, Portekizler ve diğerleri arasında bu toprakları ele geçirme yarışını yoğunlaşarak, kıtanın kapitalist ekonomiler için önemi ve değeri birden bire arttı.

siyonizminden ve Kemalizmden geri bir yanı yoktur. Kemalistlerin Kürdistan'da, siyonistlerin Filistinler üzerinde uyguladığı vahşet ve katliamların bir benzerini de İrkçi rejim Güney Afrika halkı üzerinde geliştirmektedir. Dünya halkları tarafından lanetlenen bu İrkçi-faşist yüzü açığa çıkarılan Pieter Botha yönetimi, yerli halkın haklarını tanımamakta ısrarlı davranmakta ve her başkaldırışın üzerine en sert polisiye yöntemlerle gitmektedir.

Apartheid olarak adlandırılan ve ırkçılığı resmi devlet politikası haline getiren bir yasayla siyah halkın her türlü hakları ortadan kaldırılmış durumdadır. Bu yasayı kaldırmama ve değiştirmede kararlı gibi görünen İrkçi yönetim, direnişin yaygınlaşması karşısında geri

BM ve daha birçok kuruluşun yanı sıra sosyalist ülkelerin de yoğun tepkisini alan rejimin efendileri tarafından da kulakları çekildi. ABD başkanı Reagan yaptığı bir açıklamada, Güney Afrika rejimine karşı yaptırımlar uygulayacaklarını belirtti. Yine çeşitli Avrupa ülkeleri protestolarda bulunarak ırk ayrımcı politikasına son verilmesini istediler.

Daha dün kadar rejimin baş destekçileri olan güçler birden bu tarz bir ağız değişikliğine yönelmeleri açık ki, içteki gelişmelerin bir sonucudur. İktidarın sallantıya girmesi karşısında taviz vermeye zorlanan rejim, böylece kurtarılmak isteniyor. Dünya halklarında artan yoğun tepkiler, içerde de siyah halkın kararlı direnmesi ile birleşince gelişmelerin tehlikeli boyutlara ulaşacağını gören emperyalist çevreler ve bunların başında ABD olmak üzere, rejimi kurtarmanın telaşı içine düştüler. Bunun için de, reform talepleri ile ortaya çıkarak, ırkçılığın yumsatılmasına çaba harcamaktadırlar.

ANC başkanı Nelson Mandela 20 yılı aşkın bir süredir tutuklu bulunuyor. Serbest bırakılması yönünde yoğun gösteriler düzenlenmesine rağmen, rejim tutukluluk halini devam ettirmektedir. Bu amaçla düzenlenen ve binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş polisin zor kullanması sonucu dağıtılırken, çok sayıda ölü ve tutuklu da bulunmaktadır. 85 yılı başından şimdiye kadar yerli halktan 1000'e yakın kişi hayatını yitirmiştir, binlerce kişi ise tutulmuştur. Tüm bu baskılara karşın halkın tepkisi günden güne büyümekte ve daha örgütlü düzeyde ortaya çıkmaktadır.

Yerli halkın Azania olarak nitelendiği yurt toprakları üzerinde özgür ve insanca bir yaşamın sağlanması doğrultusunda mücadelelerinin şiddetlenerek devam edeceği açık olmaktadır. İrkçi-faşist baskılar daha da yoğunlaşabilir veya Apartheid denilen ırkçılık yasasına da yumaşma olabilir. Ama şu gerçek hiç bir biçimde değişmeyecektir. Yerli halk özgürce insanca ve onurlu bir yaşamı kavuşana kadar direnişini sürdürecektir ve Azania gericek olacaktır.

Namibya ve ardından Angola topraklarının işgali İrkçi-faşist rejimin çöküşünü daha da hızlandıracaktır. Halklara pervasız bir biçimde saldırın rejim karşısında halkların direnişini bulacaktır. Hitlerin sonu, İsrail siyonistlerinin ve TC'nin çıkmazı, İrkçi-faşist Botha rejiminin de kaderi olacak ve hiç bir güç bu sondan onu kurtarmayacaktır. Azania halkının mücadelesi sadece ırk ayrımcının silinmesi değil, aynı zamanda her türlü baskının da kaldırılmasını amaçlamaktadır. İşte bu odak etrafında önümüzdeki dönemde de çatışmalar düğümlenecek ve her türlü baskının kaldırılması ile sonuçlanacaktır.

Kürdistanlı Ve Türkiyeli Tüm İlericiler, Yurtseverler ve Demokratlar

15 Ağustos Atılımının 1. yıldönümünde daha güçlü bir maddi destek için 15 Eylül-10 Kasım tarihleri arasında sürecektir olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma kampanyasına katılım, destek olalım ve çağlndirelim.

Kolluk kuvvetlerinin kanlı saldırıları devam ediyor...

adım atmaya başladı. Çeşitli reform önerileri ile ortaya çıkmasına rağmen gerek yerli halk ve gerekse temsilcileri reform istemediklerini tam bir dönüşümün gerçekleşmesine kadar kavgalarını sürdüreceklerini açıkladılar. Bu da göstermektedir ki bazı reformlar yoluyla uzlaşma sağlayarak biraz daha iyileşmiş koşullar altında ırkçılığın devam ettirileceği çabaları, yerli halkın direnmedeki kararlılığı ile tutamayacaktır.

1984 yılında ırkçılığa yeni boyutlar getiren bir yasayı uygulamaya sokmak istemeleri karşısında, yine şiddetli çatışmalar meydana gelmişti. Bunun sonucu hükümet bazı tavizler vermişse de, bir bütün olarak ırkçı uygulamaların kaldırılması yönünde adımlar atılmamıştı. Bu ise çatışmaları zayıflatmamış, daha da şiddetlendirmişti. Nitekim aradan 1 yıl gibi zaman geçmesine rağmen çatışmalar dinmemişti daha da artış göstermişti.

Güney Afrika ırkçı rejimi, Ortadoğu'nun Akdeniz kıyılarında İsrail doğusunda ise TC'nin oynadığı role benzer bir rolü, Afrika'nın güneyinde oynamaktadır. Sadece içerde ırkçı-faşist baskılan yoğunlaştırmakla kalmamakta, aynı zamanda ilerici gelişmelere de müdahale ederek, bölgede emperyalizm lehine bir denge oluşturmaktadır. ABD emperyalizmi tarafından desteklenen ve halklar üzerine saldırtılan ırkçı-rejim Namibya'nın işgalinin ardından geçtiğimiz günlerde Angola'ya bir saldırı düzenledi. Birliklerinin Angola toprakları içinde belli bir mesafeye kadar ilerlediğini açıklayan Botha rejimi; bir yandan Namibya'nın kurtuluşu için savaşan SWAPO gerillalarına karşı ezme hareketi yürüttürken, diğer yandan da Angola rejimini tehdit edip zayıf düşürmek ve gericiyi güçlendirmek istemektedir.

Gerek içerde yürüttüğü ırkçı-faşist baskılar ve gerekse Namibya, Angola'ya karşı geliştirdiği işgal hareketleri Botha rejiminin yoğun tepkilere maruz kalmasına yolaçtı.

Kadını-erkeği ve çocuğuyla yurtsever emekçiler faşist cuntaya karşı yürüdü...

ması, gerekse de disiplin ve güvenliğin iyi bir şekilde sağlanmış olması ve kitlelerin bizzat sorumluluk taşımaları, eylemin en güçlü yönünü oluşturmaktaydı. Miting alanında aynı coşku ve canlılıkla dizilen kitleler, şehitlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu ile açılan programa, hep bir ağızdan haykırarak sloganlarla güç kattılar. ERNK adına yapılan konuşma coşkuyu doruğa çıkardı ve adeta her cümlesi sloganlarla tamamlanarak, düşman bir kez de böylece kahre-

kıracak her türlü saldırı ve düşmanca çabanın önüne göğsünü siper edeceğine dair bir kez daha yemin etmiştir.

Bir çok örgüt, grup ve kişilerden gelen dayanışma mesajlarının okunmasının ardından kültür programıyla eylem sonuçlandırılmıştır.

Yine 14 Eylül'de İsveç'in Stockholm kentinde yapılan bir protesto miting ve yürüyüş eyleminde de 200 dolayında bir katılım gerçekleşmiştir.

"Kürdistan'daki Mücadeleye İnanmayanlar Gelsinler Görsünler, İncelemelerde Bulunup Öyle Konuşsunlar."

Tüm Devrimcilere, Yurtseverlere ve Marksist-Leninistlere Selam!

Askerlik görevimi Siirt ve çeşitli Güneydoğu illerinde yaptım. Oralarda cuntanın silahlı kuvvetlerinin egemenliğinde çalıştığım dönemlerde gördüklerimi, duyduklarımı ve bizzat yaşadıklarımı anlatmaya çalışacağım. Duyduğum kadarıyla bazı güç ve çevreler hala cuntanın Kürdistan'daki uygulaması ve vahşet derecesine varan baskılarına, işkencelerine inanmıyorlarmış. Bu hususu gücüm yettiği kadar aydınlatıp sorunu açığa çıkarmak istiyorum. Bu kadar anlatılanların yalan olduğunu mu söylüyorlar hala? O halde sormak gerekir onlara; yalan mıdır beşikteki bebeklere dahi jop sokulduğu, kadınların tecavüz edildiği, işkencelerle insanlara elektrik bağlanarak öldürüldüğü, 80'lik dedelerin dahi gördüğü en ağır işkenceler? Ben belli bir siyasi görüşün sempatiyanımı ama, bu süre zarfında Kürdistan'da halka yapılanları kendi gözlemlerimle gördüm ve bunu kamuoyuna açıklamakta insanlık görevimdir.

Köy baskınlarında köylüler, 7 yaşındaki çocukları 70 yaşındaki dedeye kadar tümü; köy meydanlarında toplatılıp, kadın-kız çocuk, büyük mededen çırılçıplak soyundurulup askeri eğitim yaptırılıyordu. Eğer bir kişi devrimcilerle yardım etmiş ya da onlara katılmışsa onun soyismini taşıyan tüm insanlar en ağır işkencelerden geçiriliyordu, evleri ve malları talan ediliyordu. Bunun açık örnekleri, K... köyünden gerilla savaşına katılan S. B... isimdeki yurtsever için bütün B... soyismlerinin evleri yıkıldı. Yine T... köyünde G... soyisimli olan bir vatandaş için bütün G... soyismlerinin evleri başlarına yıkılıp, çocuk-çocukları, yetimhanları soğaka atıldı. Bu da yetmediği gibi bunların anaları, babaları, kadın ve çocukları getirilip elektrikle bağlandı. Sorgulamaya süresi olan 45 gün, 90 güne çıkarılmıştı. Bu işkence ve baskı-zulüm uygulamalarına kendim bizzat tanık oldum.

Cunta ve ordu Kürdistan gerillalarından o kadar çok korkuyordular ki, onların bir alana geldiğini bir çocuk bile haber verse, o gün bütün karakollara, alaylara ve bölüklere alarm veriliyordu. Bölgedeki tüm jandarma ve askeri birliklere şöyle bir emir verilmişti: Saat 5'ten sonra etrafta, dağlarda ve köy dışında kimi görürseniz hiç sormadan vurun. Bu emirle insanlar sanki tavukmuşçasına acımasızın vuruluyordu. Bu uygulamaya örnek olarak Batman bölgesinde cereyan eden bir olayı gösterebiliriz. Saat 4.30 sıralarında iki köylü av tüfeğiyle avdan dönerken, onları gören helikopterdeki askerler hiç bir uyarı yapmadan taraması ve bu suçsuz günahsız insanları öldürmüşlerdi. Daha sonraki incelemelerde bunların üzerinde birer av tüfeğinden başka bir şey bulunmadığı halde basına şöyle bir açıklama yaptılar: "Dağda görülen silahlı iki eşkiya ölü olarak ele geçirildi." Erüh bölgesinde 15 Ağustos 1984'te karakol basıldı, Karakol ve ilçe 4 saat gerillaların elinde kaldı. Buradaki bütün devlet güçleri kendilerini saklamak için yer arıyorlardı. Eyilemeden sonra ise, 80 yaşındaki bir

Kürdistanlıyı "gerillalar nereye kaçtı, onları tanyabilirsin evin yakınındı" diyerek işkenceye aldılar ve 90 gün boyunca olmadık eziyetler ederek bu yaşlı insanı öldürdüler. Buna benzer sayısız öldürme ve işkence olayını da sayabiliriz. Eğer tüm bu olup bitenlere inanmayanlar varsa ve kendilerine demokratik diyen, devrimci pozlarına girenler gelip bugün doğu ve güneydoğu Anadolu'da araştırmalar ve incelemeler yapsınlar, görsünler de öyle konuşsunlar. Benim de düşüncelerim PKK ile aynı değildir. Ama devrimciler her zaman gördüklerini ve doğru olan şeyleri kabul etmek zorundadırlar.

Kürdistan'da tarih boyunca süregelen angarya usulü baskı ve zulümler bugün daha da sıklaşmıştır. Çünkü sömürgeci güçler korkuyorlar. Kürdistan'da ulusal bir mücadele vardır. Devlet dağdaki gerillalardan öylesine korkuyor ki, eğer diyorlar Kürdistan uyanırsa bir daha da onları durduramayız. Bir operasyon esnasında jandarma alay komutanı Turgut Debreli askerlere gizlice şöyle diyordu: "Eulalarım gördüğünüz Kürt kadınlarına tecavüz edin ki Türk çocuğu doğsun onlardan. Çünkü burada Türk denilen bir şey yoktur." Bu adice konuşmalar jandarma genel komutanı Orgeneral Mehmet Buyruk denilen aşaklıktan da bizzat dinledik. Kürdistan'da halka insan muamelesi

vaadlerde bulunuyorlardı. Tüm bunlar sadece, gelişen Kürdistan bağımsızlık mücadelesini engellemek ve baltalamak için yapıyorlardı. Yine halk arasında yapılan propagandaalarda "Bunlar Kürt falan değil, Ermenidirler. Zaten Kürt diye bir şey yoktur biz hepimiz Türküz, bir bütünüz parçalanmayız" diyerek halkı kandıracaklarını sanıyorlardı. Ayrıca kontr-gerilla taktikleri yoğun olarak uygulanıyordu. Sivil elbise giyen kontr-gerilla mensupları gidip yurtsever ve mücadelede destek veren kişilerde bazı devrimcilerin isimini söyleyerek "Biz onları arkadaşlarıyız" diyorlar ve halkın onları ele vermesini istiyorlardı.

Subaylar operasyonlarda rütbelerini çıkarıyor, er elbisesi giyiyorlardı. Bu ise onların ne kadar çok korktuklarını kanıtlıyor. Asker sürekli panik içindeydi. Erüh ve Siirt ekiplerinin dağlık bir alanda birbirleriyle çatışmaları da bu durumlarını iyi bir biçimde izah etmekteydi. Ama onlar bunu gizlediler ve "eşkiyalarla" çatıştıklarını söylediler.

Güneydoğuda ve hatta tüm Kürdistan'da bugün kişi başına bir MİT düşecek kadar yoğun bir ajan faaliyeti var. Bu işte bir yandan Kürt ihanetçileri, yani Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini engellemeye çalışan, kendi çıkarlarına tabi kılmak isteyen yerli hainler kullanılırken, diğer yandan da çeşitli bölge ve yörelerden getirdikleri insanlara Kürtçe öğretmek CIA'nın taktiklerine göre yetiştirilen ve Kürdistan'a görevli olarak gönderilenler bu

Faşist çapulcular kadın-çocuk mededen tüm insanlarımızı saldırıyorlar...

yapılıyordu. Evler basılıyor, çocuklar uykularından süngülerle kaldırılıyor, kapılar kırılarak evlere giriliyor, kadınlara tecavüz ediliyordu. Hayvanlar köylülerden cebren alınıyor, komutanlara ziyafetler çekiliyordu. Suçsuz günahsız insanları getirip sırf gerillaların yerini öğrenmek için günlerce işkence yapıyorlardı. Ama tüm bunlara rağmen, Kürdistan halkı gerçekten acı ve işkence içinde kararlılığını koruyor, gerillaların yerini söylemiyorlardı.

Devlet bu alanda kendi varlığını sürdürdebilmek için çeşitli vaadlerde bulunuyor, milli piyango usulü müfakatlar dağıtıyor. Bir gerillayı ele verene ya da kellesini getirene 2 milyon TL para verileceği söyleniyor. Bu teklifler askerlere de yapılıyor. Bize; "gerillaları yokalayın ya da öldürün bize kellesini getirin 2 milyon TL ile teskerenizi alın gidin hayatınızı yaşayın" diye

görevleri yerine getirmektedirler. Buna bizzat yanımdaki arkadaşım da tanık oldu. Bu arkadaş Kürtçe bildiği için onu bilgi toplama ve sorgulama işlerinde tercüman olarak kullanıyorlardı. Bir yandan da kendisine sürekli MİT'lik yapması için teklifler getiriyorlardı. Ama bu asker arkadaşım dürist ve yurtsever bir olduğundan onların tekliflerine kulak vermiyordu. O da halka yapılan zulüm ve ad işkenceleri yakından görüp bu vahşetlere tanık olduğu için devlete büyük bir kin ve nefret duyuyordu. Her fırsatta bunu gizli de olsa dile getiriyordu. Kendisinin tanık olduğu bazı işkence ve sorgulama olayları vardı ki bunları anlatmak bile insana zor geliyor. Biz bu uygulamalara karşı sürekli kin ve nefret besliyorduk.

Bir gün dağda N... isimli bir çobanı yakalamışlardı. Üzerinde 150 bin lira para çıktığı için bunu iş-

kenceye almışlar. Siirt sorgulamasında tam 90 gün kalmış. Buna elektrik bağlanmış, jop sokulmuş, araba lastiklerini şişiren pompa ile vücudu şişirilmiş, komaya sokulmuş, çözülmesi için şişelerle içki verilmiş vb. vb. daha bir yığın anlatılmayacak işkenceler uygulanmış. Sordukları şey ise, sen bu parayı mutlaka PKK gerillalarından almışsın, söyle neredeler, yerlerini bize göster. Ama bu zavallı köylü, gerillanın dahi ne olduğunu bilmiyormuş, sordukları şeylere bilmediğinden cevaptan vermiyormuş. Yine H. B... isimli bir köylüye de dağda odun keserken yakalamışlar, karısıyla birlikte işkenceye almışlar. Bir feodal halk düşmanının ihbarı üzerine yakalanan bu köylüye de en ağır ve ad işkenceler uygulandığı gibi, karısına da gözlerinin önünde tecavüz edip jop sokmuşlar. Bununla da yetinmeyip bunların evlerini yaktılar. Babasını, anasını yakalayıp işkenceye aldılar. Ama bu yurtsever insanın bir tek kelime dahi konuşmaması halkın kararlılığını ve mücadeleye bağlılığını göstermekteydi. Zaten devleti çıldırtan da buydu.

Yine bizzat tanık olduğum adı bir olayı da anlatacağım. Bir jandarma arkadaşla birlikte T... köyü mevkiinden karakola geliyorduk. Bir dereye indigimizde askerlerle karşılaştık. Bizi durdurup kimliklerimize baktılar ve bizi rütbeli sanıp biraz da çekindiler. Bunun üzerine biz de onlara burada ne yaptıklarını sorduk ve bize "astusubay bekliyoruz" dediler. Nerede olduğunu sordüğümüzda bize yerini işaret ettiler. O yöne doğru biraz yürüdük ve korkunç bir manzarayla karşılaştık. Adeta beynimizden vurulmuşuk. İki köylü kadını çırılçıplak soyundurmuşlar, kadınlar tir titriyor ve sürekli figan edip yalıyorlardı: "Me berdin, Kurbane webim, namuse me berme nekin, em temizin em fikirane, em hatine xara dariken topdikin" yani "bizi bırakın, namusumuzu kirlitemeyin biz fakiriz, namusluyuz, biz odun toplamaya gelmişiz." Bu yakarmalarına faşist subay hiç aldırmıyordu bile. zaten biz gelene kadar kendisi tecavüz etmiş sırayla askerlere de ettiriyordu.

Tüm bunları halk çok iyi biliyordu. Düşmanın herşeyi yapabileceğini iyi bildiklerinden hiçbir sahte vaate de inanmıyor, mücadeleye umutla bağlanıyorlardı. Bu yörede yoğun olarak bulunan göçerler en fazla baskıya maruz kalan kesimdi. Her geçtikleri karakolun yanında sürülerinden bir-iki koyunu rüşvet olarak faşist subaylara vermek zorunda kalıyorlardı. Tüm bunlar günlük yaşam haline gelmişti. İnanmayan beyler buyursun gelsin görsünler. Ben bir demokrat olarak bunları yaşadım ve çok etkiledim. Şunu kabul ediyorum ki, Türkiye'de bir Kürt ulusu vardır ve bu ulusa karşı görülmemiş bir baskı ve işkence uygulanıyor. 7 yaşındaki kızlara tecavüz edildiği, 5 yaşındaki çocuklara elektrik bağlandığı dünyada az rastlanan olaylardandı. Askerlik süremde tanık olduğum bir işkence olayı da Sırnak'ta bir ilköğretimine yapılanlardı. Bu öğretmen bir çocuğun ihbarı üzerine yakalanmıştı. 90 gün Siirt sorgusunda işkence yapıldıktan sonra Diyarbakır cezaevine gönderildi. Duyduğuma göre bu suçsuz insanı

PKK'nin propaganda sorumlusu olarak yargılıyorlarmış. Hiç bir kanıtı dayanmayan böylesi bir iddiayla insanlının hayatıyla oynandığı dünyada az görülen olaylardır.

Bir gün de A. G. isimli köylünün Apocular'a yardım ettiği gerekçeyle kansını yakalayıp getirmişlerdi. Bu kadın hamile idi. Zorla çocuğunu düşürmeye çalıştılar. En ad işkenceleri uyguladılar. Ama kadın onlara yalvırmadı bile. Bu sınıf savaşında Kürdistan halkının bu mücadeleyi destekleyip desteklemediği sorusuyla karşılaştık. Şunu söyleyeyim ki; Kürdistan halkı zaten tarihi boyunca cehalet, sefilik ve zulüm altında yaşamış, insanca bir yaşama kavuşamamıştır. Bu mücadele ise umut ışığı olmuştur onlara. Bir bilince sahip olmamaları rağmen halkın yüzde 70'i bu hareketi canla başla desteklemektedir. Ama çaresizlik ve umutsuzluk içindedirler. Sürekli gördükleri zulüm ve baskı yüzünden korku içindedirler. Ama gerillalara da güvenleri vardır. Gerillaların bir gün onları kurtaracağını ve onun için savaşta gittiğini biliyorlar. Bunun yanında yüzde 30'u ise zaten devletle anlaşmış, Kürdistan'ı kendi çıkarlarına peşkeş çekmiş, hain ve adı ağalar ve beylerdir. Bazıları devlete işbirliğinde mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlar. Yörede tarıdığım çok sayıda işbirlikçilerden bazı önemlilerin isimlerini de verebiliriz. Erüh bölgesinden F. G. isimli şahıs, tüm karşı-devrimci faaliyetlerini başdır. PKK sempatan ve taraftarlarını ele vermenin de budur. Sırnak'ta O. D. devletten 40 silah almış ve adamlarıyla birlikte gerillalara karşı savaşmaktadır. O. T. isimli ağa da devlet güçlerine yörede kılavuzluk yapan bir haindir. Birçokları daha var ama bunlar, en önemlileridir. Halk bunlardan nefret ediyor ve cezalandırılmalarını da dört gözle bekliyor. Eğer halkın gerillaları desteklediğini iddia edenler varsa, o zaman somut gerekçilerle, kim gerillaları barındırıyor, ekmek-su veriyor, giydiren ihtiyaçlarını karşılıyor? Bu kadar süredir binlerce gerilla nasıl dağlarda barınabiliyorlar, kendilerini koruyabiliyorlar? Bu soruya cevap verebilirler mi? Kürdistan halkı gerillalara bakıyor ve onları bağırna basıyor. Düşman ne kadar işkence yapsa da onları ele vermiyor. Bu bölgelerde 7'den 70'e tüm insanlar işkenceden nasibini almışlardır ama, yine de kararlı davranmaktadırlar.

Ve şunu açıkça söylüyorum: 12 Eylül öncesi nara atan, gerilla savaşını veriyoruz, halk ayaklanmasını getiriyoruz, kurdan şehire, şehirden kıra mücadeleyi yaygınlaştırıyoruz diyenler, şimdi ne yapıyorlar, niye gelip mücadeleye vermiyorlar? Yine yakından bildiğim ve düşüncelerine saygı beslediğim İ. KAYPAKKAYA'nın yolundayız diyen arkadaşlar neden susuyorlar? Cemil Okanlar, Hanolular öldü de mücadele bitti mi? Bu güçler neden bu kadar sessizleşip sustular anlayamıyorum. Köşullar bu kadar elverişliken, halk bu kadar devrime hazırken neden gelip örgütlemiyorlar?

Basına ve kamuoyuna, "sağlık ekibini pusuya düşürdüler ve bes görevli şehit ettiler" biçiminde yansıyan olayı da yakından bildiğinden izah etmek istiyorum. Aslında bu ekip bir sorgulama ekibiydi. Olaydan bir kaç gün önce köye gelen gerillalar öğretmen ve muhtarla konuşmuşlar. Ve "gidin devletinize haber verin, gelsinler hesaplaşalım, burası Kürdistan'dır."

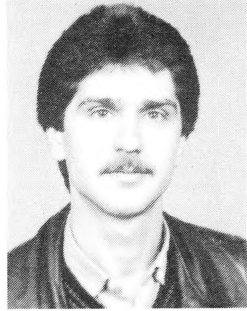
Devamı Sayf: 23'te

Semir MEHMET Yoldaşın Sahip Olduğu Sonsuz Ülke Sevgisini Örnek Alacak Taşıdığı Onurlu Bayrağı Asla Yere Düşürmeyeceğiz

Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi hızla gelişip güçlenirken, yankısını ülkemizden ayrı yaşayan, dünyanın çeşitli alanlarına dağılmış olan Kürdistanlılar arasında da bulmakta gecikmemiştir. Ülke zemininde daha ilk silahlar patladığında, yıllardır özgürlüğün ve vatan topraklarının özlemini çeken yüzbinlerce Kürdistanlı insan içinde ilk kurtuluş ışıkları belirmiş, özlem ve umutları hayal olmaktan çıkmıştır. Kimisi uzun süre önce sömürgecilerin uyguladıkları zorla göç ettirme politikası sonucu, kimisi ekonomik zorluklar yüzünden, kimisi de politik ve daha değişik nedenlerle dış ülkelere ve metropol kentlere göç eden kabarcık sayıdaki Kürdistanlı insanlar, gittikleri bir alanlarda yaşayıp gördükleri gerçekler karşısında ülkesiz ve bağımsızlıktan yoksun olmanın, çekilen her acının temelini oluşturduğunu kavramakta gecikmemişler ve içinde bulundukları ortama rağmen sömürgecilere karşı soylu bir kin ve nefretle dolmuşlardır. Mücadelemizin biricik önderi PKK'nın kuruluşundan ve politik savaşımın verildiği günden buyana başlayan ve özellikle de 15 Ağustos 1984 şanlı atılımıyla daha da hızlanan "kaynağa dönüş" hareketi de düşmana duyulan kin ve öfkenin açık göstergesidir. Bu süreçte dünyanın her alanında bulunan yurtsever Kürdistanlılar kendiliğinden de olsa gelişmelerden etkilenmiş ve olanakları ölçüsünde maddi ve manevi destek sunarak ya da bizzat sıcak savaşıma katılma talebinde bulunarak bu etkilenebilirlikte de maddi bir güce dönüşürmeye başlamışlardır. Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan halkımız arasında da büyük bir coşku yaratan ve bağımsızlığa olan istemi çoğaltan savaşımız, bir bütün olarak yankısını her alanda bulmuştur.

Semir Mehmet yoldaşın ailesi de binlerce Kürdistanlı gibi, çektiği sıkıntılardan ve sömürgecilerin barbar baskılarından kurtulabilmek için on yıllar öncesinde gidip Lübnan'a yerleşmiştir. Kendisi de daha küçük yaştan, bu sıkıntılara ortak olan ve ülkesinden ayrı ve yabancı bir kültür ortamında yetişen S. Mehmet yoldaş, aile çevresinin etkisiyle yurtsever bir öze sahip olmuş ve bunu Lübnan alanının sıcak savaş ortamından da etkilenecek atak ve azimli bir yapıya dönüştürmüştür. Partimizin geri çekilme sürecinde bu alana giden kadro ve sempatanlarıyla tanışan ve kısa süre içinde yakın ilişki geliştiren S. Mehmet yoldaş, 15 Ağustos eylemlerinden ve genelde yürütülen devrimci çalışmalarından etkilenecek aktif bir sempatan durumuna gelmiş, bir süre sonra da profesyonel olarak saflara katılmıştır. Oldukça güçlü bağlarla bağlandığı ve alabildiğince etkilendiği mücadelemize olan inancı köklü bir duruma dönüşmüştür. Yurtsever özelliklerinin bu denli geliştirilmesi ve hızla atak yapıp üst boyutlarda maddi bir güce dönüşürülmesi de Partimizin alanı neresi olursa olsun kadro ve savaşçı yetiştirilme ve geliştirmedeki yaratıcılığının sonucu olmuştur. Bir insanın ülkemizde gelişen mücadeleye katılma istemi doğrultusunda Partimizin her türlü desteği görebileceği ve en kit olanaklara da olsa güçlü bir gelişme sağlayabileceği de S. Mehmet yoldaşın şahsında bir kez daha kanıtlanmıştır. Türkçe bilmediği halde, sınırlı bazı arapça yazınlarından ve dinlediği konuşmalardan aldığı bilgilerle kendisini oldukça güçlü bir konuma getiren S. Mehmet yoldaş, azim ve istekle sarıldığı bu davada sonuna

kadar bağlı kalarak savaşaacağına daha mücadeleye ilk adımını attığında belirtmiş ve sahip olduğu köklü inancını, ailesine bıraktığı bir kaset konuşmasında şöyle dile getirmiştir: "Ben şehit olursam Partiyi tüm gücünüzle destek olun" diyerek aile çevresinin de mücadeleye katılmasını ve mücadeleye her türlü

Adı ve Soyadı: Semir Mehmet HASAN
Kod Adı: Ahmet
Doğum Yeri ve Yılı: Lübnan

desteği sunmalarını isteyerek örnek bir tavır sergilemiştir. Oldukça soylu bir davranış olan onun bu istemi, aynı zamanda diğer devrimciler ve aileleri tarafından benimsenecek iyi bir geleneğin de temeli durumundadır. Düşmanın özellikle de çeşitli biçimlerde devrimcilerin aileleri üzerinde oynamak istediği oyunlara hesaba katığımızda onun bu vasiyetinin bu çabaları boş çıkarmada ne denli önemli olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Bugüne kadar tanıma olanağı bulamadığı ama sonsuz bir sevgi ve öylelikle bağlı olduğu Kürdistan'a gitmek için can atan Mehmet yoldaş, yurtsever öz ile Partimizin militan geleneğini kendi şahsında somutlaştırmıştır. O, aynı zamanda Hareketimizin yurtseverlik ile devrimciliği nasıl iç içe geliştirdiğinin ve bunu eşsiz bir güç haline getirdiğinin de simgesi olmuştur. Şu bir gerçektir ki gelişen mücadelemiz, halkımızın tarihinde ilk defa kavuştuğu bir önderliğin doğru siyasal hattı doğrultusunda ve tüm ülkeyi kapsayacak genişlikte olan, her sınıf ve tabakanın olduğu gibi dünyanın çeşitli alanlarına dağılmış bulunan Kürdistanlıların da istemlerine cevap verebilecek, tür bu kesimlerde soylu yurtsever duyguları geliştirerek "kaynağa dönüş"ü sağlayabilecek güç ve yeteneğe sahiptir. Özellikle ülke dışında olup, mücadeleye aktif katılma çabasında olan sayısız yurtseverden birisi olan S. Mehmet yoldaşta, Partimizin ideolojisini kavradığı oranda bu yönlü azim ve isteğini daha da arttırmıştır. Partiyi arapça olarak yazdığı bir raporunda kendi durumunu ve gelecekteki amaçlarını şöyle ifade etmiştir: "Kampta ve yakın bir gelecekte Kürdistan'a pratik olarak hayata geçirmek amacıyla önüne koyduğum program kısaca şöyle ifade edilebilir: Namusumuz, şerefimiz ve değerli anamız olan Kürdistan'ı kurtarmak için mücadelemiz; yoldaşlarımızı eğitmek, faşist askeri cuntanın kurullarına karşı, bulundukları her alanda eylem geliştirmek ve Kürdistan'ın kurtuluşu için tüm gücümü mücadelemiz. İşte bu, biricik hedefimdir, bu ömrüm boyunca kanımın son damlasına kadar uğruna savaşıyorum; bu, büyük kurtuluşu görebilmenin emeli ve sevgili Kürdistan'ımızın o zehirli pis mikroplardan temizlen-

mesinin özelemdir.

Mukaddes tarihi görevimi, faşist Türk sömürgeciliğinin egemenliğinde bulunan ülkemizin kurtuluşu için ve bu uğurda savaştan devrimci bir askeri gücün önderliğini yaparak yerine getireceğim. Bunun için gerekli olan siyasal ve askeri hazırlıkmeyerek ezilen halkları emperyalizmin ve gericiliğin egemenliğinden kurtarmak için verilen savaşlara da elden geldiğince yardımcı olmak gerektirir de inandırmaktayım"

İşte böylesine coşku ve azim dolu bir çabayla mücadeleye hazırlanan S. Mehmet yoldaş, kendisini erkenken yalayan bir talihisizlik sonucu aramızdan ayrılmıştır. Siyasi ve askeri eğitimini yapmak amacıyla gittiği bir kampta yoldaşlarına yararlı olma arzusuyla dolu olan Mehmet Hasan yoldaşımız, sahip olduğu teknik bilgilerden de yararlanıp kampa elektrik çekmek istemiş ve çıktığı direkte yüksek cereyan gerilimine takılarak şehit düşmüştür.

Oldukça atak, fedakar, cesur ve gözüpek bir kişiliğe sahip olan bu yoldaşımızı böylesine talihisiz bir

olayda kaybetmemiz elbetteki acı-mızı daha da arttırmaktadır. Güçlü bir savaşçı ve militan kadro özelliklerine sahip olan Mehmet yoldaşın o çok özlemini çektiği Kürdistan'a kavuşmadan ve üstün yeteneklerini mücadelenin hizmetine sunamadan böylesi bir kazada şehit düşmesi halkımız açısından da büyük bir talihisizlik olmuştur. Kürdistan halkı ve Partimizin tüm kadro, sempatan ve taraftarlarının bu yoldaşımızın pratik yaşamından çıkaracağı dersler oldukça önemlidir. On yıllardır ülkeden fiilen kopuk olmasına rağmen, yurtsever özünü yitirmeyen ve her koşul altında sürekli ülkeye yeniden dönebilme arzusuyla dolu olan Mehmet yoldaş, Partimizin yurtseverlik temelinde geliştirdiği ve modern ideolojiyle de bütünleştirip maddi bir güç haline getirdiği mücadelemizden etkilenecek güçlü bir savaşma azmine de sahip olmuştur. Ülkede en geniş yığınları kapsayıcı seferber eden UKM'miz ülke dışı alanlarda

bulunan insanlarımızı da sarmıştır. Bağımsız ve özgür bir vatan yaratma, çekilen tüm acı ve sıkıntılara da böylece son verme çabaları en somut ifadesini de böylece bulmuştur.

Bazı yazmış çevrelerin taşıdığı "karnının doyduyu yer vatanıdır" basit anlayışına itibar etmeyen S. Mehmet yoldaş, "Anamız, namusumuz, herşeyimiz Kürdistan" diyerek özellikle de dünyanın dört bir yanına dağılmış bulunan Kürdistanlılara taşınması gereken en soylu anlayışı bir kez daha belirtmiş, pratik atılımla da bunu perçinlemiştir.

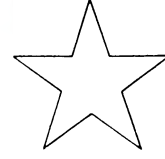
Partimiz ve halkımız bu yiğit evladının anısını, ulusal katılan cephesinin, halkımızın derinliklerine kök salmasını sağlayarak ve yurtsever özün hızla militanlaştırılması yaşıtacaktır. Partimizin engin yol göstericiliği her alanda bulunan Kürdistan insanının yoluna da aydınlatmakta, onlara gerçek kurtuluşun ışığını yaktmaktadır.

Semir Mehmet Yoldaşın Anısı Yol Göstericimizdir!
Yaşasın Partimizin Doğru-Devrimci Mücadele Hattı!

Yoksul bir ailenin çocuğu olan ve tarım, hayvancılık gibi işler yaparak geçimini sağlayan Melle Bedri, evli ve 8 çocuk babasıdır. Eline geçen fırsatları iyi değerlendirerek Arapça ve Türkçe öğrenim gören ve imamlık yapmaya başlayan Melle Bedri, aydın bilinçli yapısıyla daima çevresini bilinçlendiren yurtsever bir din adamı haline gelmiştir.

Sömürgecilerin özellikle de din adamları vasıtasıyla kendi egemenliklerini meşru gösterme çabalarına karşı çıkan ve din de dahil her türlü inancın bağımsız, demokratik ve özgür bir ortamda savunulabileceğini kavrayan Melle Bedri, bu kurumu halk arasında ileriye yurtsever duyguların geliştirilmesi için en iyi şekilde işletmiştir.

1970'ler sonrası KDP içinde yer alan ve uzun yıllar görev yapan Bedrettin TIMURTAŞ, bir kadro gibi geceli-gündüzlü çalışmasına rağmen bu hareketin eksikliklerine

Adı ve Soyadı: Bedrettin TIMURTAŞ (Melle Bedri)
Doğum Yeri ve Yılı: Zıwaga Şıkaka Köyü-Eruh, 1952

karşı koymaktan da geri durmamış, sürekli daha güçlü arayışlara girmiştir. Partimizin ülkede gelişme gösterdiği yıllardan itibaren duyduğu kadariyla içten içe sempati beslemeye başlamış ve yeni dönem mücadelemizin Eruh yerinde gelişmesiyle bu alandaki birimin en önemli dayanağı haline gelmiştir.

sürede aktif bir savaşçı haline gelmesini sağlamış, konulan tüm eylemlerde fiilen yer aldığı gibi, savaşçıların alandaki rehberliği, korunması ve barınması işlerini de bizzat yürütmüştür. Kürdistan köylüsünün yiğitliğini, mertliğini ve yurtseverliğini en üst düzeyde temsil eden Düvalı GÖRDAL, düşmanın ve onun yerli uşaklarının da dikkatlerini üzerine çekmekte gecikmemiş, yörede gelişen ve hızla boyutlanan ulusal direniş mücadelesinden duydukları korkuyla bu yurtsever savaşçının üzerine gelmeye başlamışlardır. Bir yandan kendi ailesinin geçimini sağlayan, bir yandan da mücadeleye katılan Düvalı GÖRDAL'ı takip ederek yakalamak isteyen hain ceterler bu istemlerine 3 Mayıs 1985 günü ulaşmış ve 200 kişilik kontrgerilla gücüyle bulundukları alanı kuşatmışlardır. Tek başına saatler boyu kahramanca karşıpan Düvalı GÖRDAL, 2 astsubay ve 3 askeri öldürmüş, çok sayıda askeri de yaralamış ancak daha çatışmanın başında aldığı kurşun yaralarının artması sonucu "Biji Kurdistan", "Biji Partiya me" sloganlarını haykırarak şehit düşmüştür.

Anısı, yurtsever Kürdistan halkının derinliklerinde ve mücadelemizin doruğunda yaşayacaktır.

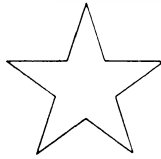
★★★

Parti saflarına katıldıktan sonra birkaç aylık bir eğitim görmüş ve aktif olarak faaliyetlere katılmaya başlamıştır. Yöre halkının kendi kişiliğine olan saygısını Partiyeye ve mücadeleye yöneltmiş, oldukça alçakgönüllü, fedakar ve cesur bir yapıya sahip olan Bedri arkadaş, ileri görüşlülüğü ve olgunluğuyla, faaliyet arkadaşlarına örnek olmuştur.

Birçok eylem ve propaganda faaliyetine aktif olarak katılan Melle Bedri, 2 Mayıs 1985 günü Fındık nahiyasının Bane Kunel mntıkasında sömürgeci ordu güçleriyle girdiği çatışmada yiğitçe savaşarak şehit düşmüştür.

UKM saflarından böylesi yiğit bir yurtseverin şehit düşmesi elbetteki önemli bir kayıbmız olmuştur. O'nun taşıdığı onurlu bayrağı yurtsever Kürdistan halkı en yükseklerde dalgalandıracaktır.

★★★

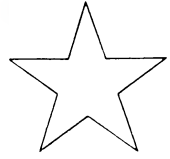

Adı ve Soyadı: Düvalı GÖRDAL
Doğum Yeri ve Yılı: Yüksekova...

Oldukça yurtsever bir öze sahip olan ve düşmanın asimilasyon çabalarından az etkilenen bir çevreden olması nedeniyle Kürdistan bağımsızlık mücadelesi içinde yerini erkenden alan Düvalı GÖRDAL, kalabalık ailesinin tüm sorumluluğunu da üstlenmiş ve daha küçük yaştan itibaren çeşitli işlerde çalışmaya başlamıştır.

Geri çekilme sürecinin sona ermesi ve yeniden ülkeye dönülmek, yeni dönem faaliyetlerinin başlamasıyla bu alana giden Partimizin kadro ve savaşçıları daha ilk andan itibaren Düvalı arkadaş ile ilişki kurmuş ve onun aktif desteği ile kısa sürede başarılı sonuçlar almaya başlamışlardır.

O'nun sahip olduğu bitimsiz yurtsever duygu ve enerji, kısa

Adı ve Soyadı: Hamit
Doğum Yeri ve Yılı: Simxor-Eruh

Yurtsever bir Kürdistanlı olan Hamit arkadaş, çektiği tüm acı ve sıkıntılardan kurtuluşun tek yolunu Ulusal Bağımsızlık Mücadelesinde gören sayısız Kürdistan köylüsünden birisiydi.

15 Ağustos sonrası gelişen mücadelemize aktif destek veren ve kendi çapında görevler üstlenen Hamit arkadaş, kendi köyünde Partizanlar ile sömürgeciler arasında çıkan bir çatışmadan sonra, Partizanlara destek olduğu gerekçesiyle aranır duruma gelmiş ve hakkında "vur" emri çıkarılmıştır. Oldukça zor şartlar altında mücadele eden Hamit yoldaş, 8 Nisan 1985 günü kendi köyüne giderken hain milisler tarafından pusuya düşürülmüş ve yaralanmıştır. Yaralı olarak kaldırıldığı hastanede ise zehirlenerek katledilmiştir.

CUMHURİYETİN SON 5 YILI VE KÜRDİSTAN'DA DEVRİM ŞAFAĞI

Tarihte ulusların, halkların, partilerin ve bireylerin yaşamlarında öyle dönemler vardır ki, bunlar -acı da olsa- geçmiş yılların hesabını yapmakla hayatı öneme sahiptirler. Ve ancak bu hesaplar yapıldıktan, gerekli sonuçlar çıkarıldıktan sonradır ki geleceğe kendi öz çıkarları temelinde ve gerçek kimliği ile yüklenmek ve yine bu temelde kendi öz tarihini yapmak mümkün olabilir. Genelde cumhuriyet dönemi ama daha çok da onun son beş yılı, bu kuralı yaman bir biçimde doğrulamıştır. 12 Eylül faşizmi altında geçen beş yıl ve özellikle de rejimin 5. yılında yaşanan gerçekler, gerek Türkiye toplumunun çeşitli güçleri ve gerekse üzerinde insanlık tarihinin ender tanık olabileceği özgü nitelikte somurgesi bir rejimin uyguladığı Kürdistan toplumu ve halkı açısından olsun hayati dersler ve sonuçlar açığa çıkmış; yıllar boyu gizli-kapaklı tutulan önemli gerçekleri dışa vurmuştur.

Yaşanan son beş yıl, her gücün, sınıf, tabaka ve bireyin ne olduğunu ve ne olabileceğini tüm detaylarıyla ortaya koymuş bulunmaktadır. Bu anlamda çeşitli güçler hiçbir dönemde olmadığı kadar bu dönemde kendi gerçek güçlerinin boyutlarını görmüş, bunu gerçek ölçülerle tanıma olanına sahip olmuşlardır. Yaşamaya hakkı olanla olmayan, eski ile yeni, düzen yanlısı ve kuyrukçusu ile muhalif gerçek nemada açığa çıkmıştır. 12 Eylül rejimi altında geçen beş yıl, beşinci yılda ortaya çıkan gelişmeler ve dayatan gerçekler bir anlamda, gerçek gücün kimde olduğunu, demogojinin ne olduğunu; hükmü icra olanınla safsataca kalanın hangisi olduğunu, devrimin dilini konuşanlarla "lafı peynir gemisi yürütenlerin" kimler olduğunu; geçmişin ütopyaları ile güncel gerçeklerin neler olduğunu ve bütün bunların en yalın ifadesi olarak "Türk egemenliği gerçeği"nin tarih ve çağımızda, gerek Türk ulus açısından ve gerekse onun egemenlik sahası ve onunla ilişkili içerisindeki güçler açısından olsun ne olduğu ve hangi anlama geldiğinin eşsiz bir dışa vurma hareketidir.

Türk egemenlik sistemi, tarih boyunca, hem kendi toplumu ve hem de yönetimi altında tuttuğu halklara nefes almayan bir maraton biçiminde sürüp geldiği için, bu egemenlik altındaki insanların sağlıklı bir düşünce ve davranış yapısına, kendilerine yön verme imkânına ve "asker-millet" olarak yaşamaktan başka bir şansa pek sahip olamamışlar; hep güdülmuşlerdir. Türk egemenlik sistemi altında düşünceden politikaya, kültürden ekonomiye kadar sağlıklı bir yapının doğmaması ve her şeyin bu "asker-millet" felsefesine uygun olarak, ordu örgütleniş ve askerî saldırılara göre ayarlanması, Türk egemen sınıflarının olumsuz taraflarından ve karakterlerinden ileri gelmektedir. Bu olumsuz tarihi ve karakter Türk tarihi ile ayrılmaz bir bütün teşkil eder. Türk egemen sınıflarının tarihe girişlerinde olduğu gibi, onu günümüze getirilerinde de bu özellik oldukça etkilidir.

Evet, Türk egemen güçleri bu "asker-millet" felsefesini kendi tarih ve toplumlarına önemli oranda egemen kılmışlardır. 12 Eylül faşist hareketi ve rejiminin en çıplak bir biçimde ortaya koyduğu gerçeklerden biri de budur. Yıllardan beridir "sol" geçinen bir çok kafalar bile eğer hala büyük oranda bu "asker-

millet" felsefesine göre düşünüyor ve davranıyorsa, bu, Türk egemenlik sisteminin ne kadar özgün bir karakterde olduğunu gösterir. Tarihte görülmemiş barbarlık ve talanlara ve en sinsi halk, demokrasi ve sosyalizm düşmanlığına dayanan bu sistemin, ancak özelliklerini önemli oranda topluma kabul ettirmesi ve bir anlamda onu bilinçsizce ve objektif anlamda da olsa suçlarına ortak etmesi sayesinde günümüze dek gelebildiğini, yine 12 Eylül rejimi altında yaşanan bu 5 yıl en açık bir biçimde ortaya koymuştur. Marx'ın ünlü uyarısını hatırlayalım "Fransızların yaptıkları gibi, kendi ulusunun gafıl olduğunu söylemek yetmez. Ne bir ulusun, ne

ci sorumluluğumuzun bir gereği olarak sayıyoruz.

12 EYLÜL'ÜN 5. YILINDA BERRAKLAŞAN GERÇEKLER

Dikkatli bir gözlemci, 12 Eylül rejiminin, geçmişin tüm örtülerinden sıyrılarak kendini ele verme özelliği nedeniyle şu hükmü vermekte gecikmeyecektir: Türk egemenlik sisteminde ve dolayısı ile Türkiye toplumsal yaşamında her şey "ordu-millet" esprisine göre ve askerî tarzda ele alınıp geliştirilmek, işletilmek zorundadır. Bugün çok daha iyi açığa çıkmıştır ki bu

de bir kadının karşılarına çıkan ilk servencinin kendilerini iğfal edebildiği zaaf anı başışlanır birşey değildir. Şeyleri bu biçimde sunmakla sorun çözülmez... Nasıl olupta 36 milyonluk bir ulusun üç dolandırıcı tarafından ansızın faka bastırıldığı ve direnc göstermeden kolektif sürüklendiği, gene de açılmanması gereken bir şey olarak kalır... Bu halk adına konuşuklarını iddia eden Türkiye ve Kürdistanlı tüm güçler açısından artık "olmazsa olmaz" nitelikte yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

12 Eylül hareketinin, bu rejim altında yaşanan 5 yılın ve 5. yılda ortaya çıkan gerçekler ve özellikle Kürdistan'da yükselen direnişin anlamı iyi kavranmalı; artık bu gerçekler ve gelişmelerin dayattığı görevler layık ile omuzlanmalıdır.

"Cumhuriyetin Son 5 Yılı ve Kürdistan'da Devrim Şafağı" yazısında, 12 Eylül rejimi altında yaşanan 5 yıldan nasıl ders çıkarılması gerektiği, çıkarılması gereken temel dersleri, bu görevi başarması gereken ve halkın sözüne güvene solumus güclere eleştiri, uyarı ve görevlere davet temelinde yeniden ortaya koymaya çalıştık. KUKİ ve PKK gerçekliğinin doğru ele alınıp kavranması, bu gerçekliğe ve yaratılan gelişmelere doğru ve sağlıklı yaklaşılması çağrısında bulunduk. Bunun zorunluluğuna dikkat çektik. Komünist güçler tabii ve değerlendirmeler daha önce başka yazılarda yapıldığı için, burada yer vermedik.

Geleceği kendi çatı yaratabilecekler ancak, ne kadar acı ve amansız olursa olsun geçmiş ve bugünü doğru ve yürekli değerlendirebilenler, bundan gerekli dersleri çıkarıp özümseyebilenler ve bu temelde geleceğe yürümeye cesaret edebilenler olabilir.

Sorunları bir kez daha bu gerçeğin ışığında eğilmeyi ve bu temelde sonuna dek dayatıcı tolmayı devrim-

gerçeklik damgasını önemli oranda sola da vurmuştur. Evet, 12 Eylül rejimi altında bile keskin sol geçinen birçokları, objektif planda; kafa yapıları ve davranışlarıyla hala rejimin basit bir milisliğinden öteye gidemiyorlarsa, bunda, bu "asker-millet" anlayışının derin etkilerini görmek gerekir. Yine dünya halklarının önemli bir kısmının sosyalizmin ışık yolunda yürüdüğü günümüz ortamında hala, Türkiye gündeminde "sivil toplumun ne kadar zayıf olduğu, dolayısı ile demokrasinin bir türlü gelişemediği" yolundaki tartışmaların var olması, Türkiye'de yaşamakta olan seçkin kaskatı bir militarizm olduğunu açığa ortaya koymaktadır. Türk siyasatinde 20 yıl, başbakanlık da dahil en etkin görevleri yürüten Demirel'in, sonuca bir kalabalık mahkum olmanın kurtulmaması; büyük Türk demokrati, yurtseverliği maskesi takıyan Ecevit'in, milyonluk örgütü bir günde terk ederek bir basit sair vatandaş pozuna sığınarak kaçarak küçülmesi; "radikal sol muhalefet" denilen güçlerin "pismanlık yasası" vb. uygulamalarla 12 Eylül rejimi tarafından kolaylıkla ve en geniş kesimlerle "islah" edilebilmeleri, bu temelde gerçek devrim kuvvetleri üzerine adeta bir milis gibi sürülmeleri ve en acısı da bunu bir yapsal özellik biçiminde, bir farkında bile olmadan objektif bir gerçeklik olarak sürdürmeleri hep, Türk egemenlik sisteminin ne kadar askerî-militar bir karakterde olduğunu açık-

lar. Corçil'in "Türklerden politikacı yetiştiremez" dediği söylenir. Bu sözler emperyalizmin en sohbretli politikacılarından birine atılır. Burdan yola çıkılarak, dile getirdiği şeyin sadece bir "emperyalist kendini begennmişlik" kaynaklı olduğu söylenbilir mi? Elbetteki hayır. Bu sözler, önemli oranda yukarıda belirtilen gerçekleri dile getirmektedir. Ama

eksiktir, çünkü Türkiye'de böylesine kısır olan sadece politik alan değildir. Türk egemenlik sisteminin hakim olduğu her saha, ister savaş isterse barış dönemlerinde olsun, birbirini aratmayacak ölçüde böylesi bir kısırlığı, çoraklığı yaşamakta ve yansıtmaktadır. Türk hakim sınıflarının egemen olduğu tüm alanlarda, kültür adına, ideoloji adına, bilim adına ortaya çıkan tüm gelişmeler, daha toruncuk halinde iken sert bir rüzgarla biçilir ya da iflah olmaz bir hale getirilir; yerine Prusya militarist geleneğinde bile ender rastlanan bir "asker-millet" gerçeği mutlaka egemen kılınır.

İşte buradan yola çıkarak diyorum ki son beş yıl, bu gerçekleri, biraz düşünme gücü olanların asla inkar edemeyeceği kadar açığa vurmakla tarihe büyük bir hizmette bulunmuştur. Evet, yaşanan bu son beş yıl toplum ve onun çeşitli düzeylerdeki temsilcilerinin, sadece 12 Eylül rejimi karşısında değil, tüm cumhuriyet dönemindeki düzen temsilcileri, daha da genelde tüm Türk tarihinin despotik yöneticileri karşısındaki konumlarını, ne kadar captan düşürülmüş olduklarını, gerçek kimliklerinden ne kadar uzaklaştıklarını, halk güçlerinin ne kadar ezildiklerini ve kötürümleştirildiklerini, egemen güçlerin çıkarları doğrultusunda ne kadar kullanıldıklarını öğreten derslerle doludur. Türkiye'de bugün eğer halk güçleri, iddia sahibi bir çoklarının küçümsemediği çok iyi bildiğimiz Filizpınar, G. Afrika, El-Salvador vb. halk hareketlerinin çok gerisinde, adeta bir yaprağı bile kıpırdatmayacak kadar zayıf ve hatta çürümüş bir konumu yaşıyorlarsa, bunda süregelen Türk yönetimi geleneğinin belirleyici etkilerini görmek gerekir.

Yine aynı biçimde Türk egemen güçlerinin günümüzde, IMF programlarına uymak, NATO görevlerini yerine getirmekte, emperyalizmin dünya çapında örnek gösterdiği bir tablo sergilemeleri, yine, Türk tarihinin o çok ovulen özelliklerinden kaynaklanmaktadır ve onun günümüze uyarılması biçimindedir. Burada dile gelen, Türk boybeylerinin IX ve X. yüzyıllarda yayılan İslamın ve Arap Sultanlarının elinde bir kılıç haline gelmeleri, bunun askerî örgütlenmedeki en örneklerini yaratmaları ve kılıç şakırlarını Orta Asya'ya kadar duyurmalarıdır. Ve hem de bunu hiçbir ücreti temelleme dayandırmadan, talancılıkla bahşarmış olmalarıdır. Evet, onlar bunu bir varoluş ve yaşam biçimi olarak benimsemiş, bu yollarını geliştirdikçe geliştirmişlerdir. İslamın dünya genelinde yayılma, fetih, sonurma imkanları tüketimi ve özellikle batı kapitalizmi karşısında tutunamayıp kendisi somurgede durumuna düşme, kumaz Türk egemen sınıfları, daha XVII ve XVIII. yüzyıllardan başlayarak bu sefer de, kapitalizmin işbirlikçileri, gülerek İslam ve Ortadoğu toplumları üzerindeki yaygınları ve hatta Anadolu'ya yoluna girdiler. Lale Devri, Tanzimat, Meşrutiyet I ve II, Cumhuriyet ve en son olarak da 12 Eylül rejimi ile bunu nasıl doruk noktalara vardırırdıkları, kapitalizmi ve emperyalizmin ne zaman kılıcı olduklarını bunlar kendi ağızlarıyla itiraf etmekte ve günümüzde her hususta "Ortadoğu da bizim en güvenli limanı kataraklı ve parolamızı bizi" demekten adeta serel duymaktadırlar.

Evet, eğer Türk egemen güçleri tüm halkların tarihsel birikimlerine, kültürel, ekonomik ve siyasal

varlıklarına bu denli bir saldırı tehdidi oluşturuyorlarsa ve günümüzde bunu NATO'nun emrinde bir askerî güç, adeta bir milis gücü gibi şakıya yapıyorlarsa, bunun da nedenini ve köklerini, işte bu tarihi geçmiş ve yine bu temeldeki biçimlenişinde aramak gerekir. Türk egemenleri tarihten şunu öğrenmişlerdir: En iyi çapulculuk ve talan feodalizmin emrinde mi yapılır, o halde kendileri onun en iyi kumandanları olmalıydılar. Onlar bunu günümüze dek tüm sistemler boyunca adeta bir "amentü" olarak bellemişlerdir. Selçuk Bey'den M. Kemal'e, giderek Kenan Evren'e kadar Türk yöneticileri ve temsilcilerinin siyasat diye icra ettikleri şey, şakıılıkla soyundukları sistem kendilerinden ne istediğini tesbit edip, buna dayalı saldırı planları, örgütleri ve harekatları gerçekleştirmek; kendilerini geçirdirmenin, idare etmenin ve ayakta tutmanın karşılığı olarak, vurmak-kırmaktır. İşte bu olgu nedeniydi ki ekonomi, kültür ve sanat bu egemenlik altında bir türlü yeşeremekte, yeşere bile serpilip boy veremekte; meyva vermesi bir türlü mümkün olamamaktadır.

Cumhuriyet dönemi başlangıçta, modernleşme ve yeni toplumsal sınıfların gelişimi konusunda bazı ütopyalar vaadediyor, sınıfsız imtiyazsız kitlelerden bahsediyordu. Kapitalizmi "devletçilik" maskesi altında biraz da gizleyerek umutla geliştirmeye çalışıyor, bunu, özellikle orta ve küçük-burjuvazinin çıkarlarını kollama vaadide, onlara da benimsettirecek geliştirme umutlarını yayıyordu. Oysa bu koşullarda -o da ancak emperyalizme işbirlikçilik zemininde- gelişme şansları sadece büyük burjuvaziye, bu toplum çökten, onları böyle kabul etmek, benimsemek zorunda bırakılmıştı. Eski Osmanlı toplumunu; yani feodal toplum artıklarını bu gelişmeler karşısında sözcüklerle ekleri, yapabilecekleri fazla birşey kalmamıştı. Halkın yeni güçleri ise, henüz ana rahimde iken boğulmaya çalışılmıştı ve zaten objektif olarak da bu gelişmelerde karşı duracak konumdan çok uzak bulunuyorlardı. Buna bir de halk güçlerinin, egemen sınıflardan yaygınca eklemlenmesi, onların adeta soldaki izdüşümü olma özellikleri de eklenince, 1980'li yıllara kadar, birakıldık Türk tarihi, ordusu, devlet sistemi, ekonomisi, sosyal ve kültürel sisteminin ciddi bir tabii hale tutulup, tartışmaya sunulması, herkesin sorumluluğu adıyla bir askerî kasıtlı kasıtlı olarak bir dünya casadı. Politikamızın hiçbir neçir, "Ekonomi nasıl gelişir?" Sorusuna, "İktisadi askerleşme" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, sona erer gibi kullandıkları soruğu yoksa, imamsı, çeşitli oportünist ve oportünist bir temelde, kerkatçı, programlaştırmacı ve oportünist bir donatımla imkânlar. Bu günün, bir o kadar istenir, "Ekonomi nasıl gelişir?" diyecektir. Nende, nasıl basit bir soru, son

maktadır. Bunun içindir Türkiye insanının kimliğini bir türlü bulamaması, Demokrasinin utulanacak bir gevezelik ve demogojı konusuna olmaktan bir türlü kurtulmaması yine bundandır. Sivil toplum sesi de bundan ötürü duyulamaz, sol, devrimci muhalefet esas olarak bu nedenle hiç mi hiç gelişme şansı bulamamaktadır. Ordu içinde "sol" cuntanın lideri geçinen ve kendini devrimci sayan Türkiye sol'unun da uzun süre umut bağladığı Muhsin Batur'un anılarında ifade ettiği şu sözler herseyi izah etmeye yetmiyor mu? "Demokrasi ütopyası adına devlet mi çöksün? Bunu mu seyredecektik, bunu mu kabul edecektik?" Evet bu zat devleti kurtarmaya uğruna sol'u nasıl kullandığını, yeri geldiğinde ezilmesine nasıl göz yumduğunu ve nasıl bizzat yerle bir ettiğini açıkça söylemektedir artık.

Türkiye egemenlik sisteminde güç daima orduda yoğunlaşmıştır. Bu, yalnız askeri alanda ve anlamında değil, ekonomiden kültüre, oradan da politika kadar hemen her alanda böyledir. Genel bir tanımla politika ekonominin, üst yapı alt yapının yoğunlaşması ifadesidir denir. Bu yoğunlaşma Türkiye geçişinde, orduda cisimleşmiştir. Ordu Türkiye'de, tüm alanların kontrolünü elinde tutan bir güçtür. İşte tüm değerlendirmeler ve hareket tarzında, bu temel gerçeğe dikkat etmek ve ona göre hüküm vermek, uygulamak gerekir. Başta Türkiye halkı olmak üzere, bu sömürgeci-faşist egemenlikten zarar görmüş tüm halklar ve genelde insanlık açısından bir çıkış yolu bulunmak isteniyorsa, bu sistemin ve onun tarihi ve güncel temsilcilerinin eleştirisi, -çok genel olarak da değinilmeli- "çok burada yapıldığı gibi gerçekçi yapılmalıdır."

Halklarımız bugün, Reagan 'dan daha Reagancı bir yönetimle karşı karşıyadır. Bu yönetim kendi halkını sadece zor, işkence ve katliamlarla süslemiş, bir bakıma yetimiyorsa, onu, ekonomik çıkarlarına tümden el koyarak açlığın sınırına getirip bırakıyor. Halkını dünyanın dört bir yanına savurabiliyor ve onu en ucuzca çalıştırabiliyor. IMF programlarını dünyadaki hiçbir gerici yönetimin cesaret edemediği bir biçimde, örnek gösterilecek tarzda uyguluyor. Hiçbir rejim kendi halkına karşı bu kadar suçlu duruma düşmemiştir; halkın tüm toplumsal, ahlaki, kültürel değerlerini boylesine bir kaos ortamına sürüklemiş, saygınlığı bu ile denli uyandırmıştır. Türk sömürgeci-faşist egemenliği bunu, bugün bir avuç tek el ve holding adına yaparak, toplum dışı olarak esasta açıkça ilan etmiş bulunmaktadır. Türkiye ve bölge halkları, çağımızın en anti-demokratik, giderek en halk düşmanı ve emperyalizmin en iğrenç, gönüllü ajanı bir yönetimle karşı karşıyadır. O nedenle bu rejime eleştiri köklü yapılmalıdır. Rejime karşı çıkış tarihsel bir temelde olmalı; bu güç karşı mücadelede ezilen halkların ve emekçilerin çıkarları temel alınmalıdır. Eleştiri "asker-millet" kafasından uzaklaşarak, onun etkileriyle kıyasıya mücadele yürütülerek ve o kafa bir daha dirilmemesine mezarla gömülerek yapılmalıdır.

Ama ne yazık ki Türk aydını bu konuda başarılı bir örnek sergilemiyor ve adeta her seferinde sınıfta kalan bir öğrenci konumuna aşıyor. Kendi egemen sınıfını yargılamada ve halkına sahip çıkmada çok soysuz davranıyor ve bir türlü kuyrukcu konumundan kurtulmama istemiyor. Dünyanın her türlü baskı ve sömürsünü iliklerine dek de yasa bu "aydın" bir türlü onurlu bir mevkiye oturmak istemiyor. Türk aydınlarının yaşadığı sefalet, bunalm ve kimlik arayışı da esasta buradan kaynaklanmaktadır.

Ancak yine de bunlar olmaksızın halkın öz çıkarlarının bilincine var-

ması, bunu bir program ve örgütlenmeye kavuşturması mümkün olmadığına göre, mevcut duruma rağmen Türk aydınlarını ısrarla görevle davet etmek kaçınılmazdır. Türk aydını eğer iddia ettiği gibi demokrat, devrimci ve hatta sosyalistse, kendi halkının beklentilerini egemen sınıflara karşı sıkı bir mücadele ortamında, eleştiri düzeyinde de olsa karşılamak zorundadır. 12 Eylül rejiminin bu 5 yılı onlara boylesine hayati bir imkan tanımıştır. Kendilerini bulma, rollerini tanıma, görevlerini yerine getirme, tarihi ve güncel gelişmelerin bilançosunu çıkarma ve bunu halktan yana bir programa dönüştürme gibi köklü tarihsel sorumluluklar bu aydınların omuzlarındadır. Onlar artık egemen sınıfların sili bir izdüşümü olmamalıdır. Bunlar rejimin üniversite, cami ve kahvedeki Guguk kuşları olmaya artık bir son vermeli, bu onursuz mesleği derhal terketmelidirler. Aksine bunların yerine kendi öz halklarının sesi olmalı, bu sese sahip çıkmalıdır. Kendi halk tarihlerini bulmalı, buna dayanarak yeni tarihlerini yazmaya koyulmalıdırlar. Evet başarıya ulaşan, barbarların fetih tarihi olabilir ama bunların kendi halklarının da bir tarihleri vardır: Türkmenlerin, Anadoluluların, Baba İshakların, Bedrettinlerin, Mustafa Suphilerin, Denizlerin, Mahirlerin ve daha birçok devrimci savaşçının mücadeleleriyle yarattıkları tarih. Bu tarih bir türlü başarıya gidenememiş de olsa, onu egemen sınıfların tarihinden mutlaka ayırmalıdır. Ve evet bu temelde kendi halklarının gerçek çıkarlarını ve azından Evren-Özal faşistlerinin çıkarlarından ayırabileceği kadar namuslu ve onurlu bir konumu mutlaka yakalayabilmelidirler.

12 Eylül altında yaşanan beş yıl öncelikle Türk aydınlarının bu görevlerini hiçbir savsaklamaya sapmadan yerine getirmelerinin zorunluluğunu açıkça ortaya koyuyor.

12 Eylül sömürgeci-faşist rejimi altında geçen beş yıl, başta TC olmak üzere, onun egemenlik sahalarındaki tüm güçlerin, 12 Eylül 1980'le birlikte nasıl kesin bir hesaplaşma sürecine ve bu anlamda nasıl dönülmüş bir yola girdiklerini, yine bu temelde nasıl sonuca ulaşmaktan kaçınılmayacağını; haksız, çürümüş, yaşamaya hakkı olmayan ve mücadeleyi kurallama göre yürütmeyenlerin nasıl çözülmekten, dağılmaktan ve ezilmekten kurtulmadıklarını; halkı ve devrimci olanın ise eğer gereklerine uygun hareket ederse, tüm imha ve tasfiye çabalarına rağmen nasıl gelişip zafere doğru ilerletilebildiğini artık en sıradan insana bile göstermiş, kavratmıştır.

Türkiye cumhuriyeti, 12 Eylül ile birlikte açık faşist bir diktatörlüğe dönüşerek, tarihi açıdan omrünü tamamlamıştır. Cumhuriyetin son 5 yılı ve özellikle de 12 Eylül 85'te tamamlanan 5. yılı giderek çok daha açık biçimde bunu kanıtlamış; cumhuriyetin tüm zaafırlarını kendisini açığa vurmuş, düzenini kendini yenileme çabaları tümden bosa çıkarak, rejimin bir alternatif olmadığını açığa çıkarttığı gibi, bu düzen sınırlarını içinde ona karşı yeni alternatiflerin yaratılmasını da söz konusu olmadiğı, olamayacağı artık en net biçimde anlaşılmıştır.

TC, ortada bir hurda yığını ve adeta bir kadavra gibi durmaktadır. İdeolojiden siyasete, ekonomiden askeriye, giderek kültür, edebiyat ve sanata kadar her alanda bir tikanma içinde olan rejim, tüm bu alanlarda özellikle günümüzde kendini yeniden üretmemek için carıcı örneklerini vermektedir. Tarihte ve günümüzde benzer nitelikli hiç bir rejimin yaşamadığı kadar uç noktada bir tükeniş yaşayan günümüz TC'si, hiç de tesadüf olmayan ve yapısal bir gerçeği arzeden bu özelliğinden ötürü, devrimci geliş-

melerin de dayatması ile akrep misali bir sona hızla yaklaşımaktadır. Evet G. Afrika ırkı rejimi bile sergilediği en klasik ve basit sömürgeci, anti-komünist yapıya rağmen, hiç olmazsa inkarcı olmadığını noktasından hareketle bir çıkış üretebilir ve kendisini bazı oyunlarla, sahte çözümlerle bir süre daha yaşatabilir. Ama TC'nin böylesi bir şansla yoksundur. Çünkü o, kendisi için tüm çıkış yollarını daha başından kendi eliyle imkansız kılmış; varlığını egemenlik altındaki halkların inkarcı, demokrasi ve sosyalizmin reddi ve imhası üzerinde biçimlendirmiştir. Bu, herhangi bir yönetimin ve kligen temsil ettiği bir eğilim ya da politika olmanın çok ötesinde, hemen tüm kanatları ile burjuvazinin varlık ve Osmanlı feodal-despotizminin fide-iğlenide ordu eliyle üstleniştirilmesi; halkların yaşamlarına dek her türlü değerlerine el koyarak vücut bulma ve varlığını da yine bu temelde sürdürme olgusunun doğal bir sonucu olarak Türk burjuvazisinin tek yaşam biçimi, TC'nin de temel devlet politikasıdır. Günümüzde çok ister iktidarda ve isterse muhalefette olsun hiçbir burjuva kanadın ve önde gelen temsilcilerinin TC'nin bu halk, demokrasi ve sosyalizm düşmanlıklarını aşmaması, lafta en radikal görünen yönetime muhalif güçlerin bile CHP ve Ecevit örneğinde açıkça görüldüğü gibi sonuçta bu politikaların en sinsi, en iğrenç ve en bağnaz uygulayıcıları, yürütücüleri durumuna gelmeleri hep böyledir bir mayalanmaya sahip olduklarıdır. Devrimci sol geçinen muhalefetin bir türlü devlete yönelmemesi halkın çıkarlarını formüle edememesi, bir savaş gücü, giderek bir iktidar alternatif durumuna yükselmemesi, tam aksine adeta devrevi bir biçimde halkın çıkarlarına karşı güçler, engellere dönüşmesinin ardından da yine bu egemen sınıfların ağır etkisi altında biçimlenme ve yaşama, onun icazeti ile da çizdiği sınırlar içinde ayakta durma, varlığını başta proletarya olmak üzere halka, onun çıkarlarına, gücüne ve mücadelesine değil, özellikleri böyle olan Türk burjuvazisine kuyrukçuluğunda dayandırması vardır.

"Türkiye'de sivil toplum var mıdır, yok mudur? Sivil toplum neden bu kadar zayıftır, demokrasi mücadelesi için bu kadar geri ve başarısızdır?" tartışmaları ve soruları da anlamını yine yukarıdaki izahla bulmaktadır.

Bu konularla ilişkin görüş ve değerlendirmeler ve 12 Eylül rejimi ile birlikte cumhuriyetin görünümünü hakkındaki görüşler, Partimizin "12 Eylül'ün 4. Yılına Girenken" broşürü ile Şoreş Kurdistan sayı 6'da ayrıntıları ile ortaya konulmuştur. Gelişmeler bu görüşleri en çarpıcı bir biçimde doğrulamıştır.

Günümüzde rejimin içine girdiği tükeniş, bizzat rejimin önde gelen temsilcilerinin bile inkarcı edemeyişleri boyutlara varmıştır. TC'nin son umudu olan 12 Eylül hareketine başvurulmuş, ama oluşturulan rejimin sorunlara çare olması bir yana, kendisi bizzat sorunların kaynağı haline gelmiştir. Halk safalarında yarattığı acı ve sıkıntılar ve özellikle reformist "sol" eliyle, Türkiye ve Kürdistan devrimci-demokratik hareketlerinde yol açtığı tahribatlara rağmen, 12 Eylül rejimi esasta, devletin dayandığı tüm kuvvetleri kaçınılmaz biçimde devletin aleyhine kuvvetlere dönüştürmüştür. Bu, elbetteki kendi başına olmadı. Rejimin boylesine kendisini tüketen bir sürecin girmesine yol açan temel etken; onun varlık nedenleri-nin başında yer alan KUKH'nin nihai olarak ortadan kaldırılması planının PKK önderliğindeki halkımızın kararlı direnişi ile yerle bir edilmesi; hareketimiz için öngörülen karanlık geleceğin devrimci anlamlarla

gelişmeye dönüştürülmesidir. İşte ortaya çıkan bu gelişmenin bir türlü önlenememesi nedeniyle ki, TC'nin tüm zayıflıkları, beklemedik bir biçimde ve en güçlü görüldüğü bir zamanda, bir bir ortaya dökülmüştür. Gücüne o kadar övgüler dizilen Türkiye bütçesinin çok önemli bir bölümünü bu nedenle yutan, emperyalizm adına bölgede SSCB'ye karşı bile "at oynatma, kılıç şaklatmaya" soyunan milyonluk Türk ordusu bugün, bir yandan iktidarın, dolayısı ile her türlü baskı, sömür, talan, hırsızlık, fuhuş, işsizlik, zam ve yoksulluğun gerçek sorumlusu olarak; diğer yandan ve esas olarak geliştirdiğimiz devrimci savaş karşısında yerinden bile kırıp dayamayacak kendini bile ustalıkla savunamayacak hale gelecek nasıl kof, asalak, gereksiz ve anlamsız bir kuvvet olduğunu ortaya koymuştur. Ordu, daha şimdiden TC'nin başına bela olmuştur. Ve bu milyonluk orduya yapılan yatırımların kendisine tanınan sınırsız taviz ve yetkilerin devrimci kuvvetler karşısında boşluğa kalması nedeniyle sonuçta, bir avuç işbirlikçi, bürokrat burjuva generalin keselerini daha da şişirmekten öteye gitmediği artık iyice anlaşılmıştır.

Siyasal planda rejim bütün bir toplumun kendisine, kendisinin de Evren ve Özal'a mahkum olduğunu adeta bağırılmaktadır. 12 Eylül "düzeninden" bir çakıl taşının bile kılmıdadatılmasına siddetle karşı du-ran rejimin temsilcileri, burjuva anlamda da olsa muhalefetin anlamsızlığı, dünya, bölge ve özellikle de Kürdistan'daki durumu ve devrimci yükselişi örnek göstererek anlatmaya ve bütün bir toplumu böylesi bir faşist rejim etrafında kenetlemeye çalışmaktadır. Boylesine pervasız ve akıldışı bir çabayla inatla sürdürürken, bunların esas olarak, Türk egemen sınıflarının tarihine Türk burjuvazisinin özelliklerine ve Türkiye devrimci geçinen sol'unun zaafırlama dayandıklarını, bunlardan güç aldıklarını hemen belirtmek gerekir.

Sağıyla ve "sol"uyla yasal muhalefetin rolü, bugün çok daha iyi açığa çıktığı gibi faşist diktatın asma yapıları olmayı geçmemiştir. "rejimin emniyet şubaları" olma gibi bir niteliğe bile ulaşamamıştır. HP ve MDP'nin ayrı dönemlerde sol ve sağ muhalefetin temsilcilerine en yakın kesimleri ile birleşme çabaları, yine rejimin yedekleri haline gelme gibi bir çabadan çok muhalif güçlerin en yakınlarından başlayarak adım adım denetim altına alınıp tasfiyesi, rejimin bünyesinde eritilmesi hareketi olarak değerlendirilmek gerekir. Çünkü bu rejim, devleti ayakta tutabilecek tüm kuvvetleri kendi sahsında toplamıştır. Bu düzen altında iktidar olma adına başkalarına dayanacak bir güç, olanak ve daha da önemlisi bir işlev ve rol bırakmamıştır.

Topluma yeniden kurtarıcı gibi sunulmaya çalışılan Demireller ve Ecevitler de bu anlamda da esas olarak, devleti yasatma (abasımda) rejimle dolaylı işbirliği için, devrimci engelleyici güçler olarak el altından ve icazeti biçimde, en alçak bir damıslıkla doğuşla piyasaya sürülmektedirler. Bunların eskiden beri demokrasi, sosyalizm ve hatta gizli-kapaklı olarak Kürt sorununu ile bile-nasil ve niçin oynadıkları, 12 Eylül 1980'den bu yana geçen beş yıl içinde, anlamak isteyen için fazlasıyla açıktır. Biz burada, şimdi yeniden demokrasi pehlivanlığına soyunmuş bu kalpazanların 12 Eylül sabahı değersiz, basit ve zavallı piyonlar olarak halklarımız karşısında tüm görüntülerinden nasıl soyunduklarını hatırlatacak değiliz. Yine milyonluk örgütlerini nasıl terkettiklerini, nasıl kendileriyle tasfiye ettiklerini ve destekçilerinden sinyal almadan, cuntanın yeşil ışığını görmeyen nasıl ağızlarını dahi açmadıklarını da. Değil iktidari,

demokrat ve devrimci güçler, kitlelerin bilinc düzeyi de artık Evren, Demirel, Ecevit üçlüsünün şekili dönüşünden gerisindeki gerçekleri görülebilecek ilerimluktadır.

Bu tablo içerisinde Türkiye ve onun Kürdistan'daki iğrenç yansıması reformist sol, daha ilk günden başlayarak en kepaşe konumu yaşamaktadır. 5. yıl da bu "sol" artık tümden tasfiyeci bir güç dönüşmüştür. Liberal burjuvazinin kuyrukçunda devrimci sol hareket ve özellikle KUKH ve PKK'ye yönelik tasfiye hareketini bir görev olarak üstlenen reformist-teslimiyetçi "sol" günümüzde bu en tehlikeli yolda kulaç atmaya devam etmektedir. Tutucu ve gerici karekteri, 12 Eylül rejiminin önleride sürdüğü en alçakça planları ve en utanılabilir yaşama adeta gönüllüce benimsenip buna "sol" adına izahlar, kılıflar kazandırmak ve bir meziyet olarak bakmak gibi iğrenç tutumları ile iyice belirginleşmiştir. Sol lafazanlık, oluşturulan sahte birlikler bu gerçekleri örtmeye yetmemektedir ve aksine onu kanıtlar mahiyettedir. "Sol Birlik" ad altında bu güçlerce oluşturulan sağ-tasfiyeci birliğin gerçek rolü ve anlamı, son HP-SODEP birleşmesi ile yolu açılmış görünen tasfiyeci birliklerin en planlı ve geniş kapsamlı olan DSP+Sol Birlik için el altından yürütülen yoğun çaba ve pazarlıklar da ortaya çıkmaktadır. İç yüzlerini boylesine dışa vurulmasıyla bunların, can havliyle "yine iftiraya uğruyoruz" diye bağıraraklarını düşünmek zor değil. Ama devrimci direnişimiz bu gizli gerçekleri hiç bir demogojinin ve sapırmının örtmeyeceği kadar açıkça dışa vurmaktadır.

O nedenle diyorum ki öncelikle bunları kendilerini daha da kokuşturan bu mesleği terketmeli, egemen sınıflara uşaklık ruhundan artık mutlaka kurtulmalıdırlar. Bunlar da içinde olmak üzere kendine demokrat, ilerici, yurtsever ve hatta sosyalist diyenlerin eğer demokrasi ve giderek sosyalizm diye bir sorunları varsa bu sorunların ancak halkın çıkarlarını temel alarak, halkın tarihine ve kültürüne dayanarak çözümlenecekleri sondaerecektir. Türkiye halkının emperyalist ve sömürgeci egilimlerden bir çıkarı yoktur. Yine Türk halkının günümüzde cuntanın tüm okul kitaplarını yeniden yazdırarak yaptığı gibi "mili tarih", "mili coğrafya" diye bir sorunları yoktur. Türk halkının emperyalist çıkarlarını beğenisi, askeri olmak gibi bir görevleri de yoktur. Türk halkının kendi ekonomik ve siyasal çıkarlarını, kültür, tarih ve giderek insanlık değerlerini bilince çıkarıp, yetkince, cesurca ve odun vermesizin savunmaya ihtiyacı vardır. İşte günün bu çıkarların boylesine temsilcileri, sözcükleri, militanları ve giderek onderleri olmasın bilme, bunu lafıyla başama güdür. Ortalığı "sivil toplum nedir, nasıl geliştirilir? Demirel ve Ecevit yeniden nasıl hayat iksiri olur? Sol'un birliği nedir? Acaba Erdal Bey(!) sol'a kanat gerecek mi? Saracane mitinginde olduğu gibi bu kanatları altından "sanlı" bir çıkış yapabilmek acaba daha sonrası için de mümkün değil mi?" gibi sahte ve utanç verici tartışmaları, hayalleri bir yana bırakıp, halkın çıkarlarını en açık biçimde savunma; egemen sınıfların her türlü ideoloji, politik dayatmalarına bosa çıkarak dayatma, örgüt ve eylem gücünü ortaya çıkarmak, militanlık ve egemen sınıflara odun vermemek güdür. Türk aydınları bu görevi, yaşanan son beş yıldan gerekli dersleri çıkararak, daha fazla gecikmeden yapmalıdırlar. Hele hele sosyalizm konusunda iddiaları varsa bu yolun ilke ve dolayısı ile emil niteliğinde olan gerçeklerini layık ile yapmalı; tarihteki ve günümüz dünyasındaki yerlerini, rollerini iyi tanımalı, go-

revlerini bu kez başarıyla yerine getirebilirler. Hiç bir gerçek halk ve hele proletarya aydını "su nedenle emperyalizmin oyununa gelmez", "bu nedenle burjuvazinin kuyrukçusu olduk", "Erdal Beye şunun için ihtiyacı var", "Ecevit bir daha şahlırsa su olanaklar doğar" gibi alcağa demogojilerle ezilen sınıfları ve halkını aldatma düşkünü olduğunu göstermek, böyle bir suç işlemektir.

Bu aydınların aynı zamanda, egemen ulusa mensup ve dolayısı ile gelişme şansları daha fazla olması nedeniyle, ezilen ulusa karşı aydınlatma görevleri de vardır. Onlar, dünyanın en barbar ve sinsi bir somurgeliliğini, hem de bin yıldan beridir yaşama şanssızlığına uğrayan Kürdistan halkına karşı, bırakalım bu görevlerini yerine getirmeyi, sorunlarının yanına bile yaklaşma dürtüsünü de yitirdiklerini göstermedikleri için, bu alanda her şeyden çok daha sorumlu ve suçludurlar. Türkiye devrimci geçinen sol'u önemli coşgunluğu ile bugün, hala bu olumsuz konumu yaşamaktadır. Bunlar, "kraldan daha kralcı" bir tutumla ısrarla gerçeğe gözlerini kapatmakta, Kürdistan'da yaşanan gelişmeleri, gerçek niteliği ile dile getirmekten bile ısrarla kaçınmaktadırlar. Demokratlık, ilerililik ve hatta sosyalistlik adına "mangalda kul bırakmayan" Türkiye'deki bir çok güce ve çevre ile Kürdistan'daki reformist milliyetçilik, Kürdistan'daki gelişmeler konusunda kendi kendisine sansür uygulamakta ve gelişmeleri çarpıtaran özel bir üslupla gelecek için öngörükleri sinsi bazı planlarını çatırır çıpmaktadırlar. Bu konuya ileride tekrar değineceğiz. Ama hemen belirtmek gerekir ki, bu "sol" 12 Eylül faşist somurgeliliği altında cisman su bes çili, özelliği de bu konuda köklü bir çenilleme ile hatalarından arınma, gerçekleri bilince çıkartıp görevlerine layıkla ve sarılma ve böylece hem kendi halkı ve hem de Kürdistan halkının kurtuluşunu çakınlaştırmak için bulunduz bir fırsat olarak değerlendireceğine, mayasından aldığı Türk egemen sınıflarının inkarcı cölümü seçerek, liberal burjuvazice küçüklük ve egemen güçlere karşı mesuriyetini ispalamaya uğru. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ve PKK'ı bu konuma getiren bu değirmen taşı olarak ilan etti. İşte, bu tespitler uzlaşmacı, reformist "sol'un KİT'İ'nin gelişimini kendisine karşı, onu boğan bir gelişme olarak gördüğünü en samimi itirafıdır. Bu "sol'un bir batarka olduğu, boğulmakla olduğu ve PKK'ı önderliğinde KİT'İ'nin, gelişimi ile varlığını inkar eden ve atılımını önlemeye çalışan her güc gibi bunları da kaçırmakla biçimde olume mahkum ettiği doğrudur. Ama bundan çıkarılacak sonuç nedir? Bunların bu denli çürümelerinden ve giderek ölümlemlerinden sorumlu olan kimdir? Burjuva kuyrukçuluğunu adeta cemilni bir meslek seçen ve asla kendisine çenilleme ve gerçek bir çenilleme ile hedeflemeyen tutucu anlayış ve tavırları yüzünden, elbetteki gerçek sorumlu kendileridir. PKK, gösterdiği olağanüstü çaba ve caksırlığı dincisile, onlara gelişiminin yolunu göstermiş, distrikleri batarkatı kurtulmaları için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Onlara cacasımanlık, cunum, tam da rejimin sadık vandaslarından istediği gibi PKK'ı tasahhic'den geçitine inanarak, tüm çabalarını bu doğrultuda yoğunlaştırmışlardır. Ama bu da kendilerine yarar sağlanamış, bu yolda ısrar ettikçe giderek küçülen, onuru çitiren, liberal burjuva kalpa-zanlar pesinde koşuşturmakla tüklenen eme kendileri olmuştur.

PKK, onları her defasında, bu cölüm kendilerini yok oluşturucağı, dönemin gerçeklerinin ne olduğu ve devrimci direnişi yük-

sel tip, halklarımızın gerçek çıkarlarını temsil eden bağımsız politika ve eylem gücünü yaratmaları konusunda ısrarla yarımıştır ve uyarı-maya devam edecektir. Bu "sol" eğer söylediklerimize inanıyorsa veya bundan bir sonuç çıkarmıyorsa biraz çevresine bakmalıdır. Bu rejimlere karşı nasıl savaş yürütülür, nasıl güç olunur, nelerden taviz verilir, nelerden taviz verilemez artık görmeli ve öğrenmelidir. Demokratlık, ilerililik ve hatta sosyalistlik adına devrimci şiddeti reddetmeyi en olumlu özellikleri olarak lanse eden, onu "maceracılık" diye akşam-sabah lanetleyenler, Hristiyan-Demokratların bile Şili, El-Salvador, Güney Afrika ve daha bir çok ülkede şiddeti göze aldıkları ve bu temelde sonuç almaya çalıştıkları bir dünyada ve zamanda, nasıl ucube yaratıklar haline geldiklerini artık bilmelidirler. Eğer beğenmedikleri, Pakistan ve Filipin muhalefeti bile bu temelde bu denli mücadele yürütebiliyor ve etkinlik sağlayabiliyorsa, demokratlık ve sosyalistlik ile çok övünen bu sol, bunu haydi haydi yapabilmelidir. Ama buna bir türlü yanaşmadıkları, bırakalım böyleli gelişmelere önderlik etmeleri ve yaratmalarını, ortaya çıkan gelişmeleri bile ya inkar, ya küfürle ortabaş ya da çarpıtma gibi utanılacak tutumlar sergiledikleri açıkça ortadadır. Peki bumudur demokratlık? Bumudur sosyalistlik? Dünyada böyle demokratlık ve sosyalistlik; böyle demokratlar ve sosyalistler var mıdır? Sosyalizm, toplumsal, siyasal gelişmeler başta olmak üzere bir çok alanda öngörü, gelişmelerin önceden tesbit edilebilmesi değil midir? Hem bunu yapamayacak, hem gelişmelere önderlik edemeyecek ve hem de kendi dışında, buna rağmen yaratılan devrimci gelişmeleri, foyanı meydana çıkardığı için "kendi pishigini ortmesi" gibi saklamaya, çarpıtmaya çalışacakmış. Bunu kendisine meslek seçenlere her şey denebilir ama, demokrat ve sosyalist asla.

Evet 12 Eylül faşizminin 5. yılında, bu vesile ile söz konusu güçlere, bir kez daha olumsuz konumlarını teker ederek, çağdas gelişmeler, gerçekler ve özellikle de ülkemizde yaşanan duruma uygun olarak, sorumluluklarına sahip çıkmaya ve gerçeklerini zaman geçirmiden layıkli ile yapmaya çağırıyor ve bunu, halklarımız ve ilerici insanlığı karşı sorumluluğun bir gereği olarak görüyoruz.

Cumhuriyet, tarihi olarak olmuştur. Bu gereğin anlamına iyi varılmalı ve yerine halkın cumhuriyetini kuracak güçler haline gelmenin zorunluluğu, tarihiliği ve güncel gerçeklerin bu konudaki dayatıcılığı yeterince görülüp, gereği mutlaka yapılmalıdır. Bu, elbette ki, çeşitli güçlerin keyfine göre ortaya çıkmış ve buna göre ilerleyen bir gelişme değil; gelinen tarihi aşamada, devrim karşı-devrim, halk güçleri ile TC ve işbirlikçileri, KUKH ile Türk faşist somurgeliliği arasındaki mücadelenin artık gün gibi ortaya çıkardığı nesnel bir gerçektir. Ve tarihin tekerleği, hem Türkiye ve hem de özellikle Kürdistan'da şaşmaz bir biçimde devrimden yana ilerlemektedir. Kürdistan'da bu 5. yılda yaşanan gorkemli gelişmeler, söylenenleri en açık biçimde doğrulamaktadır. Devrimin ayak seslerinin yaklaşımakta olduğunu, Türk burjuvazisi, kendi üslubuyla da olsa artık hemen her gün gazetelerinde yazıp çizmektedir. Rejimin temsilcilerinin son aylarda savurdıkları tehditler, tatbikatlarla yaptıkları gövde gösterileri, telaş gezileri, yeni alternatifler yaratacakları yolundaki aldatmacadan ibaret gayretleri, evet bütün bunlar, rejimin önde gelen temsilcilerinin devrimin sıcak nefesini enselerinde duymaya başladıkları

larının açık kanıtlarıdır. Tüm bu gelişmelere damgasını vuran gücün ise KUKH ve onun önderi PKK olduğu, yalnız Kürdistan'da değil, Türkiye genelinde de devrimci direniş ve gelişmenin PKK tarafından temsil edildiği, artık düşman tarafından bile itiraf edilmektedir.

KÜRDİSTAN'DA DEVRİM ŞAFAĞI

Kürdistan halkı açısından cumhuriyetin son 5 yılı, her alanda olağanüstü gelişmelerin yaşandığı yıllar oldu. Bu 5 yılda halkımız, amansız bir hastalığa tutulmuş, lime lime dökülen bir canavarın, belki deva olur diye elindeki ava dışlerini ve tırnaklarını son kez ama sonuna dek geçirerek onu kan-

dan doğru değerlendirilip, doğru kullanılmalıdır. Neydik nasıl olduk; neye karşı neyle ve nasıl savaşacağız; karışımızdaki gücün durumu neydi, neyle, nasıl saldırdı; kör bir tarihi, bilimsiz insan yığınlarını nasıl kullandı; bunu PKK içine nasıl yansıtmak, nasıl her şeyi içinden boşaltmak bitirmek istedi; tarihte ne yaptı, günümüzde ne yapmak istiyor? Evet bütün bunlar iyi görülmeli, iyi kavranmalıdır. PKK'de daha ilk günden başlayarak bu büyük savunma savaşını ancak bu sorulara başarılı yerinde ve gerçekçi cevaplar verebildiği için ilerletebilmiştir.

Evet PKK böylesi bir temelde, halkımızın tarihten silinmemesi, insanlığın bir yüz karası olmaması ve üzerindeki lanetli sıfatların kaldırılabilmesi için muazzam bir direnme

revan içinde bırakılmasına benzer bir gerçeği yaşıyor. TC, KUKH ve PKK'de daha küçük bir tohumcu halinde iken bogabilmek için, elindeki tüm tarihsel çağdas imkanları kullandı ve Hareketimize karşı küçümsenmeyecek desteklerle saldırıya geçti. Ancak Hareketimiz ne pahasına olursa olsun kazanımlarını korumak ve giderek bunu zafere dönüştürmek için sonsuz bir direnme gücü gösterdi.

PKK'nin 12 Eylül faşist rejimine karşı yürüttüğü savaş, sadece düşünsel düzeyde kalan bir savaş değil; basta başta Diyarbakır zindanları olmak üzere, ülke içinde ve dışında her alanda, barbar bir güce karşı mazlum bir halkın ve onun oncusunu, bazen ferlilerle ordularla karşı savasına dönüşen, insan soyunun tanık olduğu en korkunç, güc dengesiizliği ortamında yürüttüğü bir savaştır. Evet bizzat kendilerinin söylediği gibi, birkaç yüz kişiye karşı, 500 000'i aşan faşist bir ordu gücünün, her türlü teknik donanım ve devlet desteğine sahip olarak yürüttüğü bir savaş. İşte böyleli bir doğa üstü eşitsizlik ortamında bile, Türk egemen sistemine karşı yaratılan Türkiye ve Kürdistan tarihinin en uzun ve başarılı devrimci direnişinin altında, PKK'nin imzası vardır. 15 Ağustos devrimci atılımı ile PKK, Türk egemen güçlerinin, tarihten günümüze dek halk güçlerinin o kısa ömürlü, yenilgiye uğramak ve ezilmekle kurtulamayan direnişlerinin ardından hep "ezdik, vendik, boyunduruk altına aldık ve usaklaştırdık" diye övündükleri kara gidişi tersine çevirmiş, direnişi süreklili kılmayı ve geliştirmeyi bilmiştir.

PKK, doğaüstü bir direniş ve cabayla, Kürdistan halkını devrimin şafağına ulaştırabilmiştir. Ama bunu bilip söylemek, onu yeterince kavramak ve gerektiği biçimde izlemek bakımından kafi değildir. PKK'nin düşünsel ve eylemsel eleştiriler ve mücadele silahları, bu anlamda özgün nitelikleriyle kavranmalıdır. Bu silahlar parti kadroları tarafından olduğu kadar, parti dışı güçler ve çözümleri tarafından

ve savunma savaşları yürütmüştür. Bu nedenle yürüttüğü bir partinin savunulması değil, son nefesinde yaşam kavgası veren bir halkın savunulmasıdır. PKK'nin bu savaşı özellikle, Hareketimiz ve giderek halkımızın imhası ve tarihten tümden silinmesi için açık bir karşı-devrimci savaş temelinde halklarımızda yaratılan 12 Eylül rejimine karşı geçen 5 yıl içinde nasıl bir direnişle yürüttüğü ve düşmanın karanlık planlarını bu temelde nasıl yırttığı, artık bu gerçekten en çok kaçanlara bile itiraf ettirilmiştir. Direniş savaşımızın özellikleri sonuçları ve yarattığı kazanımlar, başta parti yazılarında ayrıntılıyla konuşulmuş; burada ayrıca değinmeyeceğiz ama 12 Eylül faşist rejiminin 5. yılında bu savaşın direnişimizde yeni bir evreye başlatılacak kadar zirveye çıkarıldığı, destansı direnişler ve kahramanlıklar yaratıldığını belirtmek gerekir. Diyarbakır zindanlarının dehizlerinden Ağrı dağının doruklarına kadar bu direniş, ülkemizin her yanında sergilenmiş, yaygınlaştırılmıştır. TC bu gelişmeye, bir kişinin karşısına bir ordu diyecek kadar cılgınca ve fakat acz ve düşkünlük içerisinde karşılık vermeye çalıştı. Yıllarca işkencenin tanık olmadık biçimleri yaşandı, tarifsiz acılar, sıkıntılar ve olanaksızlıklarla boğuşuldu. İşte PKK daha ilkyıldan başlayarak rejime ve diğer güçlere yönelik savaşını ve eleştirilerini yaşadığı bu yaman gerçekliğin ve yarattığı canlı pratiğin parlak ışıkları altında ortaya koydu ve geliştirdi. Bu nedenle gerek rejim ve giderek cumhuriyete yönelik değerlendirmeye ve tesbitlere yine gerekse yaramaz konudaki "halkın dostu" olması gereken güçlere yönelik eleştiriler, iyi özüm-senmelidir. Partimizin TC'ye ve onun günümüzdeki devamı olan 12 Eylül rejimine karşı yürüttüğü direnme savaşı tüm özgün karekteri ve özellikleriyle kavranmalıdır. Eğer gerçeğe, kaşarlanmış inkarcı taktiklerin gözükleriyle değil, objektif olarak yaklaşırsak, birbirine karşı değil, gelişen ve o anlamda devrim ile karşı devrimin helezonik evren-

sel gelişiminin ülkemizdeki çarpıcı bir örneğini sunan Partimiz ile TC ve 12 Eylül rejimi arasındaki savaş, geçen 5 yılda damgasını vuran savaş unsurları ve 5. yılda tüm çıplaklığı ile ortaya çıkan bu gerçek, artık sıradan vatandaşlar tarafından bile anlaşılmuştur.

12 Eylül rejiminin sorumluları bile artık, o iflah olmaz inkarcılıklarına rağmen, 12 Eylül karşı-devrim hareketinin tarihini, partimizin oluştuğu 1978 yılına dayandırarak ve Türkiye ile Kürdistan genelinde bu tarihten sonra süren savaşın PKK ile TC arasında olduğunu; devrimci mücadeleye ve alternatif ulusal ve uluslararası platforma bu güç tarafından zorla dayatıldığını açıklamak zorunda kalmışlardır. M. Ali Birand 12 Eylül Hareketinin hikayesini yazdığı kitabında, bunu belgelerle ortaya koymaktadır. Bu kitapta 12 Eylül Hareketine, Hilvan, Siverek, Batman ve alanlardaki önemli gelişmelerden sonra 1978'de Diyarbakır'da karar verildiği yazılmaktadır. Maraş katliamını, Özel Harp Dairesinin, bu gelişmeleri geriletmek, hareketi sindirmek vb. amacıyla tertiplelediği artık açıklık kazanan bir olgudur. 15 Ağustos devrimci atılımının yıldönümünde Genel Kurmay Başkanlığının, Özel Harp Dairesinin kurmaylarına düzenlettiği briefing niteliğindeki basın toplantısında bu gerçekler, bir bir teslim ve itiraf edilmiş, 78'lere kadar TC'nin 40 yıl ıstıkrar içinde yaşadığı, ancak 78'de karşısına PKK diye bir gücün çıkarıldığı, o tarihten bu yana bu güçle mücadelenin sürdürüldüğü ifade edilerek, Özel Harbin tüm yıkıcı, imhacı çabalarına rağmen, PKK'nin bu savaşı günümüze dek getirdiği, istenmeyerek de olsa kabul edilmıştır.

Evet, bu çetin gerçeklerin açıkça ortaya koyduğu gibi PKK, 12 Eylül 1980'den bu yana, halklarımızın egemen kılınmaya çalışılan karanlık bir döneme ve onun sorumlusu azgın bir rejime karşı böyleli bir büyük direnişi başarıyla yürüten ve bunu giderek yükselten, zirveye diken bir güctür. O halde PKK'ye yaklaşım, onu değerlendirmeye ve her düzeyde ele alışı da bu gerçeklere uygun olmak zorundadır. Özellikle Türkiye aydını ve ondan en kötü tarza edkinmiş Kürdistan'daki benzerleri, KUKH ve PKK'ye yaklaşırken bu gerçekleri dikkate almalı, bu konudaki geçmiş ve mevcut soysuz tutumlarını terketmeli, artık egemen sınıfların beyni ve ağızıyla düşünüp konuşmamalı, hele hele mide salgılarını dincisince diye ortaya sürmekten artık keskinlikle vazgeçmelidirler. Gerçek insanlık değerleriyle ve halkların gerçek çıkarlarıyla uygunluk içinde düşünmeli, tavır koymak ve buna uygun eylem gücüne ulaşmalıdır.

PKK'nin bu konuda gösterdiği çaba, yarattığı direniş ve ortaya çıkardığı olağanüstü gelişmeler ortada iken, bunu inkara kalkmak, görmezlikten gelmek, şaibeli göstermek, çarpıtmak ve hele hele "PKK bütün bu eylem ve çalışmaları dağılmasını önlemek için, zorla yapıyor, yaptırıyor" gibi deli zırvası gevelemelerle geçiştirmeye kalkmak, bilincinde olunsun ya da olunsun bu rejim ve onun emperyalist mayınları ile aynı ağızdan konuşmak, aynı kafa ve ruhla düşünmek, duymaktır. Yürüttüğümüz savaşın içeriği ve boyutları düşman tarafından bile bu denli açıkça itiraf edilmişken, özellikle reformist "sol"un içine düştüğü bu azgın "kraldan da kralcı" tutum, gerçeklerin ört-bas edilmesine, çarpıtılmasına yetmeyecektir ama, onların gerçek niteliğini gözler önüne sererek, ne iflah olmaz hastalar olduklarını en sıradan insanlara bile kavratmaktadır. Evet mücadele denince, savaş denince; TC'ye karşı güç örgüt ve eylem yaratmak, halkın

TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ ÖZEL SAVAŞ BOŞA ÇIKARILYOR

Baştafaki Syf: 1'de

Dayattıkları her türlü özel savaş yöntemini mücadelemiz tarafından bastırılması sonucu, devletin içinde bulunduğu bunalım ve çözümsüzlük iyice derinleşti, yeni arayışlara yönelmeler görüldü. Ancak başvuran her yeni yöntem durumun, eskisinden daha da ciddi boyutlara ulaşmasını derinleştirmekten öteye sonuç vermedi. 15 Ağustos'un yıldönümünde Özel yeni taktikler almak ve efendilerini bilgilendirmek için ABD'nin yolunu tuttu. Diğer taraftan, uzun süren suskunluğun ardından, gelişmelerin artık gizlenemez ciddi boyutlara ulaşması nedeniyle Türk yetkilileri yabancıları kumandan çıkarak yerli ve yabancı kamuoyunu gelişmeler konusunda bilgilendirmek zorunda kaldılar. Atılımın 1. yıldönümünde Genelkurmaylık, İstihbarat ve Harekat Başkanlığınca düzenlenen bir brifingde gelişmeler itiraf edilerek, çarpıtılarak da olsa iç ve dış kamuoyuna bilgi verildi. Bunun hemen ardından, 30 Ağustos'ta ise Kürdistan'da, "Semih Sancar Tatbikatı" adı altında terör estirilmek halka gözdağı verilmesi ve ordunun çürümüş yapısı bir parça da olsa tamir edilmeye çalışıldı. 15 Ağustos atılımının etkileri Türk siyasal arenasını altüst eden gelişmelere yön veren niteliği bir kez de burjuvazinin asker ve sivil kanatları arasındaki çelişkilerin derinleşmesinde ortaya koydu. Faşist Evren'in parlamentonun açılışında yaptığı konuşmayla sahte ve ikizlülde de olsa yükselen tepkiler, bu çelişkileri daha da açığa vurdu. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırma gücünü gösteremeyen faşist cunta, itibar kaybederek eski siyasilerin ve çeşitli çevrelerin eleştirisine uğramaya başladı.

Bütün bu gelişmeler aylar boyu yerli ve yabancı basın yakınından ilgilendiren değerlendirdi, çeşitli yorumlara tabi tutuldu. Sömürgecilerin üstünü küllendirmeye çalıştıkları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, kendi kendisini konuşmak zorunda bırakmakla sömürgecilere bu alanda da ağır bir darbe vurmuş oldu.

I- GENELKURMAYLIK BRİFİNGİ VE ORTAYA KOYDUĞU GERÇEKLER

15 Ağustos atılımının 1. yıldönümünün yaşandığı günlerde, 17 Ağustos 1985'te Türk Genelkurmaylığına yerli ve yabancı çok sayıda basın mensubunun katıldığı bir brifing düzenlenerek geçmiş bir yıllık sürecin bir dokümanı yapıldı. Genelkurmay İkinci Başkan Vekili ve Genelkurmay Harekat Başkanı Korgeneral Sabri Yirmibeşoğlu ile Genelkurmay İstihbarat Başkanı Korumiral Vural Beyazıt ve diğer bazı askeri yetkililerce düzenlenen brifing, demokrasi ile yönetildiği iddia edilen TC'nin iplerinin gerçekle kimlerin elinde olduğunu, hukukun bir paravandan başka bir şey olmadığını bir kez daha gözler önüne sermesi açısından ilginçti. Özel Harp Dairesinin bu en yetkili ağızlarından yapılan açıklamalar aynı zamanda mücadelemizin ulaştığı boyutların da birer itirafıdır. Toplantı, TC tarihinde ilk kez gerçekleşen böyle bir toplantı olması açısından büyük bir önem arz ediyor. Böylece bir toplantı yapmak zorunda kalmakla Türk sömürgecileri Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne geçemediklerini, bir yıldır sürekli "ezdik, bitirdik" dedikleri olgunun ayakta kalmakla da kalmayarak sürekli gelişip güçlendiğini ve o çok ısrar

ettikleri suskunluklarını daha fazla sürdürmeyecek durumda oldukları ortaya koymuş olmaktadır. TC tarihinde, ilk kez böyle bir toplantının gerçekleştirilmesi mücadelemizin sürekliliği ve gelişip güçlenmesi ile doğrudan bağlantılıdır ve onun bir zorlamasıdır. Türk devletinin tarihinde ilk kez Kürdistan'da ve hatta Türkiye'de yükselen bir mücadele bastırılmayıp devleti tehdit eder boyutlara ulaşsın. İşte onları telaşlandıran, aklılmaz bası, işkence, demogoji ve yalanlara iten de budur.

O mücadele ki, Türk devletinin varlığını sürdürmesinin biricik garantisini olan ordusunu derinden sarsmış, işleme kılımsı ve saflarında dağılmaya yolaçmıştır. Türk siyaset ve ekonomik hayatını felce uğratarak, gelişmelerin yönünü belirleyen ve damgasını vuran bir güç haline gelmiştir. Bunalımları sürekli derinleştirerek Türk devletini çöküşün eşiğine getirmiş, halk kitlelerini uyaran, etkileyen bir odak noktası olmuştur. Kürdistan sorununu içte ve dışta tartışmaya açarak üzerine örtülmeye çalışılan kanarlık perdesini yırtmış ve kamuoyunun göndimine sokmuştur. Kısacası bundan sonra gelececek tarihe damgasını vurmuştur.

Tüm çarpıtmalarına, yalanlarına ve olayların boyutlarını küçük gösterme çabalarına rağmen, Özel Harp Dairesi yetkilileri de TC adına düzenledikleri brifingde bu gerçekleri itiraf etmişlerdir. PKK'yi ve onun ulaştığı gelişmeleri konu alan bu toplantıyla PKK'nin Türkiye gündemine damgasını vuran tek hareket olduğu gerçeğini kabul etmiş olmaktadır. Toplantı, aynı zamanda TC'nin 78'lerden bu yana Kürdistan'da özel savaş yürüttüğünü açığa vurmak zorunda kalmıştır. Bu savaşın son dönemlerdeki sonuçlarını özetlerken sömürgeci yetkililer şu açıklamalarda bulunmuşlardır:

"Bugüne kadar bölücü örgütten 97 militan ölü, 309 militan ise sağ olarak ele geçirildi. Buna mukabil 56 güvenlik görevlisi şehit edildi, 63 vatandaşı teröristler tarafından katledildi.

"Halen 272'si sikiyönetim komutanı yetkisi ile gözetilinde tutulan, 178'si sikiyönetim savcılığına soruşturması devam eden, 186'si ise hakkında dava açılan terörist bulunuyor. Soruşturması devam edenlerden 45'i, hakkında dava açılanların ise 120'si tutuklu."

Verilen bu rakamlara birazcık gerçeklik payı varsa, o da olsa olsa tutukluların ve gözaltına alınanların sayısında olabilir. Ancak bunların çok azı dışında kalanların haktan sıradan insanlar olduğu gerçeğinin belirtilmesi unutulmuş! Diğer taraftan şehit düşen devrimcilerin sayısı alabildiğine abartılırken kendi kayıplarının sayısı ise bir kaç kat indirilmiş. Oysa bu süreçte cezalandırılan "güvenlik" mensupları ile ajan-muhbirlerin sayısı ancak yüzlerle ifade edilebilir. Diğer taraftan, 15 Ağustos 1984'ten bu yana gerçekleştirilen eylemlerin sayısı 102 olarak veriliyor. Bu da gerçeğin ancak çok küçük bir kesimini ifade etmektedir. Oysa eylem yapılmadık şehir, kasaba ve köy sayısı parmakla gösterilecek kadar azdır.

Toplantıda yeralan iddialardan birisi Partimizin dış güçlerce beslendiği ve halka dayanmadığıdır. Bu bayatımsız demogoji de bizzat kendilerinin itirafları ile boş çıkarılmaktadır. Tutuklanmaların kabirlik sayısı buna kanıt değil midir? Başlangıçta 300-400 olarak verdikleri devrimci sayısını bugün 623

olarak verilmesi kaynağın nereden alındığını göstermiyor mu? Ve yine kendilerinin, "Bölücü çete mensuplarının hemen hemen tamamı yörenin (abc) kandırılmış Türk(!) çocuklarıdır. Ölü olarak ele geçirilenlerden yalnızca birisinin Irak uyuşukluğu, ancak bunun da aslen Türk olduğu ve Türkiye konuştugu belirlenmiştir," tarzındaki sözleri ne kadar alçak yalancılar oldukları ortaya koymuyor mu? Eğer halk, devrimcileri desteklemiyorsa, hergün "yataklik suç"ndan kendilerine gözaltına alınan onlarca insan neden sorumlu tutulmaktadır?

"Özellikle bir azınlık meselesi olarak konuyu mütaalâ edemeyiz. Bölge halkı, devlete sadıktır. 7 milyona yakın insanın yaşadığı bir yerde birkaç yüz tane militan eylemini görüyoruz. Bunun bir azınlık meselesi olduğu anlamına gelmez bu," diyor Özel Harp Dairesinin bu uşak beyinleri. Kürdistan halkının meselesinin bir azınlık meselesi olmadığı doğrudur. Ancak sömürgecilerin kastetdikleri anlamda değil bu. Orada bir halkın ulusal sorunu ve bu sorunu çözmeye yönelik ulusal kurtuluş savaşı vardır. Bir halk bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşıyor. Yoksa savaşımlar bir avuç militan olsaydı, TC'nin paçalarının tutuşması neden? Neden bu sorun tüm politikaların merkezine oturtuluyor? Ve neden dört bir yanı sarmış bu yangının söndürülmesi için bütün güçler böylesine seferber ediliyor? Gerçekler artık bu tür ipliği pazara çıkış demogojilerle gizlenilmekten çok öte! Bu nedenle, aşkar olan bir sorunun adını koymakla Türk sömürgecileri ancak kendi kendilerini kandırmaktan öteye gidemezler.

Sömürgeci yetkililer Kürdistan'da yükselen mücadeleyi bir türlü bastıramamalarının ise, doğa koşullarına bağlıyor ve şöyle diyorlar: "Arazi yapısı, yol ve ulaşım yetersizliği ve bazen de yokuşlu ve bulucülerin 3-5 kişilik küçük gruplardan meydana gelmesi ve bölgeyi çok iyi bilimleri ve kaçmaktaki maharetleri kendilerinin yakalanmasını geciktirmektedir. Düşmanın nerede olduğu belli değil. Belli ki bir yer, kurtarılmış bölgesi yok. Seyir. Bu nedenle çok zor bir hareket. Onun için hemen ortadan kaldırılmıyorlar." Bu, sömürgecilerin gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizi karşısındaki yenilgi ve acizliklerinin resmi ağızlarla bizzat itirafıdır. Daha dün "72 saatlık" ömür bittikleri ulusal kurtuluş savaşçılarına karşı mücadelesinin uzun süreciğini belirlemiş, kendilerine dayatılmış bulunan bu savaşı daha çok yıllar sürdürmek zorunda kalacaklarını ve onları yoketme şansını artık bir daha yakalamamak üzere kaybettiklerini göstermektedir. Onlar da bilmekte-dir ki sorun, salt bir coğrafik sorun olmaktan da öteye halkla kaynaşma, onunla bütünleşme sorunudur. Ve sömürgecileri yenilgiye götüren, gelişmeler karşısında acizliğe sürükleyen de bu gerçektir. Bu hareket halk kitleleri içinde kok salmıştır ve mutlaka zaferi getirecektir. Brifing bu gerçeğin -istense de, istenmese de- sömürgecilerce itirafından başka bir şey değildir.

II- ÖZAL İN AMERİKA'YA YOLCULUĞU VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Cunta Başbakanı Özal, 15 Ağustos'un 1. yıldönümünde Amerika'ya gitti. Ziyaretin sebebi "göz ameliatı" olarak gösterildi, ancak burjuva basını bile buna inanmadı.

Açık ki, gidişin çok daha önemli ve acil nedenleri vardı. Gidiş tarihinin tam da 15 Ağustos'a rastlaması bir tesadüf olabilir mi? Gidişin gerçek nedeni tam da bu noktadan kaynaklanmaktadır. Atılımın üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen sömürgecilerin onu bastırmakta başarısız kalması efendilerini kızdırmış ve Özal Hükümetine karşı hoşnutsuzluk açıkça gösterilir olmuştur. İşte Özal, gelişmeler konusunda emperyalist ağababalarını bilgilendirmek ve onlardan Kürdistan'da yürütülen savaş, ekonomik sorunlar ve Özal Hükümetine karşı yükselen muhalefeti bertaraf etmek için yeni taktikler almaya ve onların desteğini istemeye gitti. Zira efendileri gidişattan hiç de memnun değildi ve yeni alternatifler arayışı içindeydi. İçte de muhalefet sesini alabilmesine yükseltmeye başlamış, Özal Hükümetini zorlar olmuştur. Diğer taraftan ANAP'tan komuşlar hızlanmaya, iç çelişkiler artmaya başlamıştı. Bu, Özal'ın aile sorunlarına bağlanmaya çalışılmışsa da inan-dırıcı olamamıştır.

Kürdistan'daki gelişmelere şöyle bir göz atarlar bile, bütün bu gelişmelerin esas kaynağının bir olduğunu, Türk siyaset sahnesinde ortaya çıkan bu çalkantılar ve bunalımların 15 Ağustos atılımının direkt bir sonucu olduğunu görmezden gelmeyecektir. Bugün Türkiye'de herşeye damgasını vuran olgu budur. Ve Türkiye'de olup bitenlerin tüm planlamaları ABD'de yapıldığına göre, Özal'ın ABD ziyareti şaşırıncı olmadı gibi, sağlıklarının da çok ötesindedir. Sorun Özal'ın değil, ölüm doğeşinde Kürdistan'ın sağlığına kavuşturulması sorunudur.

III- KÜRDİSTAN'DA YENİ BİR SAVAŞ PROVASI: SEMİH SANCAR MANEVRALARI

30 Ağustos'ta Kürdistan'da Türk ordusunun yeni bir manevrası yaşandı. Halka yönelik tam bir savaş gösterisi şeklinde geçen manevralara askerden polise, jandarmadan sağlık ekiplerine kadar tüm sömürgeci güçler ellerindeki tüm teknik savaş araçları ve uçaklar eşliğinde katıldılar. 30 Ağustos tarihinin seçilmesiyle sömürgeci, geçmişte kazanılan Yunan zafetine bir de "Doğu" da zafer eklemek niyetinde olduklarını ifade etmekteydiler. Manevralar herhangi bir "dış düşman" a karşı değil "iç düşman" a yani, Kürdistan halkına karşı düzenlenmekteydi.

Manevralar, Hilvan-Siverek alanında başlatıldı. Kenan Evren de alana giderek gövde gösterisi yaptı. Şüphesiz ki, bu alanın manevra alanı olarak seçilmesi tesadüfi değildir. Ulusal Kurtuluş Mücadele-mizde anlamlı bir yer olan ve halk kitlelerinin mücadele ile bütünleştiği bu alanda manevra yapmakla geçmişteki silahlı direnşiminin halkta yarattığı olumlu etkiler silinmek, halk kitlelerinin gözü korkutarak teslim alınmak ve zorbalıkla devlet otoritesi yeniden tesis edilmek istenmiştir. Geçmiş gelişmelere karşılık devletin güçlü olduğu imajı beyinlere yerleştirilmeye çalışılmıştır.

Manevra ile yeni dönem eylemlerinin halk üzerindeki olumlu etkilerini ve onlarda yarattığı coşkuyu kırma amacı da güdülmüş ve halk kitlelerinin yeniden mücadele ile bütünleşmelerinin önüne geçilmek istenmiştir. Diğer taraftan ortaya çıkabilecek tam ayaklanmalarını engelleme amacı da güdülmektedir. Böylece son bir yıllık mücadelenin

yolaçtığı devrimci birikimi eritme hedeflenmektedir.

Manevralar bir bütün olarak mücadelemizin yeni döneminde gerçekleştirilecek halk katliamlarının bir provası olmuş, Türk faşizminin halkımıza düşman, barbar yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Diğer taraftan "1985 Yıldırım Seferberlik Tatbikatı" da bu faaliyetlerin bir parçasıdır. Yedeklerin silah altına çağırılarak savaşa hazırlanması ne tip niyetler taşıdığının açık göstergesidir. Ancak özel savaşın şu biçimi de boş çıkarılacak ve Kürdistan sömürgecilere mezar olacaktır.

Kürdistan'da bu süreçte yaşanan bir diğer gelişme de Üçüncü Ordu'nun bir bütün olarak, Birinci Ordu'nu ise bazı özel birimlerinin Bitlis, Siirt merkezlerine aktarılmasıdır. Yukarıda sözü edilen tabakata hazırlık maskesi ile yapılan bu aktarma gerçekle Temmuz ayından beri bu güçlerin Diyarbakır-Siirt-Bitlis alanında konuşlandırılması hareketidir. İstanbul'dan bu alanlara giden yollar boyunca askeri araçlar konvoylar halinde göze çarpmaktadır. Alandaki bütün gözlerde yığınaklar yapılmış, bir garnizon kurucasına köy nüfusuna eş sayıda asker yığılmıştır. Kürdistan, adeta gerçek anlamda yeni bir isgal yaşamaktadır.

Bu yeni aktarma, eski güçlerin mücadeleyi bastırmakta yetmezlik içine düştüklerinin açığı vurulmasıdır. Mevcut durumda Türk ordusunun 3/4'ü Kürdistan'a kaydırılmış bulunuyor. Bu, Kürdistan'daki mücadelenin ulaştığı muazzam boyutları ortaya koymaktadır.

IV- TÜRK BURJUVAZİSİ ARASINDAKİ ÇELİŞKİLER SU YÜZÜNE ÇIKIYOR

Kürdistan'daki mücadelesine paralel olarak, geçmişte bu mücadelenin bastırılması için kayıtsız-sartsız işbirliği yapmış bulunan Türk burjuvazisinin çeşitli kesimleri arasındaki çelişkiler de derinleşmeye başladı. Burjuvazinin asker kılıgının gelişmeleri durdurma vaadiyle iktidarı gaspetmesi ardından yalancı pehivanlığının gözler önüne serilmesi ve gelişmeler karşısında aceza düşmesi sivil kesimleri şimdi onları karşı sınırlı kesimleri yitirmiş ve bu kesimleri yükseltmeye zorluyor. Bu, doğrudan doğruya mücadelenin ortaya çıkardığı bir gerçektir. Son zamanlarda sivil klik ile askeri klik arasındaki dalayışa yüzeyel ve sahte bir tarzda da olsa ortaya konmaktadır. Faşist Evren'in parlamentonun açılışında yaptığı konuşma çeşitli sivil çevrelerin tepkisini çekti. Demec üstüne demec verilmeye başlandı. Bu arada Demirel ve Ecevit de genel koruya katıldılar ve Evren'in konuşmalarını eleştirdiler. Şüphesiz ki onların bugüne kadarki suskunluğun ardından şimdi seslerini yükseltme gücünü göstermeleri askeri kılıgın Kürdistan'daki gelişmeleri bastırmada başarısızlığını verdiği cesaretle kaynaklanmaktadır.

Diğer taraftan cuntanın birinci elden uşağı ANAP'ta daha fazla tepki ve eleştiri ile yüz yüze geliyor. Askeri cuntanın yakın desteğini alan bu partiye karşı yeni bir sivil alternatif oluşturma çabaları hız kazanıyor. Bu duzen için de gerekli ve kaçınılmaz görülmektedir. SODEP-HP birleşmesi bu hazırlıkların bir ürünüdür. Ve yine eski siyasilerin yeniden ortaya atılması da çalışmalarla doğrudan bağlantılıdır.

TÜRK GENEL KURMAYININ BASINA VERDİĞİ "BRİFİNG" SEMİH SANCAR MANEVRALARI VE KÜRDİSTAN'DA YÜKSELEN DEVRİMCİ SİLAHLI SAVAŞIM

Baştarafı Syf: 1'de

Bu toplantının hemen ardından gelen 30 Ağustos, bu yıl adeta 63 yıl önceki hava estirmeye çalışarak, orduya moral, devrimci güçler ve halklarımıza ise gözdağı vermek için tam bir gövde gösterisi biçiminde anıldı. Yine 25 Ağustos-5 Eylül tarihleri arasında Kürdistan'da, aynı biçimde, adeta 63 yıl önce Yunan ordularının Ege'ye sürülmesi gibi, burada da kesin zafer yaratma arzusunun yansıtan bir tatbikat gerçekleştirildi. Kendi deyimleri ile Semih Sancar'ın adını taşıyan bu tatbikat, bizzat Kenan Evren'in ifadesine göre 500 milyon aşkın masrafla, yıllardan beri ilk defa hakiki memleket kullanılarak, temsili iki düşman kuvvet arasında geçen harp oyunları biçiminde yapılmıştır. Ve yine bu manevra daha sonra ermeden kısmi seferberlik ilan edilerek Yıldırım 1-85 Tatbikatı bazı yedekler daha çok Kürdistan'daki savaşma özüğü olarak silah altına alınmıştır.

Rejim başı Kenan Evren 1 Eylül'de kendi kapatması meclisin toplantısında yaptığı konuşmada, kendi deyişle Güneydoğu Anadolu'daki bölücü harekete karşı gerektiğinde demokrasiden vazgeçilebileceğini, "konuşan bir Türkiye yerine susan bir Türkiye'nin" neden tercih edilmesi gerektiğini anlatmış; devletin birlik ve bütünlüğünün bunu zorunlu kıldığını, aksi halde sonuçların kötü olacağını belirterek susması gerekenlerin susmalarını ve muhalefetin iktidarla birlik ve bütünlük içinde saf bağlamasını istemiştir. Sözü çok edilen II. Abdülhamit devrinde bile rastlanmayan bir hükümdar ve güdümlü meclis ilişkisini demokrasi diye her kese dayatmakta ısrarlı olan rejimin başı, bu konuşmadan sonra, Kürdistan'da hıızlanan silahlı direnişeye yönelik gövde gösterisini katılmak üzere alalacele ve geniş bir maiyetle birlikte tatbikat bölgesine gitti. Tarihte 30 Ağustos zaferinin bir benzerini Kürdistan'da da yaşama hülyasına kendisini kaptıracak; silahsızlandırılmış, mazlum Kürdistan halkı üzerine köyleri, yolları, ormanları, dağ ve taşları, uçaklar ve toplanla yakıp-yıkarak saldıran ve bununla da nasıl canıyane bir güce sahip olduğunu göstermek isteyen Türk ordusunun adeta sarhoşcasına geliştirdiği bu tatbikatla; Kenan Evren de, hareketimizin ilk kitlesel çıkışı yaptığı Hilvan "Kocatepe" yerine kayarak, buradan başlatıldığı çıkarması ile hareketin ırkçılığının kendince gereken katkıyı yaptı. 2. ve 3. Orduya mensup ordu ve tüm kolordu komutanları, tümen komutanları, özel komando tugayları, jandarma, polis, sivil-milis savunma birlikleri sorumlularından oluşan bir maiyetin eşliğinde Kenan Evren, Hilvan'dan başlayıp Hakkari'ye dek uzanan bir alan üzerinde tatbikat adı verilen bu örtülü savaş, "baş komutan" edasıyla bizzat yönetti.

Daha önce Kürdistan'a yayılan genel karargahlar ve özel birlikler yanında, halen, Malatya'dan getirilen 2. Ordunya birlikte 3. Ordu; 1. Ordunun zırhlı birliklerinin önemli kesimleri, yeni paraşüt birlikleri; Bolu, Isparta, Kayseri komando tugaylarının büyük bir bölümü de sürekli Kürdistan'a kaydırılmaktadır. Bu hareketin 5 Eylül'de sona erdirileceği söyleniyor, ama gerçeğin savaş durumunun, gerekse bunun ürünü olarak kaydırılan birliklerin, giderek hem nitelik ve hem

de nicelik olarak artacağı kesindir. TC'nin diğer önemli şahsiyetleri ve özellikle Özal da, Evren'in kendilerinden istediği gayrete katılmakta gecikmediler. Özal, 15 Ağustos'un yıldönümünde ABD'ye vermeyi planladıkları "brifingi", misyonu gereği, bizzat kendisi üstlenip oraya gidecek verdi. Böylece gerçekleri daha yakından anlatma, dolayısı ile muhtemel "nöbet değişimi" istemlerinin zamansız ve tehlikeli olduğunu, bu temelde izah etme ve verilen desteğin sürdürülmesini isteme olanağını da bulmuş oldu.

Özal'ın Eylül ayı başında dönüşü ile ortaya çıkan gelişmeler, beklenildiği üzere savaşın sürdürülmesinde ABD'nin direktifleri, taktik önerileri ve bir bütün olarak askeri, ekonomik ve siyasal gücü ile belirleyici bir konumda yer aldığını çok açık biçimde ortaya çıkardı. TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü savaşın, TC'nin ve onun dış destekçilerinin gündemlerindeki baş madde olduğu, ekonomik, siyasal tüm yaklaşım ve faaliyetlerinin, yine parlamento, partiler ve yasalar gibi kurumların da bu savaşın durumuna, gereklerine göre belirlendiği artık açıklik kazanmış olgudur. Zaten artık TC'nin de, UKM'nin kaçınılmaz biçimde dışa vurduğu bu olguyu gizlemek için fazla bir çabası yoktur. Yani onlar, Kürdistan'da bir savaş yürüttüklerini kabul etmiş, içte ve dışta herkesin, herşeyi, TC'nin bu savaşta kazanması esasına göre düzenlemek zorunda olduğunu ilan etmişlerdir.

Şüphesiz ki, bu savaş 84 Ağustos'tan başlatılmış, ya da o tarihten bu yana geliştirilen bir savaş değildir.

Daha Partimizin ilan edilmesinden çok önce, hareketimiz henüz küçük bir grupken, 1977'de onun önderlerine karşı savaş açılmış, Haki KARER yoldaş, bu özel savaşın bir komposunda katledilmiştir. PKK Hareketinin gelişimi karşısında Özel Harp Dairesi derhal, yeni bir tedbir olarak darbe girişiminde bulunmuş; N. K. Ersin'in başvurduğu bilinen bu girişim o dönemde şartları henüz yeterince olgunlaşmadığı için ancak girişim düzeyinde kalmıştır.

Ancak "bu tedbirler" PKK önderliğindeki UKM'nin gelişimini önleyememiş, UKM Hilvan'da ulaştığı kitlesel niteliğini başta Siverek ve Batman olmak üzere başka alanlara da yayarak önemli gelişmeler kaydetmiştir.

Ashında Parti tarihimizin gelişim süreci içinde özel savaşın çok çeşitli yöntemlerine başvurulmuş, fakat gelişen UKM'iz bunları boş çıkaramamıştır. Parti tarihimiz boyunca, özel savaşın taktikleri olan kompo, suikast, arkadan vurma, kıskırtma, araya çelişki sokma, birbirine düşürme, satın alma, sahven örgüt kurma, çeşitli sosyal dayanışmalarla hareket etme, kişilikleştirilerek kendi çıkarı için kullanma, tasfiyecilik, provakasyon vb. yöntemleri kullanmıştır.

Hareketimizin her devrimci hamlesine TC, sözkonusu taktiklerden birini veya birçoğunu birlikte kullanarak karşı-devrimci bir hamleyle cevap vermiştir. Fakat her seferinde güçlü yeni devrimci hamleler karşısında teşhir olmakta ve sonuçsuz kalmaktaydı. Öyle ki, daha bir çekirdek halinde olan Hareketimize karşı bu uygulamaların bir gereği olarak bir yandan düzenin ıcazettiği sol'u biçiminde ortaya çıkan sosyal-sovenizm ve

reformist burjuva güçleri saldırtırken, diğer yandan da ajan örgütleri oluşturarak hareketi tasfiye etmeyi amaçlamıştı. Bunların yanı sıra bazı zayıf küçük-burjuva ögeleri de satın alarak hareketi içten parçalamak istiyordu. Özel savaş taktiklerinin bir ürünü olarak "Sterka Sor" olarak adlandırılan ajan örgüt oluşturulur. Nitekim UKH'lerinde önderlerin oynadığı rolü iyi bilen karşı-devrimin bu odakları bir kompo sonucunda Haki KARER yoldaşı katlediler.

Haki yoldaşın şehit edilisinin ardından halk kitleleriyle bütünleşmeye doğru daha ileri adımlar atıldı. Sömürgeciliğin Kürdistan'daki direkt zantısı durumunda olan aşiretçi-feodal yapının varlığı önemli ölçüde hüküm sürdüğü Urfa ve çevresinde mücadelemin bir kemini oluşturan yoksul köylülüğün içerisinde savaşım kitleleşti bir niteliğe bürünerek gelişmekteydi. Toprakları değişik feodaller tarafından paylaşılan ve ilin en geri ilçesi olan Hilvan'da ilk çıkış yapıldı. Diğer feodallara karşı silahlı zor temelinde etkinliğini geliştirmeye

Yeni savaş ve katliam provaları da, gözü dönmüş sömürgecileri çok künden kurtaramayacaktır...

çalışan Süleymanlar'la bu yıllarda MHP ilişkisi geliştirildi. Faşistleştirme eğilimiyle işbirlikçilik eğilimini güçlendirmeye birlikte sürdürüldü. Artık Urfa merkez ilçesinin MHP ve MİSK başkanlıkları Süleymanların eline geçer. Bu aşiretçi-feodal çete UKH'mize karşı saldırıya geçtiler. 78'in Mayıs'ına gelindiğinde bu çete, halka karşı uyguladığı baskı ve zulmü daha safhaya çıkarırken; devrimciler karşı da saldırı ve provakasyonlara girişti. Nitekim bu feodal çetenin ve resmi polis ortaklaşa düzenledikleri bir komploda 18 Mayıs günü Halil ÇAVGUN yoldaş şehit edildi. Ancak bu olayın karşısında devrimci hareketin, düşmanın amaçladığı gibi gerilemesi bir yana, uygulanan devrimci taktiklerle halk kitlelerinin desteğini daha da kazanmış ve mücadele büyük bir atılımı ile ilerlemiştir. Özellikle elebaşlarının cezalandırılmasıyla halkın devrimcilerle olan güveni artmıştır.

Sıkıyönetim: CIA'nın Türkiye kolu olan Özel Harp Dairesi vb. merkezlerde planlanan ve harekete geçirilen bir savaş yöntemidir. Gelişen UKM kuruluşunu ilin ettiği proletarya partisiyle o güne kadar uygulanan tüm taktikleri boşa çıkararak, politik sahneye yeni bir güç olarak girmiştir. Hilvan'daki kitlesel kabarı, başta Siverek ve Batman olmak üzere, çevre alanları da etkileyerek sömürgeci TC devletinin ve feodal-kompradorların otoritelerini zayıflatmaktadır. Gelişen Ulusal Devrimci Savaşım karşısın-

da, TC o güne kadar uyguladığı özel savaşın bir veya birkaç taktiğiyle yetinmeyerek, elde varolan tüm "maharetlerini" topyekun harekete geçirerek, kendi nihai iflasını da sağlayacaktır.

Evet, bir yandan kendi elleriyle tezgahladıkları Maraş katliamını bahane ederek sıkıyönetim ilan ederken, diğer yandan da gelişmeleri engellemek için "Tekoşin" gibi ajan örgütleri saldırtırken buna ek olarak sosyal-soven ve reformist küçük-burjuva hareketleri de devreye soktu.

Partimiz daha kuruluşunun ilk döneminde bu çok yönlü saldırı ve özel savaş taktikleri ile boğulmak isteniyordu. TC, bizzat orduya devreye sokarak kolluk kuvvetleriyle darbe indirmeye çalışırken; geri feodal ilişkilerin egemen olduğu ve kitle kabarılarının güçlü olduğu Hilvan, Siverek vb. alanlarda Süleymanlar, Bucaklar gibi işbirlikçi feodalleri, UKM'mize saldırdı. Yine sömürgeci başkalaştırmanın egemen olduğu, kışla kültürü temelinde yetişen ulusal inkarcı bir aydın gençliğin de var olduğu, başta

Artık tümüyle ordu devreye girerek, savaş sürdürüyordu. İçinde örgütsel sorunları da barındıran muazzam gelişmelerle yüklü olan bu dönemi daha uygun bir yapıya dönüştürmek için Partimizin uyguladığı düzenli geri çekiliş taktiğiyle, düşmanın azgın saldırlarına boşa çıkarıldı.

80-83 yıllarında TC yönetimi tüm muhaliflerini ortadan kaldırmaya, tasfiye etme çabasındaydı. Sol hareketleri kendi karşıtları haline getirerek, kullanacağı bütün güçler haline getirmeye çalışıyordu. Bu konuda, özellikle Avrupa emperyalizminin de desteğiyle belli bir mesafe katedilmişti. Fakat PKK'nin devrimci direnişi geliştiği ve bu yıllardan yaman bir tarzda yararlanmasından dolayı onun üzerinde tutunamayarak boşa çıkarıldı. 1982 yılında gerçekleştirilen II. Kongre'de tüm sorunlar çizgi düzeyinde çözümlenmiş, hangi pratik adımların atılacağını kararı da alınmıştı. 1983 yılı böyle bir kararın pratiğe geçirildiği yıl olacaktır. Nitekim bu pratik adımı engellemek için karşı-devrim, bagajındaki tüm özel savaş yöntemlerini ileri sürdü. Düzenlediği "mahdut" amaçlı operasyonla ordularını G. Kürdistan'a sürdü. İdam cezaları yağdırdı. İçten harekete geçirdiği provakasyonu, tasfiye olma doğrultusunda epey mesafe alan sol'la birleştirerek hareketin üzerine saldırdı.

83 yılı pratik anlamda böyle önemli olan bir yıldır. 15 Ağustos 1984 saldırı ve direniş eylemliliği, sömürgeciliğin hareketimizi bitirebileceğini tüm umutlarını tuzla-buz etti. Hiç beklemeyişi bir anda ve yerde gelişen bu hareketler TC devletini şaşkına uğratmıştı. Olayların boyutlarını kestiremiyor ve çelişikli beyanatlar veriyorlardı. Geçmiş ayaklanmalarla mukayese ediyor, ona göre tedbirler alıyordu. Bu ortamda muazzam devrimci taktikler karşısında bozgunun bozguna sürükleniyordu. Tek tehlike "bölücülük" ilan edilmişti. Bu alternatif karşısında tüm sol'la uzlaşma arayışı içine girmeye başladı. Bu nedenle sol'a belli tavizler vermeye başladı. DİSK, Barış Derneği vb. davalardan yararlanmaların önemli bir bölümünü serbest bıraktı. Tasfiyecilik sürecini tamamlayıp bir uzantı haline gelen sol'a davetiye çıkardı. "Pismanlık Yasası" bunun bir ürünüydü. Affedilmenin tek koşulu anti-PKK'li olmak, PKK'ye karşı dövüşmekti. İşbirlikçi kesimlerden ve maddi çıkar temelinde "koy korucuları" biçiminde milis çeteleri oluşturdu. Ajanlaşmış bazı "sol"cuları yurtdışına transfer ederek, tasfiyeye uğramış örgütlerden bu sahada da milis çeteler oluşturma görevi verildi. Fakat tüm bunların artık barışa ulaşması mümkün değildi. 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhu yeni dönemde tekrar ilgilendiğimize konan özel savaşta ilk gediği açmıştı. Tarihi açıdan ise özel savaşın zirri delinmişti. Halk kitleleri hergün biraz daha fazla parti etrafında kenetlenmekteydi. Devrimci eylemler Partimiz örgütleniyordu. Cephenin ilanı için gerekli politik ortamı olgunlaştıyordu. Ve 21 Mart 1985 Nevroz'dan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) ilan edildi. Artık hızla yükselen halk savaşına tanık oluyoruz. TC tarihinde ilk kez Kürdistan gerçeği kabul edip, bu hususta etkili devlet düzeyinde, basına açıklamalarla bulunmak zorunda kaldı.

Emperyalizmin ve sömürgeciliğin ülkemizde uyguladığı tüm özel

savaş taktikleri, devrimci direnişimizle açığa çıkarılmış, sömürgeci ağır darbeler indirilmiştir. Sömürgeciğin verdiği 1000'in üzerinde kayıp, saflarında panik, korku ve dağılma yaratmıştır. Kürdistan'daki egemenlik konusunda oldukça umutsuz bir noktaya gelmiştir.

Tarihsel olarak delinen özel savaş zırhı, her geçen gün devrim lehine parçalanmaktadır. Sömürgecilik, ordusunun çoğunu Kürdistan'a yığmıştır. Son çirpimlerle yeni çığnıklara başvurması mümkündür. Sömürgeci ordu saflarında son kanı yaygın: Eger "bu güz ve kış döneminde bastırmasak, Güneydoğu'yu kaybetmiş bileceğiz." Bu da göstermektedir ki, bizzat rejimin başı tarafından yürütülen savaş, eğer 5-6 aylık süre içinde direnişin bastırılmasıyla sonuçlandırılmazsa, tümünden Kürdistan'ın güney hattından vazgeçerek ve burayı kaybettiklerini bir gerçeklik olarak kabul edeceklerdir.

Rejimin başı, bugün gezdiği alanları dolayınca son, 1978'de 12 Eylül hareketine Diyarbakır'da karar vererek, bu amaçla militari alabildiğine turmandı. Askeri-faşist klik bu temelde giderek öne çıktı ve bu klik daha o tarihte Maraş katliamını tezgahlayarak hareketin gelişimini önlemeye çalıştı. Partinin 1978'de ilanı, bu süreci hızlandırdı. Kuruluş Bildirgesinin yayınlanmasından sonra 9 Mart'ta Sarıkamış'ta Kenan Evren'in içinde kendisinin geçercesine "cesedimi çığnetmedikçe vatani beldürtmem" dediği ve ardından herkesi "hazırla" diye geçirip harbiye marshı okuttuğu bilinmektedir.

Bunlar sadece bizim iddialarımız ya da bir kısım "sol" un utanmadık ileri sürdüğü gibi, "kendimizi abartmamız ve de her şeyi kendimizle izah etmemiz" falan değildir. Bunlar bugün Amerikan basınının organlarının bile dediği, herkesce bilinen gerçeklerdir. "Amerikan'ın Sesi", rejimin esasta, 1978'lerden itibaren Kürdistan'da yükselen silahlı direniş mücadelesine karşı geliştirildiğini ve savaşın 8 yıldır devam ettiğini açıkça söylemektedir. Gerçek de budur.

Türk ordusunun bünyesinde daha 12 Mart 1971'den önce geliştirilen ve 1980'lere gelindiğinde iyice yetkinleştirilen Özel Harp Dairesi, 80'lere yaklaşıırken orduya ve diğer devlet kurumlarına önemli oranda egemen kılınmıştır. 1980'e yakın yıllarda dönemin başbakanı Ecevit'in bile bu kuruma nüfuz edemediğini kurumun denetim dışı kaldığını, dolayısı ile iktidarı üzerinde bir iktidar merkezi haline geldiğini M. Ali Birand 12 Eylül kitabında açıkça belirtir.

Gerçekten de Özel Harp Teşkilatı, o tarihlere başlangıçta MHP örneğinde olduğu gibi kendi sivil-milis örgütlerini, giderek ordu içinde de bağımsız birimlerini geliştirerek, ordunun önemli devlet kuruluşlarının ve basının kilit noktalarını büyük oranda ele geçirmiştir. Söz konusu Özel Harp Teşkilatı böylece askeri-faşist bir sistemi tepeden tabana doğru yetkinleştirmeye ve genelde devrimci-demokratik hareketi, ama esas olarak da Kürdistan'da yeni temellerde yükselen Ulusal Direniş Savaşını kontrol etmeye çalıştı. Bu amaçla hayatın her alanındaki ağırlığını artırdı ve adeta toplumu yeniden örgütlercesine tedbirler aldı. Geliştirilen militariizm, sıkıyönetimlerle faşist bir temelde adım adım yaygınlaştırıldı ve derinleştirildi. Bu çabalar Özel Harp Dairesi tarafından 12 Eylül 1980'de askeri-faşist bir darbe ile dört başı mamur açık faşist bir rejimin iktidara oturtulmasına vardı.

Hemen belirtmek gerekir ki, o dönemdeki gelişmelerin en açık biçimde ortaya koyduğu gibi bu

hareket, askeri ve sivil kliklerin bir mücadelesi ya da onlara karşı gelişim biçiminde olmadı. Aksine sivil klikin, faşizmin ne öğrenci bir işbirlikçisi olduğunu ortaya koydu. Demireller ve Ecevitler iktidarı, adeta bir devir teslim biçiminde kendi elleriyle askeri-faşist kliğe sundular. Faşizmin açık biçimde iktidara oturtulması için kitleler nezdinde ve yasal düzenlemeler bakımından ön hazırlıkları bizzat yaptılar ve sıkıyönetim uygulamaları ile gerekli ön tedbirleri bunlar aldılar. Özel Harp Dairesinin varlığına ve faaliyetlerine ancak şahsi kariyerleri hedefledikleri zaman, o da üstü örtülü biçimde değindiler. Ama Özel Harp Dairesinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı geliştirdiği özel savaşın planlaması ve tatbikatları, 78'de Ecevit hükümeti döneminde olduğu gibi bunların sorumluluğu altında yapıldı. Şimdi keskin birer muhalif geçen bunlar, ABD'nin bu teşkilat aracılığı ile Türkiye için nasıl bir rejim ve halkımıza karşı nasıl bir savaş hazırlayıp adım adım günde koymadıkları çok iyi biliyorlardı. Ama onlar, karşı-devrimin doruğa kaldığı bu süreçte kendilerine verilen, gerçekleri ortama, çarpıtma ve halk hareketlerine karşı mücadeleyi hızlandıran görevini layıkı ile yaptılar. Ancak bunlar birakılın devrimci-demokratik hareketin gelişimini önlemeyi, kendi kalpazanlıkları da açığa çıkıp işlemez hale gelince yerlerini askeri-faşist kanarda taktikler.

12 Eylül'e birlikte giderek tüm devlet ve toplum üzerinde haki-miyet kuran generaller, adım adım herşeyi Özel Harbin çıkarlarına göre düzenlemeye, bu amaçla sayıları yuzbinlere varan insanı tutuklamaya, işkence altına almaya ve halklar üzerinde bir savaş yürütmeye başladılar. Özellikle başlangıçta, temelleri zayıf olan Türkiye Devrimci Hareketini pasifize ettikten sonra tüm güçleriyle Kürdistan'a yönelerek burada devrimci harekete ve halka gerçek bir özel savaş dayattı. Askeri-faşist yönetimi 81'lere kadar adeta tek taraflı olarak geliştirdiği bu savaş, çok şiddetli olmuştur.

Kendine has özellikleri; devrimci güçlerin zayıf ve direnecek gücün yoksun olmaları nedeniyle bu savaşın kendini belli oranda gizlemeye ve maskeleyebilmiş olmasına rağmen, gerek yakalanmaların sayısı ve işkenceler ve gerekse yürütülen katliamlar bu savaşın niteliğini yine de ortaya sermeye yetmiştir.

Cunta 82'nin sonlarına kadar kendisini son derece güçlü hissetti ve elde ettiği "başarılar"la adeta kendinden geçti. "Sivillerin yapa-madığını yaptı" diyerek başarıları sarhoşluğu içinde o güne kadar kendisine sadakatle hizmet etmiş olan sivil politikacıları, en başta da Demirel ve Ecevit'i siyasetten men etti ve konuşma yasağı koydu. Bugün demokrasi havariliği yapan bunlar ise sahip oldukları onca olanağa, iç ve dış desteğe rağmen, bu onursuz uygulamayı en ufak bir direnme bile göstermeden kabul ettiriler. Pakistan ve Filipinler'deki burjuva muhalefetin bile çok gerisinde, utanç verici bir tablo sergilediler.

Devrimci sol denilen kesimler, bu dönemde büyük oranda tutuklama ya da dağılmaya uğradığından, geriye kalan kesimi, bir anlamda kılıç artıkları, sınırlı bir güç olarak tanımlamak mümkün. Bunların da büyük çoğunluğu bu yıllarda bozguncu temelde bir kaçışa yöndeldiler. Avrupalarda üslenerek tasfiyeciliği derinleştirdiler. Faşizme karşı direnenlerin çarelerini, tedbirlerini geliştirmeleri bir yana, tasfiyecilik konularını meşrulaştırmak için, "Özel sivil toplumsallığından" medet umacak kadar sefilleştiler. Cunta sol'una yamanarak ya-

şamak için gerektiğinde her türlü usaklığı yapabileceklerini gösterdiler. Tüm direnme mevzilerini terketmekle kalmadılar; "Pişmanlık Yasası" ve "af"la kendilerini burjuva muhalefete kabul ettirip, "meşruiyet" kazanabilecek için bu mevzilere kalarama, küfür ve kompolar yöneltilmekten de çekinmediler. Adeta 12 Eylül'ü soldan tamamlama, bunu objektif planda da olsa yaşatma tutumuna yöndeldiler.

Bütün bunlara rağmen Partimiz, bu karanlık, baskı ve geri çekiliş döneminde, daha 1979'da gelişmelerin yönünü tayin ederek, yürüttüğü mücadeleden soyulduğu sürekli ve örgütlülüğü kavuşturmuş için, devrimci savaşın sıcak olduğu Ortadoğu alanlarına, hem eğitimini tamamlamak, hem saldırıları boşa çıkarmak ve hem de yeni bir atılımın hazırlıklarını yürütmek üzere, devrimci bir geri çekiliş gerçekleştirdi. Partimiz, sayıları bu görevleri, belirtilen dönem boyunca büyük bir azim ve kararlılıkla ve her türlü bozguncu, yıkıcı faliyete, çürütme çabalarına rağmen yürüttü. Bir yandan Lubnan ve Filistin halkları ile dayanışma içinde bulunurken; diğer yandan Kürdistan ve Türkiye halklarına karşı üzerine düşeni yap-mak için tüm gücünü ortaya koydu. Konferans ve Kongresini gerçekleştirmesi ile rejimin kendisini en başarılı hissettiği bir zamanda, 82'nin sonlarına tekrar ülkeye yöndeli ve mücadeleyi yeniden yükseltmek için ülkenin derinliklerinde ve dağlık alanlarda yoğun bir faaliyet girişti. Bu, devrimci bir partinin halka verdiği söze ve ideolojisine bağlılığı ve yine kendisine karşı tutarlılığı bir ölçü ve geri çekiliş yıllarının en yaman devrimci gelişme yılları haline getirilişinin orispatıydı; gerçeği böyle teslim etmek gerek.

1983'ten itibaren ülkeye yönelme ve hazırlıklar, o denli yoğunlaştı ki, cunta birden bire etrafını sarmaya başlandı bir kır kıyın çember karışında kaldığını görenek panigie kapıldı ve uluslararası durumu hiçe sayarak, kadrosal varlığımızın yugulaştığı Orta ve Güney Kürdistan'a 25 Mayıs'ta bir istila seferi düzenledi. Tutuklu 35 PKK kadar ve savaşına idam cezası vererek, hareketi sindirmeye çalıştı. Cezaevindeki parti önderliğini katletmeye yöndeli ve Avrupa üzerinden partiyi, içten tezgahlanarak bir provakasyon, gözü kara bir biçimde dayattı. Ancak buna rağmen direniş hazırlıklarının öni alamadı ve sınırlı bir çekilme pahasına da olsa hazırlıklar derinleştirilerek, 15 Ağustos şanlı atılımı yaratıldı. Bu gelişmeler, sol geçinen örgütlerin nefes bile alamadıkları bir dönemde gerçekleştirdi. Ama bu gerçekleri saygıyla karşılayıp, kendi gelişimleri bakımından en olumlu bir biçimde ele alacaklarına, bu, sol geçinen bir çok güc, rejimin sözcükleri ile aynı ağız kullanarak, atılımın "umutsuzca, maceracı ve hatta provakasyon yönü ağır basan bir eylem" olduğunu, "48 ya da en fazla 72 saat dayanabileceğimizi", bu eylemleri "örgüt içindeki gelişmeleri bastırmak için yaptığını" ileri sürmeye başladılar. Evet, bunlar art niyetlerinin dışına, bu gelişmelere inanmamakta aslında haklıydılar. Çünkü gerçekten de TC tarihine bakıldığında hiç bir halk hareketi ve hiç bir direniş hareketinin bir kaç aydan daha fazla sürdüğü görülmemiştir. Örneğin, cumhuriyetin başlangıcında ortaya çıkan Çerkez Emem direnişi, bir yıl bile doldurmadı, Mustafa Suphiler, daha Kars'tan Ankara'ya ulaşmadan yarı yolda yakalanıp tüm yoldaşları ile birlikte katledilmiş; yakın tarihteki Mahir ÇAYAN, Deniz GEZMİŞ ve İbrahim KAYPAKKAYA'ların direnişi ise, yine ancak bir kaç ay sürmüştü ve daha sonra hemen hepsi faşist ordu sürüleri tarafından katledil-

mişlerdir. Onlar bu gerçeğe dayanarak PKK'nin atılımının tarihteki benzerlerinden farklı olamayacağını; o nedenle tarihe bakıp ibret alınması gerektiğini ve artık sığınmış oldukları dağlar da kuşatılmış olduğuna göre, burarlardan çıkıp teslim olmalarının amaselesi olduğunu düşünüyordular.

Bunlar, önce Herekol, ardından da Cilo ve Ağrı'ya kadar dağların peşpeşe kuşatıldığını, devrimcilerin açıklatma teslim olmak üzere bulunduklarını ve bütün bunların bir kaç gün ya da en fazla bir kaç ayın iş olduğunu söyleyip kendilerini avuttuylardı. Bu hayallerinde o kadar ileri gittiler ki, sık sık Seyh Sait ve Seyit Rıza örneklerini hatırlayıp,

"Onlar da üç-beş ay direndiler, ama sonra bir kısmı asıldı, diğerleri ise teslim alındılar" diyerek, PKK önderliğindeki direnişin kaderinin de aynı olacağını düşündüler, söylediler ve yazdılar. Türk resmi basını, adeta kusarcasına, "yakalandılar", "eşkiya temizlenmelidir. Temizlendi", "İşleri dağıt başlandı" kaldi, yerle bir edildiler" manşetleri altında yoğun bir karalama kampanyasına girişti. Bazı basın organları dünyanın hiç bir basın kuruluşunda tanın olamayacak örnekler sunarak, Özel Harp yetkilileri ile elele asılız senaryolar çizerek ve de bu senaryoları ortak biçimde oynatarak en kaba yalan ve demagogilerle ve sömürgeci-faşist tezler temelinde iç ve dış kamuoyunu şartlandırmaya koyuldular. Böylece sandıkları gibi, PKK bir kaç ay içinde yenildiğinde Türk ordusunun ne kadar "yenilmez ve güçlü" olduğunu kanıtlamış olacaktı.

İşte tam da bu noktada PKK, tarihsel bir çıkış yaptı. Türk egemen sınıflarının bir yıldır ülkemizde yürüttükleri işgal, istilaya ve sömürgeciğe karşı en uzun ve de en kahramanca direnişi gerçekleştirdi. Sekiz yıllık bir direnme yanında, son bir yılda savaşın boyutlarını, başlattığı atılıma daha da yükseltmek ancak gerçekten devrim bilincine çok inanmış olanların kabul edebileceği bir olayı gerçekleştirdi.

15 Ağustos şanlı direnişi 1. yılını doldururken sadece geçmiş kazanımları korumakla kalmadı, Ağrı'dağın Dersim'e, Cilo'dağın Toroslara kadar ülkemizin her yanında yeni kazanımlar yaratmaya devam etti. Ve bu gelişmeler, rejimin "pişmanlık yasası", "köy korucuları" uygulaması ile her türlü satın alma ve en vahşi işkencelerin yöntemlerini dayatmalarına rağmen sağlandı.

Türk genel kurmay brifingi işte çok genel hatları ile belirttiğimiz bu gelişmeleri kendi üslubu ile basın ve yayın organlarına aktardı.

Evet kendi bakış açılarına ve kendi üslublarına uygun anlatsa da yine bir çok gerçeği dile getirmekten kaçınıyorlar.

Türk genel kurmayının basına yaptığı açıklamalarda dile gelen gerçekler nelerdir? Bu açıklamanın kendisi ne anlama gelmektedir? Bundan çıkarılması gereken sonuçlar ve muhtemel gelişmeler nelerdir?

Hatırlayalım! Türk Genel Kurmayının Brifingi aynen şu değerlendirmeye başlıyordu. "1930'lardan itibaren bölgede istikrar vardı. İşyanlardan sonra bir sükunet vardı ve TC'nin uygulamaları aynen yürürlüğe konulabiliyordu. Ama 1970'lerin ortalarında PKK diye bir güç ortaya çıkarıldı." Daha sonra PKK'nin nasıl di destekle devreye sokulduğundan dem vuran Özel Harp yetkilileri, kasıtlı yalan bir bilgilendirmeyi hedef alarak PKK'nin bir çok komşu ülkede kampı bulduğünü, bu ülkelerden destek gördüğünü ve bu desteğe dayanarak yürüdüğünü söylediler.

Peki bunlar neyin itirafıdır? Evet, 1970'lerin ortalarından itiba-

ren günümüze dek hep "bölücüler, ezilecekler, geçmiye bakıp ibret al-sınlar, devletimiz herşeye kadirdir, iki günde ezecetir, bir avuç eşkiya çetesidirler" vb. vb. dedikleri bir gücün esasında o tarihlere beri TC'nin hakkından gelmek için herşey yaptığı, ancak bunu beceremediği; yine o tarihten beri süregelen ve Hareketimizin çokça dile getirdiği ancak onların sürekli gizlediği özel bir savaşın varlığını, bu savaşın Türk Özel Harp Dairesi ile PKK arasında, karşı-devrimci sürekli bir saldırı ile buna karşı devrimci-yurtsever sürekli bir direnme ve savunma savaş biçiminde sürdüğünün açık itirafı değil mi? Zaten brifingün kendisi savaşın boyutlarını ne kadar genişlediğini açık bir göstergesidir. Yine başlangıçta da belirtildiği gibi, brifing ve ardından gerçekleştirilen manevralar vb. artık milyonlara malolan bir mücade-lenin ve yine uluslararası alanda o çok inkar ettiği Kürdistan gerçekliğinin kendisine kabul ettirilmesi-dir.

Mücadelemiz karşısında içine düştüğü çelişki durumu, inkarcı ve imhacı politikamın geçersizliğini er-miştir. Başlangıçtaki açıklamaların-da "300 kişidirler önemli bir kesimi öldürüldü, diğer kalanları da ya tutuklandı ya da kaçtılar. Dolayısı ile kalmadılar", diyorlardı. Bu yönü açıklamaları "96'sı öldürüldü, 400'e yakını tutuklandı, kalanlar dışarıya kaçtı" biçiminde Genel Kurmayın basına brifinginde de yer aldı. Ama buna rağmen 18'i ülke dışında, 623'ü ise ülke içinde olmak üzere Partimizin halen 641 militanı bulunduğunu söyleyen de yine kendileridir. Brifingi verenler Genel Kurmayın ve rejimin diğer önde gelen temsilcilerinin şü ana dek söylediği yalanları hep izah etmek zorunda kaldılar.

Neden bir türlü başarılı sonuç alamadıklarını, devrimcilerin "üç-beş" kişilik gruplar halinde serpiştirildiğine ve coğrafyanın elverişsizliğine bağladılar. Ama bu izahlarla bunlar ancak savaşın ne kadar geniş boyutlara vardığını ve kendilerinin bunu önlemekle nasıl yetersiz kalıp acele düştüklerini itiraf etmekten başka birşey yapmadılar.

Belirttiklerine göre 127 çatış-mada 56 güvenlik görevlisi ile 63 işbirlikçi, faşist-milis öldürülmüştür. Gerçekte bu rakam bilnere var-maktadır. Ve bu da TC'nin kendisini ve askerlerini korumada ne kadar başarısız kaldıklarını göstermek-tedir.

Bu brifingde ordunun başarısını kanıtlamak için ele geçirilen ka-natlı sayıtlara silahlardan da söze-dildi. Ama bununla, esasta sözü edilmeyen bir çok önemli gerçeği örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Gerçekte, Hareketimizin başta karakol baskınları olmak üzere, pu-suya düşürme vb. yöntemlerle Türk ordusunda el koyduğu silahlar, TC'nin ele geçirdiğini söylediği silahların bir kaç mislidir.

Hareketimizin bu direniş ve sa-vunma savaşını olan destekle mi yoksa halkın desteği ile mi sürdürüldüğü, en başta kendileri olmak üzere herkesin çok iyi bildiği bir husustur. Halkın yoğun desteği olmaksızın, kendilerinin her karşı-toprağı adeta yeniden işgal etmiş oldukları ve zulmün en gözü dö-nmüşünü sergiledikleri Kürdistan'da adım bile atılamayacağı son derece açık değil mi? Yine PKK'nin tamamen halkın öz gücüne dayan-dığı, devletlerden yardım ve destek göreni ise tüm devlet güçlerine rağmen yine de kendilerinin olduğu herkeşce bilinmiyor mu? Elbette ki, halkımızın dostları vardır ve onlar bu destegin güçlü bir desteğe dönüş-mesinden ürüyorlar. Ama onların bu tür propaganda ile hedeflediği iki şey vardır: Birincisi TC, uluslararası durumun geçmiş dö-nemde olduğu gibi, Kürdistan ha-

reketini izole etme, kusatıp imha etmeye elverişli olmadığını görmekte, objektif olarak bölge ve dünya devrim hareketinin, uluslararası çelişki ve çatışma ortamında onların hareket üzerinde **tüm denetim kurmasını artık imkansız kıldığını** bilmektir. Ayrıca artık uluslararası platformda kendisi suçlu sandalcesine oturtulmuştur ve kendisine gereken ilgi ve destek henüz yeterince gösterilmemiş de olsa KUKH, daha şimdiden bir çok önemli güç tarafından bir UKH olarak değerlendirilmekte, bahlığı savunulan mesru bir hareket olarak ele alınmaktadır. Kürdistan sorunu artık uluslararası devrimci ve demokratik güçler ve iddialı devrimci insanlık ile uluslararası bir kuruluşun gündemine bu tarzda girmiştir. TC, bu gelişmeden olumsuz bir korku duymakta; bu nedenle de gerçekleri süreklî çarpıtarak gelişmelerin yönünü saptırmaya çalışmaktadır.

İkinci, yine buna bağlı olarak: **"Türkiye'nin boykesi bir iç sorunu olmadığını ve TC'nin dışta terfilleşen bir bölücülük hareketi ile karşı karşıya olduğunu"** ispatlamaktır. Bu, aynı zamanda onun emperyalist amaçları ile uluslararası emperyalizm ve gericiğin hesaplarına da uygun bir iddirdir. Onlar boykesi bir iddia ile, bölge ilericileri ve sosyalist güçlerini karşı düşmanlık kampanyalarını sürdürmekte, içişlerini müdahaleye çalışmakta ve bu güçleri ile, ülkelerine saldırı olanağını yaratılabileceklerini ummaktadırlar. TC'nin, Suriye, İran, SSCB, Bulgaristan ve Yunanistan'a karşı tutumlarında egemen olan hep böyle bir anlayıştır.

Ancak Hareketimizin ülke içindeki sürekliliğinin sağlanması, TC'nin bu yönü girişimlerini boşa çıkarmış, gerçek yüzünü teşhir etmiştir. Yine Güney Kürdistan'a yönelik saldırı ve komplo girişimlerini de önleyen -hem de bu alandaki güçlerin TC ile kabuledilmez temellerde uzlaşma tutumları ve çeşitli komplolara alet etme durumlarına rağmen; önleyen- de esasta içeride ülkenin her alanında yükseltilen direniş ve bu temelde sağlanan bu sürekliliktir. Böyle olduğu içindir ki, briefing sonunda Özel Harp Dairesinin sorumluları, **"PKK'ye karşı mücadelenin devam edeceğini, hareketin kısa sürede ortadan kaldırılmasının mümkün olmadığını"** söyleyerek ve bunu da daha çok "kendi olanakları ile içeride sürdürebilecekleri" söyleyerek, bu politikalarının iflas ettiğini de yine bizzat kendileri belgelemişlerdir.

Kısaca da ele alınmış olsa bu belirlmelerin ortaya çıkardığı bir gerçek var; TC, her türlü sivil, siyasi ve askeri varlığı ile Kürdistan'da bir özel savaş yürütmektedir. Ve o, bu savaşın tüm iç ve dış dayanaklarının onayını ve desteğini alarak yürütmektedir. Açık ki, bu savaş, ancak iki devlet arasında olabileceği gibi iki ordu arasında geçen düzenli bir savaş değildir.

Kürdistan'da ideolojik ve siyasal gelişme çok sınırlı, müttetik güçler de çok zayıf olduğu için savaş da çok zayıf güç ve olanaklarla başlatılmak zorundadır. Bu gerçek, sömürgeçiliği özel bir savaşa zorlayan en önemli bir etkidir.

Elbette ki bu savaş, böyle basit tanımlanamaz. Fakat TC'nin yürüttüğü sömürge savaşını, tüm yönleri ile kavramak zorunda olan halk kitleleri ve özellikle de onun öncü güçleri buna ait gerçekleri ne kadar biliyorlar? Resmi ağızlar, askeri ve sivil sözcükler bunu çok açıkça dile getiriyorlar. TC'nin bir savaş, hem de kontr-gerilla savaşında olduğunu söylüyorlar. Faşist Evren'in kendisi bizzat muhalefetten, üniversitelere, gençliğe, iktidara, Avrupa'ya, Amerika'ya ve hatta bir tehdit havası içerisinde sosyalist ülkelere kendisini "terör" dediği

devrimci-demokratik harekete karşı desteklemeleri gerektiğini; özellikle ilericileri güçlerini hiç olmasa bu hareketi desteksiz bırakmaları, "tarafsız" kalmaları gerektiğini sürekli söylüyor; Türkiye'nin dünya capında karşı-devrimci atığa öncülük eden bir güç olarak istemlerinin karşılansının zorunluluğunu herkeşe dayatıyor.

Ve gerçekten de duzen önemli oranda 12 Eylül faşist-askeri rejiminin istemleri doğrultusunda kurulandırılmış bulunmaktadır. Uygulanan ekonomik politika, üniversitelerden diğer tüm kurumlara ve giderek tüm sınıfl ve tabakalara dayatılan politikalar, rejimi onaylatıran ve güçlendiren niteliktedir. Kültür politikaları ve sahte burjuva-demokrasinin açılımı ancak, bu düzene zarar vermediği, ya da daha doğrusu onu desteklediği oranda geçerlidir.

Evet tüm bunları düzenin kendisi bizzat açığa vuruyor ve adlandırmıyor. Bunu adeta ebedileştirmek istiyor. Emperyalizm de, bu rejimi dünyaya bir örnek olarak sunma çabasına devam ediyor. Eylül ayı başında Londra'da düzenlenen bir toplantıda OECD Türkiye masası başkanı tarafından Türkiye, "az gelişmiş" diye tanımlanan ülkelere, sorunlarını çözümlemelerinde bir model olarak sunuldu. Türkiye'de uygulanan nedir? Dizginsiz bir karşı-devrimci terör, dünyanın hiç bir yerinde uygulanmamış sinsi bir sömürgeçlik politikası ve bu temelde dünyanın en geniş halklarına bile artık uygulanamayan doğaüstü bir formül. Diğer bir çok ülkede, Fas ve Bangladeş gibi yerlerde bile %5'lik bir zam ayaklanmalarla yolcaırken, Türkiye'de zamlar her gün %5, 10, 30 ve hatta 50 düzeyinde yükseliş göstermesine rağmen bu ekonomik politikanın hiç bir ayaklanma ve hatta ciddi kargaşaya bile meydan verilmeden yürütülebilmesi; işte Türkiye'de yaşanan, bu zindandan beter yaşam diğer ülkelere örnek olarak sunulmaktadır. Ve evet bu rejimin emperyalizmin aktif desteği ile işbaşı getirilip, sürdürüldüğü de yine, OECD toplantısında açıkça ifade edilmiştir. Türkiye Konsorsiyumu başkanı, **"Türkiye, bu modelin uygulandığı ilk ülke idi, başarısı büyük önem taşıyordu. Bu bakımdan özel desteklerde bulunduk. Ama Türkiye bu sınavı başarıyla vermiştir."** diyerek bunu itiraf etmiştir. Ama hemen arkasından şunu eklemekten kaçınmamıştır: **"Dış ödemeler, ihracat vb. dışa yönelik uygulamalarda durum son derece umut verici, ama eğer enflasyonu düşürmeyi başaramazsa içte ciddi tehlikelerin mevcut olduğu bilinmektedir."**

Evet bu özelliklerinden ötürü rejim, dünyada eşi görülmemiş bir örnektir. Hiç bir halkın bu kadar faşist bir baskı ve sömürüyü onaylamasının mümkün olmadığı bilindiği halde bu rejim halklarımıza zorla dayatılmıştır. Afrika'da, Latin Amerika'da, Ortadoğu'da, Fas'ta, Tunus'ta ve Suudi Arabistan'da bile kabul edilmeyen bu rejim, görüşürde de olsa onca demokratik tecrübesi olan Türkiye ve Kürdistan halklarına kabul ettirilmeye, onaylatılmaya çalışılmaktadır.

Bunca açık gerçeklere rağmen, başka yazılarda ayrıntılı biçimde ortaya koyduğumuz nedenlerle, halklarımıza dayatılan bu rejime karşı gereken tutumu takınmak ve zorunlu direnişi ortaya koymak konusunda Türkiye'de çeşitli sınıfl ve tabakaların en başta da kendisine proletaryanın temsilcisi, demokrat ve devrimci sınıflarını takınmalarını onayladığı olumsuzdur.

Burjuva liberal muhalefet denen olay, bunca çarpıcı gerçeklere rağmen Pakistan, Bangladeş ve Filipinler'deki kadar bir muhalefet dü-

zeyine bile varamamıştır. Onca güc ve olanaklarına rağmen bu muhalefetin Türkiye'de demokrasi mücadelesinin de bu denli geri, isteksiz ve daha da ötesi faşizmin gizli ya da açık işbirliğine soyunması veya buna kolayca yatması, bu muhalefetin temsilcilerinin kişisel eğilim ve niteliklerinden çok Türkiye'deki burjuva egemenlik sisteminin topyekun bir tıkanma ve daha doğrusu bir tukeniş içinde olmasının bir sonucu olarak görülmelidir. Bu tıkanmanın onunun Türkiye'de, klasik ve batı türü burjuva-demokrasisi ile açılmasına olanak yoktur. Türkiye'deki burjuva egemenliğin güç kaynakları -ki, bu burjuvazinin ezilen halklar ve sınıflar üzerinde sömürgeci ve en anti-demokratik, feodalizm ile iç içe, feodal despotizm olanaklarıyla varlık bulduğu dönemleri yine yeterince konulmuştur- onu, daima demokrasiye karşıt ve hatta düşman bir konuma sürüklemiştir. O, varlığını ve sürekliliğini daima "asker-millet" mantığı gereği militarizm temelinde sağlamış; geleceğini yine demokrasiye değil, bu olguya dayamıştır.

Bu gerçek, 12 Eylül faşist hareketi ve sonrasında çok daha çarpıcı biçimde ortaya çıkmıştır. Bu anlamda Türkiye'de tutarlı, demokrasi için sınırlı da olsa savaşabilecek bir muhalefetten bahsetmek olanagı yoktur. Kendi aralarında demokrasi görüntüsü altında bazı klik mücadelelerine girmeleri mümkündür. Ama bu, rejimin özüne asla dokunmayacak bir mücadele olacaktır ve zaten gerçekler de bu yöndür. Çünkü 12 Eylül rejimi, TC'nin kendi iç çelişki ve yetmezliklerini Kürdistan ve Türkiye ile bölge ve dünyadaki gelişmelerin kaçınılmaz biçimde ortaya çıkardığı bir sonuç, TC'nin bunlar karşısında üretebildiği tek ve son alternatiftir. TC'yi bu gelişmeler karşısında ayakta tutacak, onu yıkılmaktan koruyacak başka bir model yoktu ve bu rejim Türk egemen sınıflarının tarihsel karakterlerine, gerçeklerine de son derece uygundur. Bu nedenle 12 Eylül rejimi, Kemalizm vardıgı bu en biçim, adeta Türk burjuvazisinin "milli dini" gibidir. Nasıl ki sağ ve solu ile Yahudi burjuvazisi, siyonizm ile varoluş ve ancak onunla yaşayabiliyor, yine komünistleri bile bu olgunun etkisi altında yaşıyorsa, buna bir de mirasçısı olduğu egemen sınıfların tarihsel geçmişleri eklenince, Türk burjuvazisinin bu konuda nasıl üç noktada bir durumu yaşadığını, yaşayacağını anlamak zor değildir.

O halde gerçekler bu iken, iktidarı kendi elleriyle 12 Eylül askeri-faşist cuntasına devrettikten sonra yine son bir yıldır en yaman demokrasi havarisi pozlarla ortaya çıkmış olan ve kendisini burjuva "muhalefet" in temsilcisi olarak lanse eden Demireller, Ecevitler vb. siyasal kalpazanlarının içine girdiği tutuma ne anlam vermek gerekir? Anlamı son derece açık. Türk burjuvazisinin tüm geleceğini yatırdığı rejim yaptığı tüm talan ve soyguna rağmen ekonominin iflasını önleyememiş, uyguladığı tüm baskı, iktidara ve bu katliamlara rağmen başta KUKH ve PKK olmak üzere devrimci-demokratik hareketi imha edememiş, gelişmesini önleyememiştir. Ancak sol'un büyük çoğunluğu bu arada özellikle Türkiye reformist sol'unun tasfiyeye ve tasfiyeciliğe ne kadar açık ve yakın olduğu tesbit edilmiş, rejimin bu kanaldan KUKH ve sol'dan gelecek tehlikelere karşı belli oranda da olsa korunabileceği tesbitine varılmıştır. Ve işte bunlar, tam da bu görevle, sol'dan ve sağ'dan -orta sınıflar muhalefetinin radikal işlemleri bir görüntü ile karşılama çıkarmaları da endişelendirir- rejime yönelen ve yönelilecek olan tehlikeleri bertaraf etmek göreviyle; daha da açıkçası tasfiyecilik

aslı görevi ile şekilli bir biçimde piyasaya sürülmüşlerdir. Bu, burjuva sınıflar arası mücadelenin inkarı değildir. Kendi aralarında tali konularda çelişkiye düşmeleri ve farklı çıkar gruplarının temsilcileri olarak klik mücadeleleri yürütmeleri mümkündür ve bu muhalefet içinde o da vardır. Ama bu, hiç bir zaman mevcut rejime yönelen bir muhalefet değildir ve olmayacaktır. Bir başka deyişle bu muhalefet, sömürgeci-faşist rejimi tasfiye edip, ya da özünde bazı değişikliklere yönelerek burjuva-demokrasisine varmayı hedefleyen bir muhalefet değildir. Bunlar 27 Mayıs Anayasası ile belirlenen dönem bile birçok bakımdan zararlı gördüklerini çeşitli verilerle açıklarken, hem AP ve hem de CHP, iktidar dönemleri boyunca yaptıkları değişikliklerle onu militarizmin hizmetine sokmuş, bu anlamda her şey kendi sorumlulukları altında iken bile demokrasiden ne kadar kaçtıklarını ortaya koymuşlardır. Bugün eğer Demirel tam bir demokrasi pehlivanı kesilmişse; yine eğer Ecevitler, Kurt sorununu "halini" de araştırarak kendi iktidar döneminde iken bile demokrasiden ne kadar kaçtıklarını ortaya koymuşlardır. Bugün eğer Demirel tam bir demokrasi pehlivanı kesilmişse; yine eğer Ecevitler, Kurt sorununu "halini" de araştırarak kendi iktidar döneminde iken bile demokrasiden ne kadar kaçtıklarını ortaya koymuşlardır. Bugün eğer Demirel tam bir demokrasi pehlivanı kesilmişse; yine eğer Ecevitler, Kurt sorununu "halini" de araştırarak kendi iktidar döneminde iken bile demokrasiden ne kadar kaçtıklarını ortaya koymuşlardır. Bugün eğer Demirel tam bir demokrasi pehlivanı kesilmişse; yine eğer Ecevitler, Kurt sorununu "halini" de araştırarak kendi iktidar döneminde iken bile demokrasiden ne kadar kaçtıklarını ortaya koymuşlardır.

Gelişmeler bunu çok açık bir biçimde doğrulamaktadır. Özellikle Ecevitlerin tamamen bu görevle uluslararası planda piyasaya sürüldüklerini, iktidara Demirel kadar bile, bir klik savışı girişimiyle de olsa yönelmemesi, Partisinin durumu ve muhalefetini esas olarak KUKH'nin ve genel olarak devrimci-demokratik hareketin gelişim durumuna göre biçimlendirmesi, bunu en açık biçimde kanıtlamaktadır. Onların "geniş bir tabana" dayalı ya da "tabandan gelişen hareket" diye tanımladıkları olay, rejimin devrimci geçinen sol'a özel-

nen tüm güçleri de bu tehlikeli ve alçakça oyunlara alet olmamaları; **eğer halk, demokrasi ve sosyalizm düşmanı olmak istemiyor ve sınırlı bir ilerilik bile taşıyorlarsa, burjuva "muhalefet" denilen safsatının kuyrukculuğundan uzak durmaları konusunda uyarılmaktadır.**

Başa Türkiye halkının temsilcisi olduğunu iddia eden devrimci, demokratik ve sosyalist güçler, rejimden kaynaklanan baskı ve somuru politikaları ile buna karşı çıkışın anlamını doğru kavramalıdır. PKK'nin yükselttiği direniş mücadelesi de yine bu bakımdan doğru anlaşılmalı ve bu direnişle karşı doğru tutum takınılmalı, desteklenmelidir.

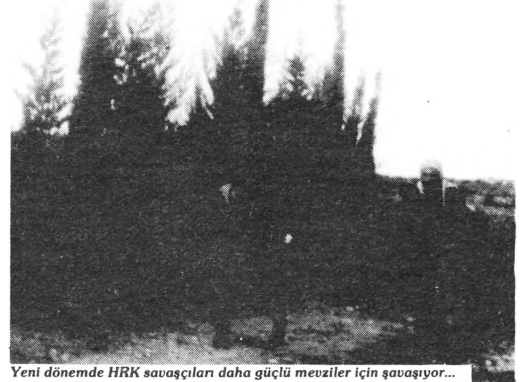
ULUSAL DİRENİŞ SAVAŞIMIZIN YENİ AŞAMASI VE ORTAYA ÇIKARDIĞI GELİŞMELER

PKK'nin yükselttiği direniş, düzenin ağızyla bir kısım "bölucülerin"; reformist sol'un ağızyla ise adeta belli olmayan bir kısım "yurtseverin" yürüttükleri bir direniş, bir savaş değildir.

PKK, bu savaşı 8.5 yıldan beridir aralıksız bir biçimde sürdüren ve son bir yıldır da 600 000'e yakın bir ordu gücüne karşı savaşın veren bir güçtür. Kürdistan halkı, dünyanın beşinci büyük ordusuna karşı bu savaşımda, günümüzde, PKK'nin etrafında daha fazla saf tutmuş bulunmaktadır ve bu savaş son bir yıldır oldukça ileri bir aşamaya varmıştır.

Ulusal Kurtuluş Savaşımızın gerçekleri ve izleyeceği gelişim çizgisi Partimizin **"Ulusal Kurtuluş Siyaseti, Ulusal Kurtuluş Savaşı, Devrimci Zor Üzerine"** kitabında bilimsel bir yaklaşımla en ayrıntılı biçimde tahlil edilmiş ve çıkarılan sonuçlar ortaya konulmuştur. Bugün bu temelde yükseltilen Ulusal KUKH'nin ve genel olarak devrimci-demokratik hareketin gelişim durumuna göre biçimlendirmesi, bunu en açık biçimde kanıtlamaktadır. Onların "geniş bir tabana" dayalı ya da "tabandan gelişen hareket" diye tanımladıkları olay, rejimin devrimci geçinen sol'a özel-

Bazı yetersiz yaklaşım ve uygulamalara ve yine provakasyon ve ihanet hareketinin içten engellemelerine rağmen, Parti çizgisinde basarılı bir gelişme gösteren ulusal

Yeni dönemde HRK savaşçıları daha güçlü mevsir için savaşıyor...

likle sahte yaşam olanaklarını tüm den kapatarak, onları ihanet ve teslimiyete zorlamaları karşısında yine de siyaset yapmaya kalkacaklarını, en geniş kesimleri ile ve hatta Kürdistanlı geçinen bir kısım sol da dahil DSP içinde ertilmesi, devrimci-demokratik potansiyelin en alçakça bir tarzda rejimin hizmetine sunulmasıdır.

Rejimin son temsilcilerinden Özal'ın Amerika dönüşünde, **"onlar konuşsun, biz işimize bakalım"** demesi, bu iş bölümünün nereden planlandığını ve iç yüzünü açıkça ortaya koyuyor.

PKK, burjuvazinin bu alçakça oyunlarının ancak bu güne kadar olduğu gibi bugünden sonra da devrimci direnişin yükseltilmesi ile boş çıkarılacağına inanmakta ve devrimci-demokrat, yurtsever geçi-

direniş savaşımız, Partimizin önderlik ettiği 15 Ağustos devrimci atılımından bir yıl sonra, bugün savaşımızın birinci evresini teşkil eden silahlı propagandadan, gerilla aşamasına varılmıştır. Silahlı propaganda kendisinin bekleneni yaparak, partizan savaşı için gerekli ortamı, koşulları ve olanakları hazır hale getirmiştir.

Silahlı direnişimiz, hem derinlik, hem de genişlik açısından böylesine önemli bir aşamada bulunmaktadır. Beraberinde bir çok sorunları da taşısa, pasifikasyon kırılıyor ve geniş bir kitle temeli açılıyor, ülkemizin engin dağlarında üslenme imkanı yaratılıyor. Düşmanın silahlarına el konuluyor ve bu temelde silahlandırılan kitleler, hareketlilik ilişkisi geliştiriliyor. Yine kadrolarda savaş ve önderlik

deneyimi geliştirerek yetenekleri artmaktadır. 12 Eylül'den bu yana savaş hali yaşayan kitleler; 15 Ağustos 1984 atılımı ile birlikte devlet ve ordunun sandığı kadar güçlü olmadığını bizzat gözleriyle görmekte ve kendilerine olan güvenleri artmakta, "kader" değişikliğini yaratmaya muktedir olduklarına inanarak, muazzam bir gelişme katedilmektedirler.

Özel savaş taktiklerinin bir gereği olarak Parti önderliğimize yönelik "lüks hayat yaşıyor", "Parti içindeki gücü kalmadı" vb yıpratıcı demogoji ile propagandalar ters tepiyor, halkımız önderliğimiz etrafında daha sıkı kenetlenerek birleşiyor.

Açık ki, devrimci direniş savaşımızın geçtiği bu önemli aşama, beraberinde yine önemli sorunlar taşıyor ve çözümlemesi için yeni görevler ortaya koyuyor. Elbette ki her şeyi çözümlediğimiz iddiasında değiliz. Muazzam engeller varlığını koruyor. Düşman, Özel Savaş taktiklerini terketmek bir yana, geniş ordu birliklerini kaydırıp daha da tırmandırıyor. Ancak tüm bunlar doğru ideolojik, siyasi ve askeri bir çizgi altında yürütülen devrimci pratiğimiz tarafından aşılacaktır. Bunları, geçmişteki muazzam zorlukları, engelleri ve tüm tecrübesizlikleri en az olanak ve deneyimle aşarak bugüne gelmiş olmamızdan aldığımız cesaret ve güçle söylüyoruz.

Düşman ile devrimci güçler arasında yürütülen savaşın bir yıllık deneyiminin sonuçlarına bile bakılacak olsa, Kürdistan'da ve giderek Türkiye'de silahlı devrimci savaşımızın gelişme şansının yüksek boyutları ve gerek Türkiye'de sınıfların iktidar sorunlarının çözümü kavuşmasında, gerekse KUKM'nin amaçlarına ulaşmasında belirleyici ve vazgeçilmez önemi açıkça görülür. TC'nin değerlendirilmesi daha dikkatli bir biçimde yapılması ortaya çıkaracaktır ki, onun militarist faşist karakteri, ancak, halkların devrimci şiddeti ortaya çıkarılmasıyla aşılabılır ve demokratik-sosyalist gelişmenin bunun dışında başkaca bir yöntemi de yoktur.

Gelişmelerle çıplak gözlerle bakan birisi, Türkiye burjuvazisi ve TC'nin varlığının özel savaşsız yürütüleceğini; en basit ekonomî-sendikal-demokratik haklarını bile özel savaş yöntemleriyle bastırıldığını ve hele iktidar sorunu gibi bir sorunda devlete kesinlikle karşıtla karşıtla özel terörün egemen olacağını görmeyecek değildir. 12 Mart'ta başlatılan 12 Eylül faşizminin uygulamalarına kadar gerçeğin böyle olduğunu görmemek, kabul etmek mümkün değildir. Aynı şekilde, halklarımızın da devrimci direniş ve kendi şiddetlerini silahlı, silahlı; siyasal, askeri her düzeyde ortaya koymalarından başka bir yöntemle haklarını ve özgürlüklerini kazanamayacakları açıkça ortaya çıkmıştır. Direnişin mümkün olduğu; eğer uygun taktiklerle ve bu taktiklerle hayat verecek pratik hazırlıklarla sağlıklı bir mücadele yürütülürse devrimci savaşımızın çok güçlü gelişeceği gözle onüne serilmiş, tüm iç ve dış desteklerine rağmen burjuva ordusunun ne kadar kof ve çürümüş olduğu açıkça çıkarılmıştır. Türk ordusunun Kürdistan'daki son bir yıllık seferlerine bakıldığında, kendi deyimleriyle 300 ya da 600 kişinin o her türden psikolojik savaş yöntemlerinden toplam en ağır işkence yöntemlerine kadar tüm faşist uygulamalara ve en gelişmiş teknik araç ve gereçleri ile donanmış sürü halinde ordu birliklerinin Kürdistan'a yığılmasına karşın bir avuç partizanın neler yapabileceği, 500 binden aşkın inmeyen bu sürüyü nasıl yerden yere vurarak kofluğunu açığa çıkarabileceği ve onu burjuvazi, emperyalizm ve işbir-

likçileri adına iş yapamaz hale getireceği görülmektedir. Bu bir yıllık süreç aynı zamanda halkımızın devrimci şiddetinin nasıl ortaya çıkarılacağı; silahlı propaganda ve gerillanın bu konuda ne kadar muazzam bir rol oynayacağını göstermiştir. Hele hele Kürdistan'ın en geri yöreleri olan Hakkari, Siirt, Van ve daha bir çok alanda doğru taktikler ve uygun hazırlıklarla mücadele edildiğinde ne gibi gelişmeler katedileceği; o en bilincisiz, okur-yazarlık oranının %3'ü bile bulmadığı alanlarda gizli kalmış ne kadar muazzam bir halk savaşının günün ortaya çıkarılabileceği ve bu güce dayanılarak, yüz yıllardır feodal hainlerin, işbirlikçilerin halkı birbirine kırdırma kullandıkları bu enerjinin devrimin emrinde nasıl düzeni ırkçıecek bir güce dönüşeceği ve demokrasinin gelişiminde nasıl hayati bir rol oynayacağı gözler önüne serilmiştir. Görülmüştür ki, böylesi gelişmelere yolaçmak olanaksız değildir. Yeter ki, halka uygun ve örgütlü yaklaşım gerçekleştirilmiş olsun. Bugüne kadar yaşanan gelişmeler, mücadelemiz yükseltildiği bu alanların uygun coğrafik konumları ve güçlü halk potansiyeli ile en kalabalık orduları bile işlemez duruma getirebileceğini göstermiştir. Ve üstelik bile, yetersiz hazırlıklarla ve olağanüstü zor koşullarda yapayalnız bir grup öcünün ortaya çıkardığı bir gelişmedir. Hele bir de halkımızın örgütlülüğü ve Türkiye demokratik hareketinin gelişmesi ve birliği sağlarsa, bu gelişmeler neleri yaratmaya kadir olmaz.

Partimizin stratejisinde Kürdistan devriminde silahlı mücadele'nin rolü yeterince ortaya konulmuş, stratejik savunma, denge ve taarruz dönemlerinde Kürdistan halkının öncüsü ile ilişkilerine; savaşının çeşitli biçimlerine, silahlı propagandadan düzenli orduya kadar gelişmelerin nasıl seyredeceğine muhtemelen olasılıklar biçiminde de daha açıklağı getirilmiştir. Aynı zamanda Türkiye halkının tüm bu süreçlerde kendi devrimci savaşını nasıl geliştirebileceği, Kürdistan'daki gelişmelerle bağlantılı olarak gücünü nasıl ortaya çıkarması gerektiği ve çıkarabileceği de ortaya konmuştur. İşte bir yıllık savaşın bunların hayal olmadığını, eğer planı bir tarzda üzerine gidilirse ve ısrarla gerekli azim ve çaba gösterilirse bugün Kürdistan'da sağlanan devrimci direnişin dalga dalga tüm Türkiye'ye yayılabileceğini kanıtlamıştır. Daha şimdiden Türkiye'nin bir çok büyük kentinden ve geniş kamuoyundan gelen talepler mücadeleyi destekler biçimindedir. Kısacası, Türkiye proletaryası ve halkının temsilcileri görevlerini yeterince yerine getirmeseler de, azgın faşist baskı ve somurucu karşı Kürdistan'ın bir umut kapısı olduğu, kurtuluşun "Doğu'dan tekrar başlayacağı, safanın orada atıldığı ve kızılığın oradan kendisini hissettirdiği" teslim edilmektedir.

O halde, bilimsel teorisinin de doğruladığı bu gerçeklere öncü güç ancak uygun teorik ve pratik hazırlıklarla yaklaşması rolünü oynayabilecektir. Gözen ulus devrimcileri'nin tüm görevleri özellikle de işçi sınıfı ve ordu içinde yeterince yerine getirilmiş bulunsaydı; İstanbul, İzmir ve Ankara'da kitle gösterileri ve gençlik hareketleri geliştirilip ordu içinde küçük rubeli subaylar ve asker arasında faaliyet yürütülmesi olsaydı, 15 Ağustos atılımının bu 1. yıldönümü belki de burjuva iktidarının sonuna dönüşürebilecekti. Türkiye proletaryası ve devrimi adına yola çıkanlar görevlerini çok sınırlı bir tarzda da olsa yerine getirmiş olsalardı, muazzam kazanımların ortaya çıkması isten bile olmayacaktı. İşte bu nedenledir ki, faşist generaller ordu üzerinde muazzam bir baskı geliştirmişler.

Yine bunun içindir ki Türkiye'nin büyük kentlerinde sıkıyönetimi hala kaldırmıyorlar. Düşman bile bu gerçeğin farkında olduğunu göre, halkın öcülerini buna göre-mesi ya da görüp de gereklerini yerine getirmemesi ancak görevlerinden kaçma tarzında yorumlanabilir. Bugün Türk ordusu Kürdistan'da darımadığın edilmiş durumdadır. Evet, son "Semih Sancar" gövde gösterisi bir anda yıkılan bu morali tamir etmeye yöneliktir. Orduya güç olduğu duygusunu aşılamayı hedeflemektedir. Devrimciler de en az düşünme kadar ordu içindeki durumu doğru değerlendiren görevlerini yerine getirmiş olsalardı; tabur-tabur asker bugün devrimin saflarında özgürlük için savayış olurdular. Bugünden sonra da devrimci silahlı savaşın geliştiği ordu içinde, burjuvazi, tekeller, emperyalizm için savaşımına tavırlı gelişecek; ordu saflarındaki yığınlar ve dağılma yerini ordu içinde savaşına, birçok birimin direnişine terkedecektir. Eğer yeterli bir örgütlenme yapılır ve Türkiye halkı ile Kürdistan halkının çıkarlarının birliği savunulursa en önemli gelişmelerden birisinin de ordu saflarında ortaya çıkacağı açıktır. Kürdistan'da yürütülen savaş bunu berrakça ortaya koymuştur. Ordu Kürdistan'da iş yapamıyor; ordu Kürdistan'da birliğini koruyamıyor; ordu Kürdistan'da cesaretsizdir, moralisizdir; çünkü askerler haksız bir savaş yürütmek istemiyor, bunun kendi çıkarlarına olmadığını çok iyi görüyorlar.

İşte devrimciler de bunu haykırıyor. Ordu saflarında yeraltının, askerlerin ve küçük subayların çıkarlarına ters düşüğünü, bugün bir avuç general dışında, bu savaşın Türk halkının da demokratik, ekonomik ve siyasal tüm haklarına karşı olduğunu ortaya koysunlar diyorlar. Eğer devrimciler bunun gereklerini her şart altında yerine getirseler, vakıflar vastasıyla ve emperyalizmin aldıkları yarımlarla halklarımızın kanını emerek varlıklarını yaşıyan ve emperyalizme ne kadar bağımlı birer masa oldukları son rüsvet sandıkları ile de daha çok açığa çıkan bu asalaklara, emperyalizmin uşağı bu bir avuç halk düşmanına karşı tüm halkın ve ordunun öfkesini ayağa kaldırmak zor olmayacaktır. Bu yapılacak olsa, halklarımızın başına musallat olmuş ordu birliklerini yerle bir etmek ve halklarımızın devrimci direnişini daha da yükseltmek imkanı artacaktır. 12 Mart döneminde ordu içinde yürütülen küçük çaplı çalışmalarla bile faşist generalleri ne kadar ırkattığını Muhsin Batu'un anlamlarında çok iyi anlamak mümkündür. Yine bu alanlarda bizzat kendisinin nası demokrat ve sol görüşlü subay ve astsubayları aldatmış, onları nasıl oyununa getirdiğini görebiliriz. Bugün yürütülen uzun süreli savaş içinde gerçekler çok daha iyi açığa çıkmakta, olanaklar daha da artmış bulunmaktadır. Çünkü, birlikler çok dağılmıştır, çok cesitli alanlara gitmekte ve bulunmaktadır. Bu ise, onlar arasında faaliyet yürütmeyi daha da kolaylaştırmakta, rahat olanaklar sunmaktadır. Diğer taraftan yaşanan gerçekler askerlerin ve küçük rubelilerin gözlerini acıtmakta, savaşın kendi çıkarlarına olmadığını daha çok kavratmaktadır. Ve onlar artık kendi halklarının da çıkarına olmayan bu savası yürütmek istememektedirler. Bu yapı devrimci bir örgütlenmeye dönüştürüldüğünde çok acı acı gelişmeler muazzam olacaktır.

Aynı şekilde, daha önceleri üniversitelerde geliştirilmiş olan gençlik hareketi şimdi geliştirilmiş olsaydı, daha önce yüzlerce, binlerce devrimci mücadelecek olan gençlik devrimci hareketi şimdi de yaratılmış olsaydı ve bu gençler Kürdistan'da her geçen gün yükselen silahlı direnişin saflarına taşınırlı olsalardı, halklar arasındaki ittifak nasıl da güçlü olabilecekti, bu ittifak içinde gençlik ne kadar önemli bir yer işgal edebilecekti. Bu da açıkça ortaya çıkmış bir gerçektir. Lakin, devrimci örgütler, gençliği örgütlemekten sorumlu olanlar, ona bugün sahip çıkamadıkları için suskun, bezgin ve yığın bir durumdadır. Bu neden böyledir? Çünkü, gençliğin öncüsü yok. Onun öncüsü kendisini savaşa çekemiyor ve bu nedenle de yüzlerce, binlerce genç bunalım içinde. Gençlik devrimci örgütlenme istiyor. Kendisine bu temelde sahip çıkıldığında 12 Mart öncesi ve sonrası rolünün çok ötesinde bir rol oynayabileceği, faşizme karşı direnişin en önemli bir gücü olabileceği açıktır.

Diger taraftan işçi sınıfının durumu içler acısıdır. İşçi sınıfı bugün her türlü ekonomik ve sendikal haklarından mahrum bırakılmış, her türlü savaş ve örgütlenme olanakları elinden alınmıştır. Onların temsilcisi olduğunu iddia eden bir avuç sarı sendikacı faşist yöneticiler, orduyla ve hükümetle haşır neşir olmuştur. İşçi sınıfı yalnızca son 20 yılda kazandıklarını kaybetmekle kalmamış, bu rejim döneminde çok çok geri bir konuma sürülmüştür. Bu durum onun kin ve öfkesini derinleştirmiştir. Ancak bu kini ve öfkeyi örgütleyecek ve onu seferber edecek bir önderlikten yoksundur. Bugün bir İstanbul'da, bir Ankara'da yükseltilecek işçi sınıfı hareketlerini düşünelim. 500 bin kişilik orduyu Kürdistan yutduğuna göre, bunları hangi polis, hangi askeri birlikler kontrol edebilecek, durdurabilecekler? Evet, burada şu gerçek bir kez daha açığa çıkmıyor mu? Kürdistan'da yürütülen silahlı direnişin savaşı Türkiye halkının çeşitli kesimleri için muazzam mücadele olanakları ortaya çıkarmıştır. Ve onların üzerindeki yükü son derece hafifletmiştir. Düzenin tüm varucuları; çelik kuvvetler, komando birlikleri ve ordu Kürdistan'dadır. Bugün Türkiye'nin büyük kentlerinde ve kırsal alanlarında baskı kuvvetleri gerçekten son derece azalmıştır. İşte bu nedenle, Türkiye halkının önder gücü olduğunu iddia edenlerin Kürdistan'a dayanarak ortaya çıkmış olan bu elverişli ortamı değerlendirmeleri ve görevlerine sahip çıkmaları görevi bugün her zamankinden daha yakıcı hale gelmiştir.

şimdi de yaratılmış olsaydı ve bu gençler Kürdistan'da her geçen gün yükselen silahlı direnişin saflarına taşınırlı olsalardı, halklar arasındaki ittifak nasıl da güçlü olabilecekti, bu ittifak içinde gençlik ne kadar önemli bir yer işgal edebilecekti. Bu da açıkça ortaya çıkmış bir gerçektir. Lakin, devrimci örgütler, gençliği örgütlemekten sorumlu olanlar, ona bugün sahip çıkamadıkları için suskun, bezgin ve yığın bir durumdadır. Bu neden böyledir? Çünkü, gençliğin öncüsü yok. Onun öncüsü kendisini savaşa çekemiyor ve bu nedenle de yüzlerce, binlerce genç bunalım içinde. Gençlik devrimci örgütlenme istiyor. Kendisine bu temelde sahip çıkıldığında 12 Mart öncesi ve sonrası rolünün çok ötesinde bir rol oynayabileceği, faşizme karşı direnişin en önemli bir gücü olabileceği açıktır.

Diger taraftan işçi sınıfının durumu içler acısıdır. İşçi sınıfı bugün her türlü ekonomik ve sendikal haklarından mahrum bırakılmış, her türlü savaş ve örgütlenme olanakları elinden alınmıştır. Onların temsilcisi olduğunu iddia eden bir avuç sarı sendikacı faşist yöneticiler, orduyla ve hükümetle haşır neşir olmuştur. İşçi sınıfı yalnızca son 20 yılda kazandıklarını kaybetmekle kalmamış, bu rejim döneminde çok çok geri bir konuma sürülmüştür. Bu durum onun kin ve öfkesini derinleştirmiştir. Ancak bu kini ve öfkeyi örgütleyecek ve onu seferber edecek bir önderlikten yoksundur. Bugün bir İstanbul'da, bir Ankara'da yükseltilecek işçi sınıfı hareketlerini düşünelim. 500 bin kişilik orduyu Kürdistan yutduğuna göre, bunları hangi polis, hangi askeri birlikler kontrol edebilecek, durdurabilecekler? Evet, burada şu gerçek bir kez daha açığa çıkmıyor mu? Kürdistan'da yürütülen silahlı direnişin savaşı Türkiye halkının çeşitli kesimleri için muazzam mücadele olanakları ortaya çıkarmıştır. Ve onların üzerindeki yükü son derece hafifletmiştir. Düzenin tüm varucuları; çelik kuvvetler, komando birlikleri ve ordu Kürdistan'dadır. Bugün Türkiye'nin büyük kentlerinde ve kırsal alanlarında baskı kuvvetleri gerçekten son derece azalmıştır. İşte bu nedenle, Türkiye halkının önder gücü olduğunu iddia edenlerin Kürdistan'a dayanarak ortaya çıkmış olan bu elverişli ortamı değerlendirmeleri ve görevlerine sahip çıkmaları görevi bugün her zamankinden daha yakıcı hale gelmiştir.

REFORMİST SOL'UN ÇÜRÜYEN TEZLERİ, SUSKUNLUĞU VE DAYATAN GÖREVLER

12 Eylül askeri-faşist rejimi ve buna karşı yükselen PKK önderliğindeki KUKH, sadece TC'nin cıltlarını dökmekle kalmadı, Türkiye'de bu döneme dek "sol" diye yaşananın da gerçek niteliğini gözler önüne serdi. Evet, bu "sol" kendisini özellikle de Kürdistan solu ve UDS'mız karşısındaki tutumu ile kendisini en açık biçimde ele verdi.

PKK'nin önderlik ettiği UDS, geçtiğimiz yıllarda sadece düzenin doğrudan güçlerinin kuşatma ve imha çabalarına rağmen değil; sol'un diye geçinen birçok gücün, adeta kırk ocağa PKK aleyhine faaliyetli tutuşmasına, her birinin kendine göre bir PKK'yi yok etme, teşhir ve tecrit çabalarına rağmen gelişti. Evet gerçekten de bu dost olması gereken fakat düşmanın çabalarını bile geride bırakanların bu yönlü uğraşları özellikle ve çok utanç verici boyutlara ulaştı. Bunlar gelişen direniş karşısında ortaya çıkan gerçek yüzlerini gizlemek için, komlocu amaçlarla oluşturdukları sayısız ittifakı, yadırlıkları bil-

dirileri, yaptıkları toplantıları ve her türlü entrikayı politika diye öne sürerek; her birinin halk ve devrim düşmanı oldukları ve birçok önde gelen devrimciyi katlettiği bu günün açıkça ortaya çıkmış olan provokatörlerin arkasına gizlenecek kadar sefilce tablolar sergilediler. Ama tüm bunlara rağmen savaşım genişledi. Ve Ağrı örneğinde görüldüğü gibi eşine ender rastlanabilecek boyutlara çıkarıldı. TC, bu alanda üç aydan beridir önu alınmaz biçimde yayınlaştıran direnişin, ülke genelindeki direnişle bütünlük halinde kazandığı büyük etkinlik ve anlam karşısında ne kadar sıkıştığını, alanda gerekli küçük bir birimi 40 000 kişilik, çoğu özel kuvvetlerden oluşan ve yoğun teknik donanım desteklenen bir ordu gücü ile imha edebildiğinde, Yunanlılara karşı kazandığı 30 Ağustos Zaferi kadar büyük bir zafer kazanmışcasına rahatlatma ve sonucu bu tarzda duyurması ile ortaya koydu.

Bütün bunlar PKK'nin yükselttiği direnişin yüceltiğini ve soyluluğunu, hiçbir kendini bilmezini tartışmasına izin vermeyecek kadar ortaya koyuyor. Pekli buna rağmen kendine "halkın sözcüleri", "anti-faşist" ve "devrimci" sıfatını layık görenler ne yapıyorlar? Türkiye'nin gerçekleri; mücadelemizin de gerçekleri bunlar olduğuna göre, onlar ne istiyor, neyi tecrit ediyor? Her ne kadar rejimin başı, susmanın konuşmaktan daha iyi olduğunu söylüyorsa da, devrimciler her halde bunu kabul edecek kadar alçalamazlar! Onların da en azından bu düzenin temsilcileri kadar konuşmaya hakları var. Hele hele Avrupa'da işeler korku, baskı ve sansür gibi engelleri de yoktur. O halde ne duruyorlar, neden susuyorlar? Kürdistan'da yürütülen Ulusal Direniş Savaşını konusunda ne düşünüyorlar ve ne diyorlar? Rejimin halklarımızı karşı özel bir savaş yürüttüğünü kabul ediyorlar mı? Bunun ne anlama geldiğini biliyor ve gereklerini yapıyorlar mı? PKK'nin özel savaşa karşı, bir direnme savaşı yükselttiğini kabul ediyorlar mı? Bu savaş hakkında ne diyorlar bütün bu sorular karşısında, dürüst ve devrimci gerçekliği bağlı cevaplar vermekten çok uzaktırlar. Ama biz ne yaptıklarını söyleyelim.

Kendilerine "Sol Birlik" adını takarak, gerçekte en tehlikeli ve entrikacı bir tasfiyeciliği önlere koyan bunlar, PKK'nin önderlik ettiği Ulusal Direniş daha doğarsın boğmanın ve önderliğin ezilmesi ile mirasına el koyup, yedine takarak erime ve tasfiye etme gibi alçağca plan ve çabalar içindedirler. Bu nedenle "Prlanta gibi gençler, Kürt yurteverleri dağlarda öldürüyor, yada ölüme gönderiliyorlar", "Kürdistan halkımız savaşıyor, yavaşın halkımızın mücadelesi" diyorlar. En az, burjuvazinin sahte pehlivanları kadar siyasi kalpazan olan bunlara sormak gerekir. Bin yıllık köle Kürdistan'da bu yurteverler nasıl ortaya çıktı? Hangi ideolojik ve politik akım, önderlik onları bu duruklara çıkardı? Korkuncu suçluklar, açlık, yorgunluk ve olanaksızlıklar ortamında onları çoğu kez bir kişiyi, bin kişiyi karşı savuşturmuş güç, inanc nedir? Sizler hiçbir zindanlarda, silah elinde dağlarda, kitlelerin arasında, ülke dışında ve nihayet Avrupa'da böylesi bir savası yaratamıyor da; kendinizi, size göre isimsiz ve öndersiz bu yurteverlerin ve halkımızın direnişini övmeye hasrediyorsunuz. "Prlanta gibi Kürt gençlerini, kendilerini aldatan PKK'nin elinden kurtarmaktan" alçağca dem vuruyorsunuz. Bir zamanlar "demokrasinin kalesi" dediginiz Diyarbakır'da zindanlarda yatan ve hergün her saat sömürgeci yüz kültürünün iğfaline uğrayan gençlerimizden -ki onları DDKD, DHKD ad altında tabur

tabur topladığınızla övünüyor, uluslararası festivallere bu adlar altında katılıyor ve Avrupa'daki yaşamlarını da yine bunları pazarlayarak sürdürüyorsunuz bir kaç tanesini özgülüğünü, onurunu ve nihayet herşeyini elde etmesi için savaşmak üzere düşmanın elinden kurtarmıyorsunuz? Birakalım bunları, bir kısmının tutuklandığı Diyarbakır'daki gençlerin enilerleri, daha bir sopa yemeden "yaşasın Türklük, kahrolsun Kürtlük" diyecek kadar alçaldılar ve bunu savunmalarıyla da tarihe geçirdiler! TKSP'nin, Peşeng'in, KUK'un ve diğerlerinin siz sayın sekreterleri bunun nedenlerini ne ile izah edebilirsiniz? Bu gençlerden, onların örgüt sorumlularından ve hatta merkez sorumlularından kaç tanesi direndiler? Önderlik seviyesinde

yaparak gönüllü burjuva kuyrukçuluğuna oynadılar. Ama bunlar zalimdirler. Karşılarındaki gerçeğe gözlerini inatla kapatan kör yarasalar ve herkesi gördükleri rüyaya inanmaya mecbur sayan iflah olmasa bu kadar sefilleşirler miydi? TC'nin gerçeği bu denli ortada iken onlar, bu kadar teslimiyetçi, uzlaşmacı ve reformist politika ve entrikalar üreterek bu gerçeği bizlere bambaşka biçimlerde sunmaya kalkarlarmıydı? PKK'ye düşmanlık la hak, hukuk elde etme uğraşı içinde olanların, burjuvaziden alabildiği en büyük paye "pişman olmuştuk, muhbir vatandaş"tır. Burjuvazinin sizlere şaşkınlıktan başka verebileceği başka herhangi bir şeyi yoktur.

Birlikleriniz meselesine gelince;

istisna kabilinden bile fire vermedin! büyük çoğunlukla teslimiyete yatan bunlar da Kürt gençleri olduklarına göre, bunlarla direnen, savaşan ve yücelen Kürt gençleri arasındaki temel ayrımı; birincilerin sizin teslimiyetçi ideolojisi ve siyasetin kurbanları, kazaçadeleri; ikincilerin ise PKK'nin şanlı direniş çizgisinin ölümsüz kahramanları olmaları değil mi? Fakat onlar bunu kabul etmek istemiyor ve o, burjuvaziye has ağızla direniş, ideolojik-politik boyutları dışında bir takım gençlerin yaptığı işler gibi ele almayı ve göstermeyi kendilerini gizleyecek, sinsî planlarını yürütecek bir yol gibi görüyorlar. Ama bu sosyalizm kalpazanlığı değil mi? Gerçek şu ki burjuva ve hatta eli kanlı generaller bile "karşımızdaki güç PKK'dir diyerek bunlardan daha açık, dürüst davranıyor ve onlar kadar inkarcılığa sığınmıyor. Peki sol geçişin bunlara bile, halkımız ne diyeceğiz? Değil mücadeleyi desteklemek, onun en kahraman öncülerine, şehitlerine bile bu denli saygısızca davranan bunlara bile ne gözle bakacak ve nasıl davranacağız?

En son marifetlerinden biri ise, el altından rejimin sözcüsü bir gazeteye uçurttukları habere göre kendileri "Sol Birlik" diye bir birlik oluşturmak istemişler ama PKK bu birliği törpülemiş, iddiasını yaymak oldu. Ancak bununla yetinmeyen bunlar hemen arkasından bildiriler yayınlayıp sözkonusu gazetelere bu kez de açık kimlikleri ile başvurarak "bizim PKK ile hiçbir ilişkisi yoktur. Böyle bir olay da olmamıştır" diye, Türk burjuvazisine legalite yada siyasi "af" kapsamına girebilecek için arz-ı hallerini bildirmeye çalıştılar. Kötü şeyler yapıyorlar. Utanılacak hallere düşüyorlar. Yanlış hesaplar yapıyor ve de yanlışlıyorlar.

Bunlar "Sol Birliği" demokrasi ve devrim aşkına kurmadılar. Biraz burjuvaziye şantaj yaparak ve de esasta devrime küfredip tasfiyecilik

Türkü, Kürdü, komünisti, sosyalisti ve demokrati ile altı örgüt olduğunuzu söylüyorsunuz. Neye yetmezsiniz ki tek parti de olabilir, cephe de olabilirsiniz. Peki PKK ile alıp-veremediğiniz nedir? PKK, yapmak istediğiniz güzel ve doğru şeyler için size en önde destek olur, ama bunun dışında size ne engel olur, ne de olabilir. Bunlar çok açık gerçeklerdir ama, niyetleriniz başkadır. O birlikler esasta "PKK'yi tasfiye görevini" başarmak üzere kurulduğunu için, PKK, içinde de olsa, dışında da olsa illah ona bulaşmak.. onunla uğraşmak zorundasınız. Bu, böyle kurulan, bu amaçla didinen ve sonunda yine ancak sizlerin ayaklarına dolanan kaçınıcı birliğinizi. UDG'den başlayarak, 5'li, 4'ü, 3'lü, 2'li, Hefkari, şimdi de "Sol Birlik". İsteyen bu birliklerin hikayesini artık "pehlivan tefrikaları" gibi yayınlanan bu örgütlerin organlarından bir kara mizah olarak izleyebilir ve öğrenebilir. Bu organlar yıldırdı, beş-on sayı, "bu birlikleri nasıl kurulur" diye "birlik üzerine beş-on sayı da "henüz oluşan birliklerinin niçin bozuldukları üzerine" yazılarla varlıklarını sürdürüyorlar. Peki bu utanılası tablodan kim sorumludur? PKK mi? Bu "sol" içinde birlik adına yürütülen entrikalar, burjuva güçler arasındaki politik ayak oyunlarını çoktan geçti. Bunlar, artık gerçekte ne yapmak istediklerini açıklamayacaklar mı? Birlik yok! Örgütlenme yok! Eylem yok! Bunun ne anlama geldiğini, neyle uğraştıklarını, hiç olmasa kendilerini izleyen çevrelere ve kendisi ile bunca oynamaya kalktıkları halkımıza izah etmeyecekler mi? Ama onlar bunun yerine, özellikle son bir yıl bu dökülen kanların üzerinde tasfiyeciliği, teslimiyeti ve reformizmi nasıl yayabileceklerini; parti önderliği ile kadrolarının birbirlerinden nasıl ayrı düşürüp, biri nasıl ezilirken, diğeri nasıl el koyabileceklerini hesabıyla uğraştılar. Yapılan bu hesapların halk safalarında olmak, halkın ortak sa-

vasımında yer almakla ilgisi nedir? Biz yine de bunları aldatma ve gerçeklere saygılı olmaya davet ediyoruz. TKP'nin bu uğraşlarının altından en çirkin biçimde sırtın, burjuvaziye karşı Kürt tehlikesini ileri sürüp, ardından "beni legalleştir ki ben de dayandığım güçlerin etkinliğini, Kürt hareketini 'gericidir', 'provakasyondur', 'maceracılıktır' diye gösterip, onu tecrit etmekle kullanayım, dolayısı ile ezilmesine destek olayım" diyen mantığı artık kendisini fazlası ile ele vermiştir. Bu mantık halkımız tarafından hiçbir zaman affedilmecektir. Ve yine bu mantığa karşı sonuna dek mücadele, bütün devrimciler ve PKK direnişçilerinin vasiyeti olarak ebediyete kadar sürecektir. Halkımız "ulus olmanın çıkarıp, müzeli, kalıntı bir azınlık" derekesine düşüren bu mantık günümüzde, yaratılan bunca gelişme karşısında bile yaşama ve kendisini dayatma cüreti gösteriyor.

Bunlar karşısında, silahlı direniş kabul ettiğini, Mahirlerin, Denizlerin ve de İbrahimlerin izinden gittiklerini söyleyen diğer bir oportünist kanadın durumu da daha iç açıcı değildir. Evet, Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin ardılları olduklarını söyleyen bunlar da yine, silahlı direniş yükseltilmenin her döneminden daha dayatıcı hale geldiği, Türkiye devriminin örgütsüz ve öndersiz, en kötü durumunu yaşadığı bugün önderine PKK ile mücadele, PKK'yi teşhir ve tecrit görevini koymuşlardır. Ve bunların bir kısmı günümüzde TC'nin millislerine taş çıkararak bir vecheye bürünmüşlerdir. Aydın'ın (TKİP) ideolojik ve politik temellerini attığı bu alandaki kontr-gerilla faaliyetini bunlar kendilerine yakıştırdıkları tüm devrimci bu. sıfatlara rağmen, ne denli benimemiş olduklarını, ya da bundan ne kadar medet umduklarını ortaya koymuşlardır.

Görüldüğü PKK'nin çıkışına, özünde ise modern KUKH'nin gelişimine karşı yürütülen ve bugün çok açıkça ortaya çıktığı gibi genel kurmayın yönlendirdiği bir teori Ecevit'ten, işbirlikçi Kürt reformistlerine kadar tekrar edildi. Bu "teori" ve "görüşler" 1978'lerden sonra sözkonusu eğilimlerin gazete ve dergilerinde en uc noktalarda dile getirildi. Ve bu alçağa uğraştı bu güçler adeta yarıştılar. Aydın'ın, PKK'ye karşı mücadelenin temellerini kurmuş olduğunu; HK kendisinin en iyi savatışını söylemekteydi. Daha sonra bu koruya, sol denen diğer birçok güç de katılmaktan kaçınmadı. Özellikle Kürdistan'daki son gelişmeler karşısında, İbrahim Kaypakkaya'nın ardılı olduğunı söyleyen, ama ona her yönden ihanet etmekten çekinmeyen ve dışarıya kaçtı mı, kaçırıldı mı belli olmayan birkaç kişilik bir çete; İbrahim'in olumlu mirası ve onun direnişine inanan dürüst sempatizan bir çevresi adına gizlenerek, PKK'ye düşmanlık mesleğini en olumsuz bir tarzda icra etmeye başlamışlar.

Önderlik ettikleri hareketin de başına musallat olan ve onu kendi karanlık amaçlarına alet etmekten çekinmeyen bu asalak çete, tasfiyeci provakasyonun cezaevleri ve dışarıda parti önderliğini imha etmeye yöneldiği, bu amaçla saldırılarını yoğunlaştırdığı 1983'ten bu yana Avrupa'da işini-gücünü bir yala bırakıp PKK'ye yönelmiş ve saldırılarını en son kitle katliamına başvuracak kadar gözü dönmüş bir düzeye çıkardı. Bu saldırıların, özellikle cuntanın Hareketimize yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemde bu denli tirmandırılması, sözkonusu çetenin karanlık niyetleri daha da belirginleşti. Belli ki bunlar, bir takım şeyler karşılığında yapılmaktadırlar. Yoksa durduk yere PKK düşmanlığı niye? Kitle katliamına dek varan bu sal-

dırların ideolojik ve politik mücadele ile bir ilişkisi var mı? Kaldı ki eğer İbrahim Kaypakkaya'nın direniş çizgisine sıradan bir bağlılıkları olması halinde bile bunların, onun Dersim'deki ve Siverek'teki direnişini en soylu biçimlere dönüştüren PKK'ye ancak saygı duyarabilirlerdi. Diyarbakır Zindanlarında onun gibi en değerli evlatlarını kaybeden ve direnişin dinmeyen sesi olan Partimizin bu en temel değerlerine -ki PKK onları düşünülmez- bu kadar saldırı niye? Yine, onca militanı içerde katledilen ve daha dün Terzi Fikri adındaki devrimci-demokrat yandaşlarını "pişmanlık yasası" hatırına cuntanın işkencileriyle yitiren Dev-Yol'un Avrupadaki sözcüsü olduğunı söyleyen Dev-İşçi, bütün bu olanları bir bildiri ile kinamak için bile gücünü ortaya koymazken, bir-iki provakatörün hatırına, PKK aleyhinde sayısız toplantılar düzenledi ve çeşitli ortak bildiriler yazıp, imzaladı. Peki, faşist generaller yoldaşlarını her türlü yöntemle katlederken bunlar ne güne duruyorlar? Neden ortak bildiriler kaleme almıyorlar? Neden ortak direnişler geliştirmiyorlar? Bütün bunların gerektiği yerde ortalıkta görünmeyen bu ne idüğü belirsizlerin, PKK'ye karşı bu kadar faaliyeti niye? PKK askeri-faşist cuntaya karşı açık bir savaş yürütüyor, hataları ve eksiklikleri de olsa bu inkar edilebilir mi? Bu baylar da bunu çok iyi biliyorlar. Fakat hem bu rejime karşı olduklarını söylüyorlar, hem de tüm geçmiş devrimcilerin intikamını alan ve M. Suphilerden, Mahir, Deniz ve İbrahimlere kadar tüm bu devrimcilerin anısını silahlı direnişinde sembolleştiren, ölümsüzleştirilen PKK direnişçiliğine en azgın biçimde saldırıyorlar. Peki eğer bunlar cuntanın sol içindeki uzantıları değilse, eğer cuntayı meşrulaştırın güçler değillerse ve eğer gerçekten emperyalizmle ele vererek solun başına musallat olan güçler değillerse, bu konularını nasıl izah edecekler?

PKK direniş ile devrimcilerin şerefini kurtardı. Onun önderlik ettiği 15 Ağustos şanlı atılımı üzerinden henüz dört gün bile geçmeden askeri mahkemeler, idamları yargıladıkları Başürk ve DİSK yöneticilerini serbest bıraktılar; Barış Derneği davasının önemli tutuklularını tahliye ettiler. KUKH'nin direniş hızlandırmaya Demirelçiler ve Ecevitler de konuşma hakları olduğunı hatırlayarak, kendilerine yasaklanmış olmasına rağmen konuşmaya başladılar. Kısaca cunta sıkıştırıldıkça sivil toplum ya da burjuva muhalefeti denilen güçler canlanmaya başladılar. Evet, iha-netçiler bile cuntanın başlangıçta asla yaranmadığı "pişmanlık yasası"ndan yine direnişin yükselmesi sayesinde yararlandılar(!). İlan edildiği gibi rejim bugün bir "af" düşünüyor "sol"un kendisine karşı silaha sarılmaması için. Bütün bunlar şanlı direnişimizin dayatmaları değil midir?

Devrimci direniş eylemlerimiz, cuntanın tüm demagogik yöntemlerini yerle bir ederek, yüzünü halklarımıza ve dünya kamuoyuna açıkça gösterdi. Zindanlardaki binlerce devrimci direnişçinin tek umudu ve dayanağı oldu. Yine yığınlarca Türkiye emekçisinin kurtuluşunun ancak böylesine bir devrimci direnişle gerçekleşebileceğini ortaya çıkardı. Özet olarak Türkiye halkının devrimci-demokratik kurtuluşunun Kürdistan halkıyla direniş yalnızca teoride değil, pratikte de kanıtlandı. Milyonlar, bugün bu mücadeleye büyük saygı duyuyorlar ve hem de sadece Kürdistanlı emekçiler değil, Türkiye emekçileri de.

Bütün bunlara rağmen reformist sol, kendisine sevdalanmaktan, tasfiyeci faaliyetlerden, kuyrukçu-

luktan ve sosyal-şoven eğilimlerden vazgeçmek niyetinde olmadığını gösteriyor. Ve "Amerika'yı yeniden keşfedersene", "yeni demokrasi", "burjuva demokrasisi" adı altında yeni yeni platformlar piyasaya sürüyor. Bunlar, birçok yazıda uzun uzun eleştirildi. Ama yine de dikkat çekmek, sormak ve uyararak gerekiyor. Bu platformlar neyi kurtarıyor? TKP'nin 50 yıldan beridir sürdürdüğü icazetli burjuva demokrasisi-liği halka ne kazandırdı?

"Sol Birlik" Erdal Bey ve DSP'nin himayesinde ne yapabilecek? Anlı-şanlı Ecevitin hakim olduğu dönemde ne yaptı ki bundan sonra ne yapabilirsin? Bunca yıldır yaşanan gerçekler burjuva icazetçiliğinin doruğa çıktığı, legalitenin de "kazanıldığı" ve fakat devrimin en ufak bir şey kazanmadığı Portekiz, İspanya, Arjantin, Yunanistan, Pakistan vb. örnekleri ortada iken; Türk burjuvazisi en ufak bir legalite imkanı tanımaz, ve en "liberal kanatları bile bizim şartlarını bunu kaldırmaz" derken, icazetlilikte ısrar niye?

Günümüzde baskı ve sömürünün en dizginiz biçimde uygulandığı tek ülke Türkiye'dir. Fakat bu durumun, yine başka herhangi bir ülkede, nedenleri ne olursa olsun bu lenli sessiz karşılandığı görülmez müdür? Birçok ülkede çok sınırlı zamlar bile ayaklanmalara yol açıyor. Yine bir çok ülkede burjuva muhalefetinin en sağıcı bile birçok kitle gösterileri düzenliyor. Peki, Türkiye'deki muhalefetin durumu nedir? Birakalım burjuva muhalefetini -ki faşist Türk militarizminin kucağında doğup, gelişmiştir. Çelişkileri olabilir ama o, her zaman düzenin ve militarizmin savunucusudur. Ve onunla doğmuştur, onunla olmuştur- ama halk muhalefeti saflarında yer aldığı söylenilen bu durumlarına ne demeli? Onlar bunca görevleri orta yerde dururken ne diye kendilerini PKK'nin hataları, yanlışlıkları ve de tehlikeli yönlerini aramaya hasretmişlerdir? Bunu bir yere bırakmalızdır. Kendi asli rollerini, halklarının direniş yöntemlerini, sorunlarını bulup çözümlemeli; Kürdistan'da yükselen direnişin Türkiye'deki yaygı olmaya çalışmalıdır. Onların bu görevleri net bir biçimde açığa çıkmıştır. Artık hiçbir teorik safsataya sapağan ve sorunların zeminini sağa sola kaydırmadan bu görevlere sahip çıkmalı, görevini yapmalıdır. Yürütülen savaşın artık herkesin doğru ve gerçek mevzilerde yer almasını kaçınılmaz kılıyor. Ya düzensiz, ya da devrimin cephesinde; ya özel savaş, ya da devrimin saflarında yer alınacak ve savaşılacaktır. Bunun dışındaki şeyler laftır ve ısrar edenler ortada kalır. Biz kendimize göre bir sıralı koşkte yaşar, burjuva-demokrasinin almasıyla oynayarak vakit geçiririz diyenler, gerçek maceracılar. Türkiye gerçeklerinden habersiz, suya-sabuna dokunmadan yaşamak, halka demokrasiye, sosyalizme ve nihayet gerçeklere karşı sorumsuzluk ve ütopiyacıdır.

O halde gerek özel savaş ve gerekse devrimci savaşın gelişme yönleri bu kadar netleştiğine ve devrimci savaşın, her türlü siyasal gelişmenin ve iktidara yürümenin temel yöntemi olarak kendisini bu kadar dayattığına göre, yapılması gereken bu süreç katliamları.

Sorulması gereken bir soru var: Faşist cuntanın tüm bu dayatmaları karşısında siz, savaşın neresindeyiz? İçinde mi, dışında mıdır? Ya da teget mi geçiyorsunuz? PKK, kendi hesabına, bu sorunun cevabını herkesin anlayabileceği kadar net vermiştir. Kürdistan'da yürütülen direniş, bu konuda konularını saptamak için en büyük ölçüdü. Bugün ülkemizde 600.000 kişilik bir orduya karşı, kesintisiz bir savaş

yürütülüyor. Sekiz yıldan beridir, tüm dünyanın duyabileceği kadar genişleyen bir savaş... Bu savaşa yoğun bir kitle katılımı ve destek sunmuştur. Binlerce insan tutuklanmış; köyler ve kentler yeniden işgal edilmiştir. Halen bu uygulamalar tüm hızıyla devam ediyor. Buna karşı devrimci eylemler, köy ve kent işgalleri ve kitlesel boyutları çok yüksek hareketler yapılıyor. Onlarca gece, yüzüne varan bir kitlelenmiş çokşulu katılım ile gerçekleştiriliyor.

O halde ne denilecek bu gelişmelere, hep inkar mı edilecek? Burjuvazi bile artık inkarcılıktan medet umamazken, bu baylar başlarını kuma sokmaya devam mı edecekler? Yaşanan gelişmelerin bunlar "maceracılıktır. PKK kendisini tecritten kurtarmak için yapıyor, gitti, gitmek üzeredir" diyerek karalamaya, gözden düşürüp bir kenara atmaya çalışıyor. Ama gerçekler neyi kanıtladı? Gitti-gitmek üzere olan, yoldaşlarına bile sahip çıkamayan, halktan tecrit olup nefes alamayan kimdir? O halde dürist olunmalı, gerçekler teslim edilmelidir.

Bugün bir savaşım yürütülmektedir. Ve bu, gerek halk ve gerekse düzen güçlerinin kaderini hergün, her saat etkileyen savaştır. Çok iyi anlamak gerekir ki yine bu savaşı, iktidar ve muhalefeti ile tüm güçlerin kaderinin düğümlendiği bir savaştır. Son gelişmeler bunu açıkça ortaya koymaktadır. Ortaya çıkan bu gelişmeler en soylu biçimde kabul edilmeli ve saflar artık açıkça ve netçe belirlenmelidir.

İşbirlikçi Kürt reformistleri, Türkiye reformist tasfiyecilerin silik bir uzantısı olduğu için konularını ayrı olarak ele almayacağı; ama üstlendikleri bazı özel rol ve görevlerden ötürü -ki bu rol ve görevler, bütünüyle PKK'ye karşı, ona düşmanlık amacıyla ve en tehlikeli bir işbirlikçilik için üstlenilmiştir- bunlara da seslenmek ve uyararak gerekir.

Sizler hala, ülkenizin ve halkınızın adını onurlu, geleceği zaferle yüklü ve kahramanca bir mücadele ile tüm dünyaya duyuran; bu mücadeleyi dost ve düşman tüm güçlere en elverişsiz koşullarda dayatan gelişmeleri, "maceracılıktır", "provakasyondur", "zamani gelmemiştir" diyerek ters-yüz etmeye ve kendinizi avutmaya devam mı edeceksiniz? Anti-PKK'ci ittifaklarınızı, tüm bu gelişmelere rağmen sürdüreceksiniz mi?

Bunun geçmişte olduğu gibi, bugün de, gelecekte de size sağlayacağı bir yarar yoktur. Yükselen direniş savaşımı, eğer anlamak istiyorsanız, gerçekleri herkese, bu arada size de en yalın bir biçimde anlatmaktadır. Oysa siz mücadelemizin bayraktarlığını yapmış olan şehitlerimize, geçmişte olduğu gibi bugün de, o, en alçakça yaklaşım olan "bilinçsiz Kürt delikanlıları" diyerek mücadelemizi gözden düşürmeye, gerçekleri çarpıtır gizlemeye devam ediyorsunuz. Oysa çok iyi biliyorsunuz ki bilinçsiz insanlar yıllarca zindanlarda ve elinde silah dağlarda direnemez. Bugün Ağrı dağının zirvelerine kadar düşmanla boğuşarak tirmanan, korkuncu buzul ve açlıkla boğuşan bu insanlar, eğer büyük bir inanç ve soylu siyasal düşüncelere sahip olmasalardı, bu kadar direnemezler. Onlar ne sıradan Kürt delikanlılarıdır ve ne de "PKK tarafından oynata getirilmişlerdir." Onlar tepeden tırnağa

kadar PKK'nin düşüncesi ile yoğrulmuş; onun beyni ve kalbidirler. Bunları böyle anlamak ve değerlendirmek zorundasınız. Eğer kendinizi, yuvarlandığınız alçaklıktan kurtarmak istiyorsanız, bunun her şeyden önce, bu açık gerçekleri kabul etmekten geçtiğini bilmelisiniz.

PKK'nin direnişinin ne Güney'e, ne sağa ne de sola dayanmadığını siz de çok iyi biliyorsunuz. Yine siz çok iyi biliyorsunuz ki PKK her taraftan çok sıkıştırıldı, herkes onu bağımlılık altına almak için çok çalıştı. Ama başaramadılar. Öz güce dayalı direniş galebe çaldı, kazandı. Hiç olmazsa bundan sonra saldırıdan vazgeçin ve saygılı olun diyoruz. Bugün çok güvendiğiniz Avrupa kamuoyu bile direnişimiz karşısında saygıyla eğilirken, sizler bu saldırı ve düşmanlığınızı ne ile izah edeceksiniz?

Evet bağımsızlık çizgisi, küçük örneklerle de olsa hergün ilerliyor ve zafer kazanıyor. Size de düşen, yanlışlıklarınızı, özellikle de reformist yanlışlarınızı ve ütopyalarınızı terkedip, PKK'nin devrimci direnişçi bağımsızlık hattıyla sağlıklı bir ittifakın yolunu aramaktır.

DEVİRCİ SAVAŞIMIZ HALKLARIMIZIN BİRLİK VE KURTULUŞ YOLUNU AÇMIŞTIR

PKK, geçtiğimiz yıllar boyunca

Hiç bir tasfiyeci ve bozguncu çağa FKBCD'yi halklarımızın direnişçi birliğini yaratmaktan alıkoymaz...

ve halen, bölgemizin en ağır sorunlarla yüklü bir devrim hareketini, çağdan, devrimci bir karakterde ve doğru devrimci çizgiden sapmadan, dünyanın önde gelen sömürgeci-faşist bir rejimine; TC egemenliğine karşı tüm ağırlığı ile omuzlayarak yürüttü. Günümüzde de bu tarihi görevi başarı ile yürütmeye devam ediyor.

Ancak o, ortaya çıktığı ilk günden bu yana, bunu enternasyonalist bir ruh içerisinde, bu alandaki görevlerini de başarıyla yerine getiriyor. PKK'nin, şehitlerin kanlarıyla kızışmış bu alandaki şanlı geçmişine değinmeye gerek yok, ama sadece 15 Ağustos devrimci atılımından bu yana yükseltildi direniş savaşının ortaya çıkardığı sonuçlara bakıldığında bile, KUKH ve PKK'nin Türkiye ve bölge devrimlerinin gelişimleri açısından, ne denli önemli olanaklar yarattığı; TC'nin bünyesinde açtığı gediklerle bu devrimlere nasıl nefes aldırıldığı ve nasıl canlanma ve yeni çıkışlar yapma fırsatı doğurduğunu görmek zor değildir.

Kürdistan'da PKK'nin önderlik

ettiği Ulusal Direniş Hareketi, parti ve halk düzeyinde olduğu gibi, başta Türkiye halkı ile olmak üzere, diğer tüm halklarla birliği ve nasıl sağlanacağını; bunun nereden geçtiğini ve nasıl geliştirileceğini ortaya koymuştur. PKK, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş birliğini, bunun diğer parçalar düzeyinde nasıl gerçekleştirileceğini ortaya koymakla ve giderek bunu ERNK'de somutlaştırmakla kalmamış, ittifak politikasının en önemli halkasını teşkil eden Türkiye halkı ile her düzeydeki birlik sorununa ve özellikle de Kürdistan ve Türkiye halklarının ortak mücadelelerine ilişkin siyasi tezlerinde en yetkin biçimde ortaya koymuş ve bu konudaki samimiyetini, en büyük 'edakarlığı göstererek yaratılmasına katkıda bulunduğ FKBCD'nin oluşumu ile ortaya koymuştur.

Halklarımızın birleşik cephesinin Kürdistan kolunda mücadele yükseliyor. Bugün Türkiye halkı da büyük bir sefalet, yoksulluk ve ızdırıp içinde yaşamaktadır. Devrim koşulları her zamankinden daha çok olgunlaşıyor. Kürdistan'daki devrimci gelişmeler bu olanakları daha da artırmaktadır. Halklarımızın gerçekliği budur. Bu nedenle halkının, sınıfının sözcüsü olduğuna iddia edenlere seslenmek istiyor ve etrafımızdaki samimi, dürist insanlara gerçekleri açıklayın diyoruz.

K. Evren'in çağrılarına uyup, "parlamentar demokrasiye" aldandığınız diyoruz. Tüm değerlendirmeler ve planları halklarımızın öz gücüne dayanarak buna göre yapılmalı ve derinleştirilmeli. Devrimi, direnişi temsil etmeliyiz. Fakat burada önemli kriterlerden birisi de bu savaşımın şanlı yürütücüsü PKK'ye düşman olmaktan geçer. Onun hatalarını eleştirme hakkını kullanın, ama, onun emeklerini, direnişini inkar etmeyiniz. Bu yanlarına sahip çıkmak, saygı duymak ve yüceltmek zorundasınız. Bunlar, birleşeceğimiz en sağlıklı noktalar. Bu savaşımın yerimizi almamız diyoruz. Susturulamayın, gittikçe genişleyen ve kızışan gerçek bir direniş savaşı vardır. Devrimin şafağına yaşayan bir Kürdistan halkı vardır. Türkiye proletaryasının temsilcileri, bu alanın kızılığını gözönüne getirerek, kendi halkının öz çıkarları temelinde, M. Suphilerin trajik sonlarına benzemeyecek bir biçimde Kürdistan halkının devrimci mücadelesinden yararlanmalıdır. Kürdistan halkının ulusal-demokratik haklarına saygı, kurtuluşuna inanç duymalı, desteklemeli ve kendi halkının kurtuluşunun da bununla mümkün olabileceği bilincinden hareketle, mücadelesini programlamalı, fakat programlamakla yetinmemeli, eylem gücünü ortaya çıkarmalıdır. Türkiye'de var olan sosyalist birikimi; gençleri, işçileri,

ortamına çağırıyoruz. Yeter ki direnin, PKK'den ancak engin bir destek bulacaksınız.

Direnin, direnin, direnin. Bundan başka bir şiar ileri sürmeyeceğiz.

Evet, son derece haklı, desteklenmesi gereken görüşler, devrim eylemi bu değil midir? 1930'larda Dr. Hikmet Kıvılcımlı "Kürdistan'da bir partizan savaşı gelişse de, Türkiye proletaryası için bir çıkış bulunsun; bunun için büyük kardeş küçük kardeş elden gelen her türlü yardımı yapmalıdır" der ve hatta "gerekirse, Kürdistan Komünist Partisi bile kurdurtulabilir" biçiminde değerlendirmeler yapar.

İşte o günlerde yapılamayın, küçük kardeş önce inkar, ihanet, tecrit çemberine rağmen; kendi öz gücüyle yaptı. Geçmişin yüceltilmesi gereken bu devrimci değerlerine sahip çıkmaya duyduğusıyla, bunlara bağlı kalın ve destekleyin diyoruz.

Evet, Türkiye Komünist Partisi'nin tarihinde de bir yığın devrimci direnişçi vardır. Burjuvaziye teslim olmayanlar vardır. Kürdistan'a bakış açıları yetersiz de olsa, görüşleri yanlış da olsa böyle bir gerçeklik vardır.

O halde, bunlara bağlı olduğunuz iddia edenler, Kürdistan'daki direniş mücadelesini desteklemelidirler. Biz Türkiye halkının ulusal ve toplumsal çıkarlarını sonuna kadar destekliyoruz. Yeter ki, emperyalizme ve işbirlikçilere karşı mücadelede taviz vermeden sonuna kadar mücadele edilsin. Tek koşulumuz budur. Bu, çok makul, haklı bir talep değil midir? O halde; en azından Genel Kurmay brifinginin ortaya çıkardığı gerçekler, K. Evren'in ve düzenin bir çok temsilcisinin değerlendirmeleri ışığında durum yeniden ele alınıp değerlendirilmelidir. Gerçekleri ortbas eden, suskun bir sol olunmamalıdır. Halklarımızın ortak mücadelesine ve onun mücadele biçimlerine sahip çıkarak, bir araya gelebilmenin yolunu, koşullarını yaratmalıyız.

Türkiye'nin birçok yüce devrimci-demokratik değerleri olduğu inanıyoruz. Ama tasfiyeciliğin, bunları için içinde kirdirdiğini de görüyoruz. Ve bu nedenle diyoruz ki, Şanlı Direnişimiz bunların anılarını yerine getirecek ve girilmesi gereken en şerefli yolu açıp, azami cesareti vermiştir. İşte bundan daha büyük enternasyonalist görev olabilir mi? İnanıyoruz ki bu çağların gerçeklik kazanacaktır. Kürdistan'da kızılbaşan devrim şafağına, kendi halkının kurtuluşunu bağlayabilmelidir. Bu sefer burjuva Türklerle feodal Kürtlerin ittifakı yerine, proletarya önderliğinde Türk ve Kürt halkları birleşir. Biz Faşizme Türkiye karşı, anti-demokratik düzene karşı demokratik ve özgür bir birliği esas alan bir program temelinde mücadeleyi yükseltmelidirler. Yeter ki, basit bireysel, grupsal çıkarlar, sosyal-sosizm ve reformizm bu gerçeklere gölge düşürmesin, engel teşkil etmesin.

Evet, Şanlı 15 Ağustos Atılımının II. yıldönümünü değerlendirmek; yeniden tüm sorumlu devrimcileri en azından rejimin sözcüleri kadar konusmaya, görevlerine doğru bir biçimde sahip çıkmaya çağırıyoruz. Ve biz de elimizden gelen her türlü çabayı ve fedakarlığı yerine getireceğimize söz veriyoruz.

***Yaşasın Şanlı 15 Ağustos Atılımının I. Yıldönümü!
*Kürdistan'da Yükselen Devrimci Direniş Savaşı
Halklarımızı Ayağa Kaldırarak Ve Direnişte Zaferlerini
Mutlaka Sağlayacaktır!**

29 Nisan'ı 30 Nisan 1985 tarihine bağlayan gece, Bitlis caddesini geçip Mutki'nin Kolans ve Kurtyan köyleri arasında kalan dağlık mınıkaya sabah 8-9 sıraları varıp, pek elverişli olmayan bir noktaya yerleştik. Noktanın elverişsiz olduğunu biliyorduk, fakat daha fazla yol alıp uygun yer bulmamız risklerini hesaplayarak orada kalmak zorunda kaldık. Alana ilişkin durumları öğrenmek üzere Bitlis caddesinin Güneyinde bulunan bir köye uğrayıp sorduksak da gerekli bilgiyi alamadık ve böylece alandaki operasyondan haberdar olmadık.

Gündüz saat 11⁰⁰ sıralarına kadar sessizlik olduğundan etrafına ne olup bittiğini de kestiremedik. Bu saatten sonra helikopterler gelip alının hemen hemen tümü üzerinde keşif uçurları yapıp, indirmelerle asker dağıtınca operasyonun içinde kaldığımız kanısına kesin vardık, fakat artık geç kalmıştık. Düşman bir çok geçit, yol, vadi, köprü ve dağ zirvesine asker yerleştirmiş, havada helikopterler keşif yaparken, yerde ise asker-sivil karışımı aramalar devam ediyordu. Biz ise daha çok helikopterin yerimizi keşif etme ihtimaline yer vererek ona karşı gizlenmek üzere dağın zirvesinden yamaca doğru kayıp tek-tük bulunan Hevrest (Ardıc) ağaçlarının altına yerleştik. Bu keşif uçurları saat 12⁰⁰'ye kadar devam etti, ve bir ara helikopterler uzaklaşarak terkettiler. Bu ara ben, Mahmut (Cihan) arkadaşın yerini tespit etmek için ayağa kalkıp ıslık çaldım ve aradım. Tam o esnada Mahmut arkadaşın olduğu yerden bir el silah sesi geldi. Durumu öğrenmek için arkadaşına doğru gittim. Arkadaşı bana seslendi, yanına gittiğimde yaralı olduğunu gördüm. Yarası; sok baldırı (kalın yeri) delinmişti, yarısından kırmızı ve bir ara da sıyah kan fişkırıyordu. Hemen bende bulunan çeyfe ile sıkıca bağladım. Diğer arkadaşları da çağırıp Mahmut arkadaşın koltuk altına girip onu gizleneceği, daha uygun bir ardic'in altına yerleştirdik. Üzerini ardıc dallarıyla iyice kamufle ettik. Mahmut arkadaş tahlişiz bir kaza sonucu yaranlanmıştı. Bir ağaç dalı kazaya yolaçmıştı. Daha yukarıda iken arkadaş helikopterin kendisini gördüğü kanısına varıyor ve silahını doldurup emniyeti açık bırakıyor. Ağacın içinde çıkmaya çalışırken ağaç dalı tetiğe temas ediyor ve namlunun ucu da tam arkadaşın bacağına temas etmiş durumda, patlama böylece acı bir kaza olayıyla sonuçlanıyor.

Arkadaşın yarasını sarma, yerleştirme ve kamuflaj işlemini bittikten sonra Mahmut arkadaşta bulunan sahte bir kimlik, 50 bin TL'si, 7.65 mm'lik bir tabanca vb. malzeme ve eşyaları ben aldım. Kılınok silahını da H... arkadaş istedi. Yok dedim ise de Mahmut arkadaş alınıp dedi ben de kırmadım kendisini. H... arkadaşın elindeki silah ise (Simi-100) Mahmut arkadaşın yanında kaldı.

Bu arada Mahmut arkadaş savunma (parçalı) el bombası istedi, verdim ve ardından "ben çatışmadurum olursa siz beni bırakın ve kurtulmaya bakın" dedi. Ben ise reddedip kendisini savunacağımızı söyledim.

PEŞMERGE SAYI 13'TEN ALINMIŞTIR:

5 Haziran 1985 günü köyünde çıkan çatışmada şehit düşen Veli YAŞAR (Delil) yoldaşın, cesareti, inanç ve üstün komutanlık vasıflarını sözcüklere sığdırmanın olanağı yoktur. Bu nedenle, tek bir olayda olsa O'nu tanıtmamız için önemli bir belge olan MUTKİ DİRENİŞİ ile ilgili raporunu yayınlamayı uygun gördük.

MUTKİ DİRENİŞİ İLE İLGİLİ RAPOR ...

Ben arkadaşın yakın bir yerinde bir ardıc ağacı tespit edip orada kaldım. H... arkadaş da dağın yüksek yerine çıkıp etrafı gözetledi. Gözetleme sonucu bulunduğumuz dağ sırtının kuzeyinde kalan sırta asker yerleştirilmiş olduğu anlaşılmıştı. Kurtyan (Güney) köyünde asker olacağını düşünerek ne aşağıya kayabiliyor, ne de yüksek yere çıkabiliyorduk, orada kalmak zorundaydık.

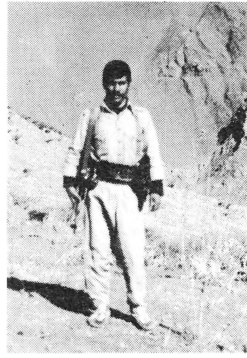
Saat 13⁰⁰'e geliyordu ki, tekrar helikopter sesi duyduk. Ben Mahmut arkadaşın 15-20 m. doğusunda kalan ardıcın altına gizlendim. H... arkadaş da 50 m. aşağımızda bir ağacın altına yerleşti. Bu yerleşmeden 5 dakika sonra helikopter de alana yetti. Ve altımızda Kurtyan köyünden tarafa asker-sivil karışımı çok sayıda kişi düşman gücünün yaklaşması "teslim olun" çağrısında bulunarak bizi çembere almaya çalıştığını farkettiler. Buna karşılık ben H... arkadaşın yanına yetişmesini sağlamak için askerlere ateş ettim, ardından H...da ateş ederek yanına yetti. Askerlerin yeri uygun- du, bizi yoğun ateş yağmuruna tutuyordu.

Yerimiz ise çıplak yamaç olduğundan savunma için son derece elverişsizdi. Ben, H...ya Mahmut arkadaşın savunamı dedim ve savunmayı denedik. Fakat bir dakika bir noktada kalmamız veya Mahmut arkadaşın yanına gidip onu kurtarmamız, üç arkadaşın hiç direnmemeye fırsat verilemeden imha edilmesi demekti. Ayrıca Mahmut arkadaş da bize seslenerek bizim kurtulmamızı tekrarlıyordu. Gerçekten düşündük, ya arkadaşları kurtarma girişiminde bulunup toptan imha olmak ya da arkadaşları bırakıp kurtulmak veya uygun yer seçip son mermimizde dek savaşmak. Diğer yandan arkadaşın yanına yaklaşmamız onun yerinin de tespit edilmesine yolaçacaktı. Gerçi bu arkadaşın kurtulması da zayıf bir ihtimaldi. Fakat başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Böylece dikkatleri üzerimize çekip yana çekilerek ve H... ile birbirimizi savunarak dağın yüksek yerini aşmaya çalıştık. Böyle davranmayı mücadelemiz açısından daha uygun gördük. Yamacı çıkıp dağı aşmaya çalışırken ben sağ elimin küçük parmağın arasından para aldım, kemik kırılmadan sıyrıldım.

Dağı aştığımızda karşıdaki askerler de mevzilenip pusuya yattılar; aramızda bir vadi vardı. Kendimizi vadiye bıraktık. Düşman kontr-gerilla taktikine başvurmıştı. Çünkü önümüzdeki dağ hattına asker yerleştirmişti. Batımızdaki vadilere ve önemli noktalara da yerleştirme işlemini tamamlamıştı. Doğu'da kalan çıplak yerleri boş bırakmıştı ama buradan helikopterden kurtulmak imkansız gibiydi. Saldırıya Güney'den geçmişti. Böylece önümüz, solumuz tutulmuş, sağ tarafımızı helikopterler kontrol ediyor ve arka yönden saldırıya amacın bir imha taktiği izliyordu. Düşmanın bu amacını tepeye çıktuktan sonra tespit edip, en uygununu yani bizim de kendi taktikimizi (karşı-verimci taktiğe karşı devrimci taktikimizi) belirlememiz gerekirdi.

Vadiye tam inmeden yazın kuruyan fakat bizi aşkama kadar savunma taktikimizle koruyacak taşlık-kayalık ve elverişli bir noktaya yerleştik. Mezar büyüklüğünde, üç tarafı kayalarla çevrili bir mevzi bulduk dericilik. Altı kumluk olduğundan kasatura ile derinleştirip çıkan kumla açık tarafı kapatıp tam savunmalı bir mevzi haline getirdik. Bu işlemimiz bit-

mek üzereyken düşman yaklaştı ve etrafımızı sardı. Bize en yakın olan iki kaya vardı, subaylar ve faşist seçme askerler buralara yerleştirdi. Bu ilk çemberi oluşturuyordu. Batı ve doğu'ya yerleşen bu iki grup düşman gücü güney'imizi ve kuzey'imizi ateş altında tutuyordu. Bu çemberden daha geniş olan ikinci çember ise köylü çete ve asker karışımıyla oluşturulmuştu. Üçüncü çember ise bizden 1-2 km. mesafede tutarak dairenemiziydi. Bu sarmalama işlemi hızlı bir şekilde gerçekleştirildi ve ardından ilk çemberdeki subaylar bize seslenerek "teslim olun, silahınızı bırakın, ellerinizi havaya kaldırarak ortaya çıkın, kaçamazsınız, size bir şey yapmayacağız" gibilerden konuşmaya başladılar.

Biz ise ateş ederek etrafımızı taramadan geçirdikten sonra askerlere şu çağrını yaptık. "Askerler, bizi dinleyin. Bizler Kürdistan Devrimcileriyiz. Partiye Kararken Kürdistan Partizanları-neferleriyiz, yani Kürdistan halkının öncüleriyiz-evalatlarıyız. Amacımız, Kürdistan halkını faşist Türk sömürgeci boyunduruğundan kurtarmak, Kürdistan ülkesini işgalci sömürgeci güçlerden temizleyip, Bağımsız ve Özgür Bir Kürdistan devleti kurmaktır. Hedeflerimiz ise faşist Türk sömürgeci güçleri ve dayandıkları emperyalistleri, tekeli fabrikatörler, banka sahipleri, büyük tüccarlar, general-ler, feodal-ağalar, faşist subay, astsubay ve benzerleridir. Çünkü Türkiye ve Kürdistan halklarını sömüren, baskı altında tutan, katleden, işkenceye tabi tutan çağdaş, sefilliğe iten, kısaca halklarımızı yavaş yavaş zindan eden bu kesimlerdir. Ortak düşmanlarımız bunlardır. Savaşımız, mücadelelerimiz bunlara karşıdır. Sizler ise Türkiye ve Kürdistan halklarının evalatları iki kardeş halkın emekçi-yoksul kesimlerinden gelmişsiniz. Biz sizinle kardeşiz, birimiziz düşman değiliz. Tam tersine dostuz, ortak düşmanımız faşist Türk devletidir. Bu yüzden sizinle çarpışmak, kurşunlarımızı size sıkıp öldürmek istemiyoruz. Sizin de bize kurşun sıkmanıza lazım. Üzerimize gelmeyin, aksi takdirde sizi öldürmek zorunda kalacağız. Kendilerine güveniyorsanız subaylarımız, rütbelileriniz gelsin, hesabımızı önlerler. Onlar sizi ölüme gönderiyorlar, sizi piyon olarak, araç olarak kullanıyorlar. Onların oyunlarına gelmeyin, emirlerini dinlemeyin." Bu çağrının ardından Kürtçe Kürt olan askerlere çağrı yaptık. Konuşmada faşist Türk devletinin halkımız üzerindeki uygulamalarını barbahtırlarına değinerek, kardeşlerine kurşun sıkamalarını, halkımıza düşmanlık yapmalarını, silahlarını faşist subaylara yönetmelerini, firar edip Kürdistan halkının silahlı kuvvetlerine katılmalarını, ülkelerini tanımlamalarını, mücadelemizi tanımlama-

rını istedik. Bunun ardından, "faşist ve kan emici namussuz subaylar, sizler o kadar adisiniz ki askerlerin arkasına gizlenip onları öne sürersiniz. Sizlerde, halkımıza çektiğiniz zararınızın hesabını birbir sormaya devam edeceğiz. Sizler maas için, rütbe için halkımızın varını-yoğunu parabolalarınızla talan ediyor, işkenceden geçiriyor, evlatlarını öncülerini öldürüyor, barbar ve sadist uygulamalarınızla kendinizi tatmin etmeye çalışıyorsunuz. Şimdiye kadar yaptıklarınızın hesabını sorma zamanı bizdedir. Kürdistan, sizlere mezar olacaktır" biçiminde bir konuşma yaptık. Bu konuşmaların ardından silah sıkarak, slogan atarak, marş okuyarak taviz vermeyeceğimizi kanıtladık. Bu konuşmalarımız, sloganlar haykırımız, marşlar okumamız ve silahlarla karşılık vermemiz askerlerin çoğunluğu üzerinde olumlu etki bırakırken, faşist subay, astsubay ve bazı askerlerin ise yüreğine korku salıp ecel terleri döktürerek, pasif, çekingen ve korkak bir konuma soktu.

Operasyonu yöneten subay (bin-başı) önce kendisinin öğretmen olduğunu söyleyerek bize şu çağrını yaptı.

"H... H..., seni tanıyorum. Ben, öğretmenim. Semdinan'dan geldim. Ben de önceleri sizin gibiydim. Irak'a kampa yanınıza geldim. Beni tanımanız lazım. Ben, şimdi devlete teslim olmuştum ve devlet beni affederek serbest bırakmış, siz de teslim olun, siz de serbest kalacaksınız. İnanmıyorsanız bak sana 'can' diyorum (rumuz olsa gerek), senin de beni tanıman gerek. Gelin teslim olun, boşu boşuna ölümünüze sebebiyet vermeyin, kendinize acıyın, gençliğinize acıyın..." vb. bir şeyler söyleyerek güya bizi ikna etmeye çalışıyordu. Subay konuşmaya başlarken H... H... deyince, H... arkadaş büyük bir hata işleyerek "sen kimsin, beni nereden tanıyorsun, neresin" vb. konuşmayla karşılık verdi. Ben bu arkadaşın konuşmasına müdahale ederek susmasını, oyuna gelmemesini, onun öğretmen olmayıp subay olduğunu, ismini ise köylülerden öğrendiğini söyledim. Ve subayın konuşmalarına şu karşılığı verdim. "Bizi dinle faşist subay. Sen koyun postuna girmiş bir kurtusun. Senin faşist, adi, namussuz bir subay olduğunu biliyoruz. Kulugün aç ve bizi dinle. Biz çocuk değiliz. Cahil, senin oyununa gelecek sıradan insanlar da değiliz. Sen bu konuşmalarınla ancak kendi kendini kandırırsın. Bizim teslim olmamıza gelince bu hiç mi hiç mümkün değildir. Biz PKK'lıyız. Partimiz PKK'nın kitabında teslimiyet yazmaz, ancak direniş yazar. Biz, bu Partinin siyasi bilinçle donanmış bir mücadeleye gönülden inanmış, halkımızın kurtuluşu, dünya insanlığının refahı için gerekirse seve seve ve şereflice ölmesini bilen insanlarıyız, yani üyeleri. Biz, bunu mücadeleye daha ilk adım attığımız günden bu yana kabullenmişiz. Bu dava için bin kez ölmeye razıyız. Ne sizlerden, ne ölümden, ne tankınızdan, ne topunuzdan, ne uçakınızdan ve ne de babalarınız emperyalist devletlerden korkuyoruz. Bizler Partimizin, halkımızın onurunu, şerefini ayakları altına alıp çöğnemeyiz. Bu silahları da Partimiz size, yani düşmana teslim etmemiz için vermemiştir. Silahlarımızla, mevcut malzemelerimizle kanımızın son damlasına kadar son mermimiz kalıncaya kadar savaşmaya kararlıyız." dedim. Bunun ardından, subayın izin verdiği Kürt olan bir asker yanı ağlamaklı olarak içindekilerini ve subayın söylemek istediklerini

Kürtçe bize şöyle iletiyordu: "Brayê delal. Brayê delal, werin teslim bin. Dewleta Tirkîye wê we efê bike. Dev ji wî îşî berdin. We eskerê Tirkîye qeland. Ev çî sinete we pê girtiye. Welle em nikarin dewletê, ew dewlet wê me ji bikuje, wê we ji bikuje. Hûn çima wusa dikin." vb.

Bu konuşmalarımız aksam saat 5-6'ya dek sürdü. Bizden taviz koparamayan, başta yöneten subay ve askerler acizliklerini, korkaklıklarını küfürlerle daha da açığa vurdular. Hırçınlıklarını ve kinlerini kustular. Önceleri öğretmen olan faşist subay, bu kez "sizi yokalarsam parça parça edeceğim. Kurtuluşunuz yok. Geberceksiniz. Bira sonra helikopter gelip bombalayacak, o zaman ne yapacaksınız, o zaman kelleyi verirsiniz fırına. Biliyorum siz şimdi aksam olacak ve kurtulacağınız diyorsunuz. Avucunuza yalayın, hapı yutarsınız" diyordu. Bunun ardından helikopter üzerimizde bir kaç kez süzülerek vurmak istedi, fakat yapamadı. Helikopterin de vurmayıp uzaklaşmamasından sonra üzerimize yoğun bir şekilde bomba, mermi ve taş yağdırıldı. Fakat amaçlarını ulaşamadılar. Biz ise bu saatlerden sonra konuşmalarımıza ve mermi sıkarak karşılık vermeye ara verdik. Böyle yapmakla hem subayların, askerlerin psikolojilerini, ne yapmak istediklerini öğreniyor, hem de gece yerimizi değiştirip, noktamızdan gizlice çıktığımızda onları yanıltma taktikinin provasını yapıyorduk. Düşman subayları ve faşist askerleri bizim yerimizde olup olmadıklarını öğrenmek için çağrı yapıp, "cevap verin, teslim olun. Teslim oluyor musunuz, olmuyor musunuz?... ne çocukları, ... çocukları" vb. küfürleri yağırdıyor, ama kâfalarını çıkıp bakma cesaretini de gösteremiyorlardı. Faşist subay, bir şey yapamayacağını anlayınca, bizi provakasyona getirmek için şöyle diyor: "PKK'ciler, çok yiğit ve erkek iseniz bombayı kendinize patlatırsınız, de haydi sizi görelim, kendinizi kanıtlayın."

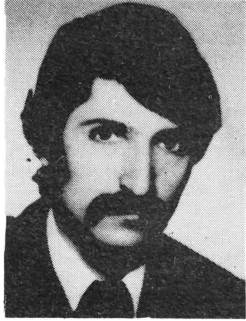
Biz ise "bombayı ne zaman ve kime patlatacağımızı biz biliriz" dedik. Ve böylece aksam oldu. O gece de aksine ay ışığı güneş gibi aydınlık yapıyordu. Bu kez gece planımızı tasarlamaya koyulduk. Az sayıda mermimiz kalmıştı, çemberler ise gece daha da daraltılmıştı, etrafımızdaki tüm önemli noktalar tutulmuştu. Biz de gece taktikimizi tespit ettik. Yapacağımızı ilk iş noktamızı değiştirmek, ikincisi ay golgesinin yitirip vurmamızı beklemek, karanlıkta yararlanıp çemberden çıkacağımızı istikameti ve düşman hedeflerini keşfedip en zayıf noktadan vurmak, üçüncüsü; Mahmut arkadaşın anısını yaşatmak, yani direnişi daha da göstermekli bir sonuçla hareket için ölüm pahasına da olsa, düşmana başta subaylar olmak üzere güçlü bir darbe vurmaktır. Gece saat 23⁰⁰ sıralarına kadar ilk noktamızda kaldık. Düşman tüm imkânlarını kullanıyor, zaman zaman aydınlıkta bombasıyla aydınlatma yapıp vurmak istiyordu. Fazla beklemek tehlikeli ve riskliydi. Bu nedenle hemen yerimizi değiştirmeye giriştik. Gizli den ve taşların golgesinden ilerleyerek 15-20 metre mesafedeki bir kayanın gölgesi kısmına yerleştik. Bu noktada ise saat 1⁰⁰ sıralarına kadar bekledik. Düşman yer değiştirdiğini, yani ilk çemberi çıktığımızı farketmediğinden ilk noktamızı sürekli duyuyordu. İkinci noktamızda etrafımızı ve çıkış yolumuzu kimsen keşfetmemişti. Fakat bunu daha netleştirmek için, gölgenin vadiye vurmamızı bekledik. Gölge vurunca yavaş yavaş ve gizlice vadiye yaklaştık. Bu ara doveceğimizi iki nokta tesbit ettik. Birinci nokta sağımızda 5-6 m. mesafede bir kayalıkta bulunan ve subayların da içinde olduğu 3 kişilik bir grup,

Devamı Syf: 23'te

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİNİN RUHU 15 AĞUSTOS ATILIMININ ZAFERİNDE SOMUTLAŞMIŞTIR!

Baştarafı Syf: 1'de

Eğer günümüzde Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin kaydettiği olumlu gelişmeler kavranmak isteniyorsa, bunun yolu, Diyarbakır zindan direniş şehitlerinin hayatlarını ortaya koyarak yolaçtıkları gelişmeleri ve onların Türk faşizmine karşı mücadeledeki yerlerini doğru ve yetkin bir tarzda kavramaktan geçer. Çünkü bu günkü gelişmelerin kökü Diyarbakır zindanının dehlizlerinde yaşanan kanlı, eşitsiz ve akıllara durgunluk veren direnme savaşında ve bu zindanlarda sömürgecilik karşı kazanılan zaferde yatmaktadır. Mücadelemiz eğri 15 Ağustos atılımını gerçekleştirebilmiş ve bugünkü bozuntulara çıkarak düşmanı tehdit eder konuma ulaşmışsa, bunda esas belirleyici rol Diyarbakır zindan şehitlerimizinizdir. Eğer bugün bir Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçekleşen sözedilebiliyorsa bunu

Mehmet Hayri DURMUŞ

sağlayanlar onlardır. Onlar, mücadelemizin yalnızca belli bir dönemine damgalanmış vuranlar değil, zafere dek onun tüm gelişiminde söz sahibi olacaklar ve gerçek komutanlardır. Ulusal Kurtuluş Savaşımız Diyarbakır zindan şehitlerimizin omuzlarında yükseliyor demek hiçbir şekilde abartma olmamacı, yalnızca gerçek bir ifadesi olacaktır.

O halde bugünü anlayabilmek için herşeyden önce Mazlum DOĞAN yoldaşın direnerek şehit olduğu emelini boyutlan ve 12 Eylül faşist rejiminin ikinci yıldönümünde başta M. Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaşlar olmak üzere PKK'lı savaş esirlerinin tarihi direnişi ile zirveye ulaşan Diyarbakır Direnişinin ortaya çıkış koşullarını, amaç ve sonuçlarını irdelemek gerekmektedir.

DIYARBAKIR DİRENİŞİ DÜŞMANIN DAYATTIĞI HER TÜRLÜ İNKAR VE İHANETE KARŞI PARTİ ÇİZGİSİNDE DİRENMENİN ZAFERİDİR

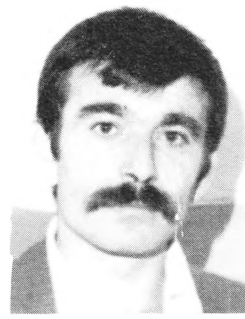
Tarihte geri çekilme ve yenilgi yılları devrimci hareketlerin varlık ve yokluk sorunu ile yüz yüze geldikleri, tasfiye olma tehlikesini taşıdıkları zorlu yıllardır. Dünya tarihi böyle dönemlerde kendilerini ve çizgilerinin bağımsızlığını koruyamayan sayısız hareketin bir daha canlanmamak üzere yokoluşa sürüklendiği, buna karşılık bağımsızlıklarının ve devrimci iradelerini koruyan örgütlerin ise devrim yolunda daha güçlü ataklara giriştikleri örnekler doludur. Böyle dönemler, saflarda ortaya çıkardıkları yılm, inançsızlık, başboşluk ve en son haddine çıkan karşı-devrimci saldırılar nedeni ile içinde çok güçlü bir tarzda yenilgi tohumlarını taşırlar. Karşı-devrimin saldırıda, devrimin ise savunmada olduğu böyle dönemler, devrimci saflarda

kaçışlara, utanç verici bir tarzda devrimci sirt dönemlere, sağ eğilimlere ve tasfiyeciliğin gelişmesine ve teslimiyetin dalbudak salmasına açık dönemlerdir. Karşı-devrim, devrimci tasfiye etmek için böyle dönemlerde artan bir cüretkarlıkla her türlü baskı, yıldırma ve teslim alma politikalarını gündeme sokar ve özellikle de devrimci içten zayıflatarak etkisiz kılma çabalarını yoğunlaştırır. İşte bu nedenlerle devrimci, yenilgi ve geri çekilme yılları, devrimci kararlılığın, davaya inancın, fedakarlığın ve cesaretin en üst boyutlarda ortaya konmak zorunda olduğu, devrimin içinden geçtiği sınava başarıyla atlatılabilmesi için tüm beyin ve yürek gücünün, tüm yeteneklerin ve uyanklıkların seferber edilmesini gerektiren kader belirleyici yıllardır. Bu yılları başarıyla atlatan bir örgüt için artık zafere yürümek zor değildir.

12 Eylül faşist cuntasının yönetimi gaspı ile açılan dönem de bütün bu tehlikeleri Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin başına musallat eden zorlu bir dönemdir. Dönemin özelliklerine bir de Türk burjuvazisinin devrimci hareketleri tasfiye etmedeki deneyimleri ve ustalığı eklenince Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçler için gerçekten çetin bir dönem başlamış oluyordu. Nitekim iş başına gelir gelmez cuntanın ilk ve temel işi devrimci hareketlerin üzerine tüm gücünü seferber ederek yürümek oldu. Halkın bağrında derinliğine kök salmış ve devrimci örgütlenmelerini gerçekleştirememiş olan Türkiye devrimci-demokratik güçleri ile Kürdistan'daki ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva örgütlenmelerin hazırlıklı olmadıkları bu gelişmeler karşısında tam bir telaş içinde kapığı Avrupa'ya atmaya başladılar. Örgütsüz bir tarzda ve adeta denize düşenin yuluna sarılmış misali canhavile girişilen bu geri çekilme sürecinde binlerce devrimci ve yurtsever tutuklanarak zindanlara dolduruldu, onlarcası cezaevlerinde ve dışarda alçakça katledildi. Ülke zemininde cılız da olsa yaratılmış yapılanmalar dağıtıldı, Türkiye devrimci-demokratik hareketine uzun yıllar etkisinden kurtulamayacağı darbeler vuruldu. Üstelik faşist cunta bütün bu saldırıları süresince tek tek direnmeler dışında ciddi bir örgütlü direnmeyle de karşılaşmayarak meydana adeta istediği gibi at oynattı.

Bu süreçte Kürdistan adeta yeni baştan köy-köy, ev-ev işgal edildi, Kürdistan halkı toplu işkenceler ve tutuklamalara maruz bırakıldı ve ulusal kurtuluş mücadelesi yolunda ayağa kalkmış olması ona imha ile ödetirilmek istendi. İktidarı gasp etmesinin emelinden dolayı ve en başta gelen hedeflerinden birisi olarak ele aldığı PKK hareketini amaçlayan faşist Türk cuntası, tüm gücüyle parti kadrolarına ve taraftarlarına yöneldi, binlercesini tutukladı, onlarcasını dağlarda, köylerde ve zindanlarda katletti. Ancak, gerek Partimizin büyük bir siyasi öngörüyle cuntanın gelişini önceden tesbit ederek önlem alması ve düzenli geri çekilme hareketini başlatmış olması ve gerekse PKK kadro ve sempatizanlarının kahramanca direnişler sergileyerek teslimiyet ruhunu daha başından mahkum etmesi nedeniyle, faşist cunta gerek maddi ve gerekse manevi planda Hareketimizi bitirmeye başaramadı. Yapılan tutuklamalar ve girişilen katliamlar koku derinlerde sağlam bir ağacı budama hareketinden öteye bir sonuç yaratmadı.

Daha başından, her ne pahasına olursa olsun devrimci hareketleri tasfiye etme görevini önüne koymuş olan cunta için bunu gerçekleştirmede cezaevlerinden daha uygun alanlar bulunamazdı. Çünkü, dışarıda devrimci hareketlere önemli darbeler vurulmuş ve başta önder kesimler olmak üzere geniş kadro ve sempatizan kesimleri, cezaevlerine doldurulmuş bulunmaktaydı. Bu nedenle cezaevlerinde zafere kazanılan dışarıda da etkinliği ele geçireceği gün gibi açılmış bir gerçekti. Üstelik bu savaşta taraflar son derece eşitsiz olanaklar içinde karşı karşıya gelmek durumundaydılar. Devrimcilerin yolgösterici çizgileri ve iradelerinden başka hiçbir silahları yokken, faşist cunta en kaba-larından en enicilerine kadar sayısız araç, yöntem ve olanağa sahipti. Bu koşullar altında cezaevleri devrim ile karşı-devrim arasında yıllarca süren kıyasıya bir mücadeleye tanık

Kemal PİR

oldu. Dünya tarihinde benzeri görülmemiş baskı ve işkenceler altında insanları bedenselini siper ederek devrimin kazanımları ile ideoloji ve politikalarını koruma savaşı verdiler. Onlar bu kavganın devrimin geleceğini tayin edici nitelikte olduğunun bilincindeydiler ve tarih karşısında suçlu ve sorumlu konuma düşmemek için canlarını dişlerine takarak devrimi korumaya çalıştılar. Ancak cezaevlerinde tanık olan yalnızca bu soylu, bu onurlu ve yüce tavır değildi.

Devrimin yükselen coşkulu dönemlerinde genel akışın seyrine kapılarak kendilerini devrimci saflarda bulmuş ancak gerçek devrimci ruhlarında duymayan, onu yaşamayan ne kadar proleter dışı, küçük-burjuva unsur varsa hızla devrimden yüz çevirmeye ve ihanete soynmaya başladılar. Burjuvazi, bu tür unsurların gerici zaafına sonuna kadar hitap ederek ve çeşitli vaatlerle bulunarak onları yannına çekmeyi ve birer truva atı olarak ihanetin örgütlenmesinde kullanmayı başardı. Aralarında çeşitli örgütlerin önder unsurlarının da bulunduğu bu ihanet takımı, polis tarafından karşı-devrimci örgütlerde bir araya getirilerek dışarıda devrim için yaratılmadıkları örgütlü polis tarafından kendilerine karşı-devrimin çıkarları için cezaevlerinde kurdurtuldu.

Cezaevlerinde görülen devrimci ihanet eğilimi etkisini dışarıda da örgütler üzerinde en tehlikeli boyutlara ortaya koydu. Gerici ilk yıllarında boy veren teslimiyet ve kaçış eğilimleri yalnızca tek tek kişileri etkilemekle kalmayarak, küçük-burjuva kökenli örgütleri de içine aldı ve bu örgütlerin devrim tasfiyesi için çaba yürüten gerici miraklara dönüştü. Geçmişin eleştirisi adı altında tüm devrimci değerleri ayakları altına alarak bir türlü burjuva yozluğuna batmış

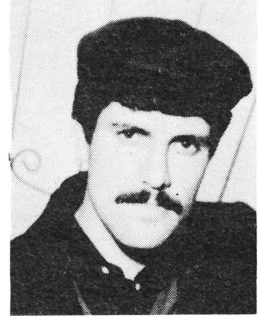
jeni bir tip gerçek devrimci tipi olarak lanse edilmeye çalışıldı. Devrimci değerlerle alay edilerek küfredilerek ve aşağılanarak insanlara adeta bu değerlere sahip çıkamaz hale getirilmeye çalışıldı. Elbetteki bütün bu propagandalar düşmanın yürürlüğe koyduğu devrimci hareketleri tasfiye planının bir parçasıydı ve bizzat düşman tarafından yaygınlaştırılması için çaba yürütülmekteydi. Türkiye ve Kürdistanlı devrimci örgütlere dayatılan bu tasfiye eğiliminin günümüzde büründüğü biçimler ile kaynaklarını daha ayrıntılı olarak incelemeyen önce Diyarbakır zindanında yaşanan devrimci direniş mücadelemizi irdelemeye gerek vardır. Bu, bugün birçok örgütlü pençesine almış bulunan tasfiyeciliğin kaynaklarını ve boşa çıkarılma yollarını kavramayı daha da kolaylaştıracaktır.

Diyarbakır zindanı, mücadelemizin en kritik bir döneminde oynadığı tarihsel rol, sömürgeci-faşist cunta ile Partimiz PKK arasındaki savaşın bir dönem en üst boyutlara çıktığı temel bir savaş arenası ve tüm mücadelemiz boyunca etkilerinden duyulacak gelişmelerin yaşandığı bir alan olarak ulusal kurtuluş mücadelemizde belirgin bir yere sahiptir. Geri çekilme sürecinde mücadelemizin kalbinin attığı bir odak noktası olarak tarihimize geçecek olan Diyarbakır Askeri Cezaevi, düşmanın, Hareketimizi tutuklu yoldaşlarımızın şahsında teslimiyete, tasfiyeye sürüklemek için baş vurduğu en akıl almaz yöntem, baskı ve işkenceler ile düşmanın bu politikalarını boşa çıkarmak için en büyük beyin ve yürek gücünü ortaya koyarak ona diz çöktüren savaş esirlerinin yaratıkları görkemli direnişlere sahne oldu. Yoldaşlarımızı, faşist cuntanın ulusal kurtuluş mücadelemizi Partimiz PKK şahsında bir daha dirilmemek üzere boz alanda gömme doğrultusundaki oyunlarını boşa çıkarıp burayı kendisine mezar ederek halkımızın kurtuluş umutlarını Partimizin korunması temeline yeniden canlandırdılar. Parti çizimimize dört elle sarılarak onun önderliğinde direndiler ve çizimizi korudular. Böylece Diyarbakır zindanları azgın gerici ilk yıllarda mücadelemizi ve halkımızın umutlarını sürekli besleyen bitmek tükenmek bilmez bir kaynak rolü oynadı. Bu kaynakları beslenen ulusal kurtuluş direnme savaşımız en zorlu sınavını başarıyla atlattık daha üst gelişmelere doğru yol aldık. Daha sonraki gelişmeler Parti çizimimizin korunması temeline ortaya çıkarıldı.

Düşman, zindanlarda genelinde tüm Parti kitlemize saldırır, ağır işkenceler ve çeşitli vaatlerle onları satın almaya çalışırken, özde ise, direnişi bitirmenin ve Partimizi teslim almanın yolunun önderliğin tasfiyesi ve ihanete sürüklenmesinden geçtiği bilinci ile başta tutuklu MK üyeleri olmak üzere Parti önder kadrolarına yöneldi. Ardi arkası jelmec insanlık dışı işkence ve zümle önderlerimizi Parti çizimimizden vazgeçirmeye, ona ihanet ettirmeye çalıştı. Tek tek hücrelere doldurularak kitlelerden tecrit ettiği liderlerimiz üzerinde çeşitli oyunlar oynatarak onları ihanete zorladı. Butun bu faaliyetlerde ise, en büyük desteği alçakça düşmana teslim olmuş, çağımızın yeni Rayberleri Sahin ve Yıldırım alçakları başını çektiği "Genç Kemalistler Birliği"nden aldı. Bizzat sömürgeci tarafından ihanet etmiş unsurların bir araya getirilmesi ile oluş-

turulmuş olan bu örgüt, karşı-devrimci bir milis faaliyeti yürüterek baskı ve işkence de dahil çeşitli yöntemlerle Partileri ideolojilerine ve devrimci ihanete sürüklemeye çalıştı, düşmana devrimci harekete saldırılarında yol gösterici politikalar çizdi.

Sömürgeci-faşistler zindanlardaki savaş esirlerine yönelirken başlıca iki hedef gözetmekteydi; birincisi ve temel olanı, tutuklu Parti önderlerini ihanete sürükleyerek direniş kırma ve bu temelde Partiyi içeride tasfiye ederek dışarıdaki kesin darbe için zemin oluşturma, ikincisi ise, teslim almadığı önder ve kadroları imha etmek. Düşman tercihinin daha çok ihaneti egemen kılmahtan yana yapmaktaydı, çünkü böylelikle yüzlerce şehidin kanı pahasına yaratılmış olan direnme ruhu ezilecek ve mücadelemiz belki de bir daha kolay kolay boy veremeyecek tarz-

Akif YILMAZ

da kökünden kurtulmuş olacaktı. İşte bu nedenle, başta Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlar olmak üzere direnişin ve Partimizin önderlerini teslim almak için akılalmaz yöntemlere başvuruldu. Yıldırım haini, direnişin beyni konumundaki Mazlum yoldaşı teslimiyete razı etmek için aylarca uğraştı. Ancak, bu sefil satılık usak, o yüce ruhu kendi içten emellerine alet edemeyecek, direnişin gücü karşısında enfedilerinde alçakça kararını şu şekilde bildirmek zorunda kalacaktı: "Mazlum'un teslim alınması olanağı yoktur, imha edilmelidir!" Böylece basırsız ırakılacak direnmenin etkilileceği ve Mazlum yoldaşın katledilmesinin belki de geride kalan önderleri umutsuzluğa sürükleyerek teslim olmalarını sağlayacağı umudelmekteydi. Ve düşman, 21 Mart 1982 **Neuroz günü**, Mazlum DOĞAN yoldaşı boğarak ve asarak tarihinin en büyük ve alçakça cinayetlerinden birisini işledi. Bu cinayetiyle düşman üç yıl boyunca Hareketimizi cezaevlerinde tasfiye etme çabalarını bir dönüm noktasına ulaştırmış ve artık kesin sonuç almaya hedeflemiştir. Bundan sonraki planı kalan direniş önderlerini de teslim alarak ya da imha ederek direniş kesinlikle bognmak ve binlerce kişilik Parti kitlemizi "Genç Kemalistler" eline terk ederek sürümek ya da faşist milislere çevirmekti.

Ancak düşmanın bu planı daha başından yenilgiye mahkumdur. Üç yıllık görkemli direnişi ile olumsuz bir önder haline gelmiş bulunan Mazlum yoldaş, üzerinde oynanan bu son oyunu da olumu pahasına boşa çıkararak Sahin-Yıldırım ve onların arkasındaki kontrgerillanın dayatmalarını yerle bir etmiş ve geride kalanlara yürünmesi gereken yolu hiç bir bulamışlığıyla bırakmayacak tarzda göstermiş olu-

yorda. Ne var ki, bu noktadan sonra geride kalan direniş önderlerini çok büyük sorumluluklar beklemekteydi. Düşman, içerde ve dışarda piyonlarını ağzından, Mazlum yoldaşın intihar ettiği söylentisini yayarken, cezaevi kitlesi üzerinde de yığılınık ve umutsuzluğu geliştirmeye çalışıyordu. Direnişin, Mazlum yoldaşın katledilmesiyle sona ermediğini bizzat pratikte kanıtlamak ve düşmanın kesin sonuç alma çabalarını onun mahkumiyeti ile sonuçlandırmak gerekiyordu. Ve direniş bayrağı yere düşürülmüdü. Mazlum yoldaşın katledildiği duyulur duyulmaz başta Ferhat KURTAY ve Eşref ANYAK yoldaşlar olmak üzere savaş esirleri, bu cinayeti ve düşmanın oyunlarını protesto ederek direnişe geçtiler. Direnişin yeniden alevlendiğini telas içinde gören sömürgeci faşistler Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Necmi ÖNER ve Mahmut ZENGİN yoldaşlarımızı üzerlerine tiner dökerek diri diri yaktilar. Bedenleri birer direniş meşalesi gibi alev alev yarken yoldaşlarımız hep bir ağızdan haykırıyorlardı: "Söndürmeyin, ihanet etmeyin!", "Direniş meşalesi sönmeyecektir!", "Yaşasın direniş, kahrolsun teslimiyet!"

Ferhatların katledilişi sömürgecilerle üç yıldan beri kıyasıya yaşanan savaşın artık bir dönüm noktasına geldiğini ve son hamleyi kim kazanırsa onun geleceği eline alacağını ortaya koymaktaydı. Düşman alçakça emellerini sergilemişti: Teslim almadığı bu baştan ayağa direniş kesilmiş bedenleri alçakça katlederek sonuç almaya çalışacaktı. Tarihi bir an yaşanmaktaydı ve bu tarihi anın gereklerini yerine getirmek Partiyi ve halka bağlılığını kesin bir gereği haline getirmişti. Ferhatların direnişi üzerine Kemal PİR bu gerçeği işaret ederek şöyle demekteydi: "Ferhatların direnişini koymak bizim görevimizdi. Bu eylemi biz koymalıydık." Bu en son silahlı olan bedenlerini direniş ölümsüzleşmesi için ortaya koyma gereğini bir ifadesiydi. Yoldaşlarımız artık yaşama ve mücadele etme biçiminde katkısı bulunma olanaklarının kalmadığını, düşmanın kendilerini katletmeye hazırlandığını görerek en son çare olarak hayatlarını devrimin ve Partimizin korunması için bir bedel olarak ortaya koymakla yüzüyle geldiler.

Bu arada düşman son bir çabıyla çılgınca yoldaşlarımızı teslim almaya çalışıyor, bunu başarmak için en alçakça hilelere başvuruyordu. Partimizin önderlerini ağır işkenceler altına alarak zorla itiraf belgeleri imzalamaya, açıklama yapmaya zorluyordu. Amaç: Mazlum ve Ferhat yoldaşların yaptığı direniş meşalesini, kalan son önderleri teslim ederek söndürmek ve bir daha dirilmeye üzere tarihe gömmektir.

Parti yaralılığının içinde bulunduğu tehlikenin bilincinde olan yoldaşlarımız, onu korumak için artık bedenlerini ortaya koymaktan başka bir çıkar yol kalmadığını, düşmanın direnişi bitirmek için ortadan kaldırmayı hedeflediği bedenlerini direniş bir daha sönmeye üzere alevlendirmek için ortaya koymak gerektiğine karar verdiler. Tarihin tanık olabileceği en soylu ve görkemli eylemlerden biri olan ÖLÜM ORUCU eylemine başvurma kararı böylece koşulların bir ürünü olarak ortaya çıktı. Bu tarihi kararı M. Hayri DÜRÜMÜŞ yoldaş, 14 Temmuz 1982 günü çıkarıldığı sömürgeci mahkemelerde yerli ve yabancı basın-yayın organları, tutuklu kitlemiz ve sömürgeci huzurunda şöyle açıklıyordu:

"Bizim siyasi savunma yapma hakkımız kısıtlanmamaktadır. Cezaevine ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı ar-

kadaşlarımız açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarımıza, gözletmeye deliginden bakın Mehmet Hayri açıklamaya yapıyor diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, Ölümlü Orucu'na başlıyorum, bunu burada açıklıyorum."

M. Hayri yoldaşın önyak olduğu Ölümlü Orucu eylemine başta Kemal PİR, Fuat ÇAVGUN, Bedrettin KAVAK, Ali KILIÇ, Ali ÇİÇEK yoldaşlarımız olmak üzere 40 savaş esiri katıldı ve 2000 kişilik tutuklu kitlesi de eylemi açık grevi ile destekledi. Eylül ayı ortalarına dek süren eylemde Kemal PİR, M. Hayri DÜRÜMÜŞ, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar şehit düşerek ölümsüzleştiler. Ölümlü Orucu eylemi ile yoldaşlarımız ölümlü horlayarak direnişte abideleşirken düşmanın oyunlarını da boşa çıkarmış ve bu tarihi dönüm noktasında Partimizi zaferle çıkararak gelecek mücadeleyi sağlam bir zemin yaratmış oluyorduk. Bu eylemle Diyarbakır cezaevi üç yıl boyunca önderlik ettiği direnişin bayraktarlığını dışardaki Parti kadrolarına devrediyor ve cezaevleri bir dönem için oynadıkları şerefli rolü başarıyla tamamlıyorlardı.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİ TASFIYECİLİĞİ YERLE BİR EDEREK ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZİN SÜREKLİLİĞİNİ GARANTİLEMİŞTİR

Ölümlü Orucu eylemi ile zirveye ulaşan Diyarbakır Zindan Direnişimi, etkileri salt bir dönemle sınırlı kalmaz, baskıya, zulme ve işkenceye karşı insanca yaşam hakkını talep etmekle yetinen bir direniş değildir. O direniş şahsında yaşanan, sömürgeciliğe, onun imha ve tasfiye planlarına ve halkımızın geleceğini karartma çabalarına karşı ayağa kalkış ve çağa ulaşma çabasıdır. O direniş ile ortaya konulan, halkımızın yaşama arzusu, bağımsızlık ve özgürlüğe duyduğu özlem, Diyarbakır zindanı, ulusal kurtuluş yolunda ayağa kalkmış halkımızın sömürgeciliğe karşı soylu başkaldırısının en çok yoğunlaştığı ve bu mücadelenin kaderinin tayin edildiği bir alan olarak tarihimizde ayırdedici bir yere sahiptir. Bu zindanlarda bugün dışarda yaşanan mücadele bütün yönleri ile ve çok sancılı bir tarzda yaşandı. Nasıl ki bugün dışarda düşmanın imha politikaları halkımızın yükselen direniş mücadelesi ile boşa çıkarılırsa, orada da yükselen direniş, halkımızın bir daha dirilmeye üzere imha edilmesini hedefleyen politikaların boşa çıkarılışında belirleyici bir rol oynadı. O karanlık delizlerde savaşımızın tüm biçimlerini en üst boyutlarda devrimi bıçak altına yatırmışlardır.

12 Eylül faşist cuntası işbaşına gelir gelmez bu etkili silahlı yeniden kullanmaya başladı. Yine devrimci katlettiler. Zindanlara dolduruldu ve üzerlerine en hayasız baskı ve işkenceler yoğunlaştırılarak teslimiyete sürüklediler. Devrimcilerin bir kısmı her ne pahasına olursa olsun direnme yolunu seçer ve bu nedenle boy hedefi haline getirilip katliamdan geçirilken, diğerleri yeniden terbiye işlemini tabi tutularak Kemalizm karında biçimlendirildiler. "Yaşamak Direnmektir" sloganını kendilerine ilke edinen bu lidercikler sefil bedenlerini yaşatmak için devrimci bir

bedel olarak faşizme sundular. "Sizin kuramadığınız örgütü ben size kurduracağım" diyen kontrgerilla, bu teslimiyetçi kesimlerden örgütler oluşturarak, ya da bunları mevcut örgütler içine sızdırarak körüncü bir tasfiyecilik tufanı estirmeye başladı. Bu tufandan etkilenmeyen hemen hemen hiçbir Türkiye devrimci örgüt kalmadı, "Marksizm-Leninizm yeniden yorumu", "yeni sosyalizm arayışı", "yeni devrimci kimlik" kılıfları altında devrimin tüm kazanımları üzerine bir sünger geçirilerek bu teslimiyetçi anlayışlar bütün topluma egemen kılınmaya çalışıldı. İçeride önderleri teslim alınan örgütler dışarda bu tasfiyecilik eğiliminin yayıcıları konumuna girdiler.

Daha başından beri bu tasfiyecilik planının en büyük hedeflerinden birisi PKK Hareketi oldu. Cezaevlerindeki parti liderleri üzerinde her türlü yöntem denemekle satın alınmaya çalışıldılar; tasfiyecilik akımının öncüsü örgütler, birlik ve dayanışma adı altında PKK'ye bu zehiri bulandırmaya uğraşılar. Parti çizgisine saldırarak ya da ince dayatmalarla onu özünden boşaltma faaliyeti yürütülür; içeride "Genç Kemalistler Birliği" tüm gücünü ve çabalarını buna salıyarak hasretti ve dışarda da bu örgütün bir kolu oluşturularak içerideki ve dışardaki imha ve tasfiye olayı bir arada yürütülmeye çalışıldı. Semir hainini başını çektiği, Şahin-Yıldırım ajan örgütünün Parti içindeki kolu konumundaki bazı unsurlar Parti çizgisini "demokratikleştirme" adı altında onu direnişin özünden boşaltarak tasfiye etmeyi denediler, bunu başaramayınca da işi Parti yıkılışına döndürdüler. İçerideki ve dışardaki "Genç Kemalistler" Parti kadrolarına çağrı üzerine çağrı yayımlarak onların direniş sırt çevirmelerini, örgütü terk etmelerini ve yaşam tutuklarını tatmin etmelerini vazgetmeye başladılar.

Dört bir taraftan yoğun bir şekilde yöneltilen saldırılara tasfiye edilmeye çalışılan PKK Hareketi, çizgisinin bağımsızlığını nasıl koruyup ayakta kalabilirdi? Ve yine diğer bir çok örgüt neden kendisini bu tasfiyecilik akımının etkisinden koruma gücünü gösteremedi? Bu soruların cevabı mutlaka cezaevlerinde gösterilen tavırla bağlantılı olarak ele alınmak zorundadır. Çünkü her dönemde olduğu gibi, 12 Eylül sonrasında da tasfiyeciliğin beslediği kaynak cezaevleri oldu. Cezaevlerinde örgütlerinin ideoloji ve politikalarını kararlıca savunmalar, düşmana boyun eğmeyi reddedenler tasfiyecilik dayatmalarını da boşa çıkarmayı başardılar; dışarda mücadele yürütenler için sürekli bir güç ve ilham kaynağı oldular; onları gericiliğin yolaştırıcı, bitirici etkilerinden kordular. Buna karşılık, cezaevlerinde teslimiyetçi seçenler, örgütlerine ve ideolojilerine ihanet edenler yalnızca kendileri çürümekle kalmayarak örgütlerinin de çürümeye yol açtılar. Çevrelerini zehirleyen birer salgın mikroba dönüştüler; yaşanan, direnen, canlı ne varsa yiyip bitirdiler.

İşte Diyarbakır zindan direnişimiz ve onun doruk noktası olarak Ölümlü Orucu eylemi anlamını burada bulmaktadır. Bu direniş salt günü kurtarmaya yönelik bir direniş değildi, aksine o ulusal kurtuluş mücadelemizin sürekliliğini sağlayan ve geleceğini garanti altına alan bir güç kaynağıydı. Yalnızca cezaevlerindeki savaş esirleri değil, tüm Kürdistan halkı ve Partinin dışardaki önder ve kadroları bu kaynakları beslediler, geleceğe yürüme ve faşizmin karanlık perdesini yırtma gücü ve kararlılığı bu temelde kazandılar. Partimiz karanlık yıllarda bu direniş sayesinde direnme ruhunu ve devrimci çizgiye bağlılığı ayakta tutarak tasfiye olmaktan kurtuldu, birlik ve bütünlü-

ğünü bu direnişin gücü sayesinde koruyabildi ve varlığını yaşatabildi. İçeride ve dışarda Partimize yönelen her saldırı Diyarbakır Direnişine duvarına çarparak yerle bir oldu. Kürdistan halkının mücadelesi sesini bu direnişle dünyaya duyurarak tecrit olmaktan ve sessiz sedasız boğulmaktan kurtuldu.

Partimiz içinde boy veren provakasyon, Diyarbakır Direnişimiz sayesinde boşa çıkarılarak Partimize dayatılmış olan çok büyük bir tehlike bertaraf edilebildi. Yoldaşlarımız, en son gerçekleştirdikleri Ölümlü Orucu eylemiyle yalnızca cezaevi içerisindeki ihanet örgütünü gerçek yüzüyle ortaya çıkarmaya zorlayarak onun teşhir ve tecrit etmekle ve oyunlarını boşa çıkarmakla kalmadılar, aynı zamanda onun dışardaki uzantılarının da hesaplarını yerle bir ettiler. 1982 Ağustos'unda, henüz Ölümlü Orucu'nun devam ettiği bir dönemde gerçekleştirilen **Parti II. Kongresi'**nde bir atılım yaparak örgütü içten ele geçirmenin hesaplarını yapan provakasyon, direnişin cezaevinde zafer kazanması ve uzantılarının ezilmesi nedeniyle bu çıkışı gerçekleştiremedi. Kadroların Partiyi ve direniş çizgisine olan derin bağlılıkları nedeniyle açığa çıkma cesareti gösteremeyerek sını planlara yöneldi. Bu eylem gerçekleştirilmemiş olsaydı belki de cezaevindeki faşist milis, gerçek yüzüyle açığa çıkarılmayacak ve kitlelerin beynini bulandırarak geniş kesimleri ihanete çekme olanağı bulabilecekti. Aynı şekilde, Semir haini bunlarla işbirliği içinde dışarda Partiyi tasfiye etme faaliyetinde belli adımlar atabilecek, yalnız başına kalmayarak ezilmesi güçleşecekti. Böyle bir ihtimalin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geleceğini korumasında ne kadar büyük bir tehlike teşkil ettiğini ve eğer gerçekleşmiş olsa sonuçlarının ne kadar ağır olacağını kestirmek güç olmasa gerek.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni bir atığa kalktığı günümüzde Diyarbakır zindan direnişi ve şehitlerinin mücadelemizdeki yerleri ve anlamları daha iyi anlaşılmalıdır. Bu direniş ve şehitleri yüzbinlere yönelik tasfiye planını boşa çıkarmakla tarihi bir rol oynamış ve teslimiyet yolunu tıkamıştır. Düşman, mücadelemizin bu yeni atığı gelişirmesinin öngündünde "Pışmanlık Yasası"nı çıkararak son bir umutla ihanet silahına yeniden sarılmış bulunmaktadır. Bu yasa, tasfiye planlarının en tehlikeli yöntemlerinden biri olarak, devrimci kadrolara örgütlerinin çökertilmesini düşmanla işbirliği yapmak karşılığında "özgürlüklerini bahsetme ve yaşam olanağı sunma" vaudinde bulunmaktadır, onları direnişe ve inanclarına ihanet etmeye çağırılmaktadır. Bu yasa, bir çok örgüt üzerinde etkili olarak derin tahribatlara yol açmış; MLSPB gibi bazıların çöküşüne, Dev-Yol gibi bazıların ise tasfiye edilerek düşmanın bir uzantısı haline gelmesine neden olmuştur. Ancak Partimizin yeni atılımına karşı dayatılmış olan bu yasa, daha önceki planlar gibi boşa çıkarılmış ve mücadelemizin gelişimini engelleyememiştir. Direniş bayrağını her geçen gün daha da yükselten Partimiz hiçbir yasa ve oyunun mücadelesi önünde engel teşkil edemeyeceğini kanıtlamıştır. Bunda ise en büyük onur Diyarbakır Direnişçilerindir. Onlar, her ne koşul altında olursa olsun direnişe dört elle sarılmak gerektiğini hayatlarını ortaya koyarak kanıtladılar ve bunu geride kalan Parti kadrolarına ve halkımıza vazeçilemez bir görev olarak dayattılar. Partimiz ve halkımız bugün onların aşılacakları bu ruhla savaşmakta ve düşman oyunlarını boşa çıkarmaktadır.

Diyarbakır Direnişimiz yalnızca Partimiz ve halkımız için değil, Türkiye devrimci-demokratik ha-

reketleri ve halkı için de yürütmesi gereken yolu berrakça ortaya sermiştir. Bu direniş, özde PKK içinde büyük gelişmelere yol açarken Türkiye sol'unun da başaşağıya gidişine dur demistir. Türkiye ve Kürdistan devrimlerinde öncülük rolü oynayarak kurtuluş yolunu açmıştır. Diyarbakır zindanlarından dalga dalga yayılan direniş diğer cezaevlerini de sararak tüm tutuklular için bir ilham kaynağı olmuştur. Bu direnişlerin etkisiyle Türkiye cezaevlerinde de direniş bayrağı yükseltilecek Metris ve Sağmalcılar başta olmak üzere bir çok cezaevi direnişlerle çalkalanmış, düşmanın devrimci hareketi tüm den tasfiye etme yolundaki çabalarına önemli darbeler vurulmuş ve tahribatları sınırlanmıştır. Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin direniş ruhunu yeniden alevlendiren bu direnişler, Türkiye devrimci hareketlerinin, yürütmesi gereken yolun cutanının çizdiği teslimiyet yolu değil, Diyarbakır direnişçilerinin zafer yolu olduğunu ortaya koymuştur.

Diyarbakır direnişinin anlamını kavramak, bu direnişin mimarlarını anlamak, onların temsil ettiği ruhu tanımaktan geçer. Birçok Türkiye ve Kürdistanlı küçük-burjuva güç bunu gerçekleştirmekte yetersiz kaldı veya daha doğru bir deyimle bilincini olarak buna yöneldi. Bu güçler, direnişin görkemliliği karşısında, yarım ağızla da olsa bu direnişin sahiplerini kahramanlar olarak adlandırdılar, direnişlerine sözde methiyeler dizdiler ama o direniş yön veren ruhu görmek istemediler. Direniş salt onu gerçekleştiren kişilerden mert ve cesur olanlarıyla açıklamaya çalışılar ama o insanlara oylesine mert, cesur, inancılı ve taviz vermez karakterleri kazandıran, onlara direnme azmi veren çizgiyi ya görmemelikten geldiler veya tümden mahkum etmeye çalıştılar.

Oysa insanların yaşamlarına ve davranışlarına yön veren, içinden geldikleri sınıf yapısı ve ideolojileridir. Diyarbakır zindanlarında ortaya konulan da bir sınıf tavrıdır. Kürdistan proletaryasının tavrıdır. Direnişin bayraktarlığını yapanlar temsil ettikleri sınıfın karakterine uygun direngen ve tutarlı bir kişilik sergilediler ve savundukları düşüncelerden güç alarak bu tavıı gerektirebilirler. Onlara direnme azmi veren PKK'nin boyun eğmez devrimci çizgisidir. Onlar temsil ettikleri bu çizgiye layık olma mücadelesi verdiler ve ondan aldıkları güçle direndiler. PKK çizgisi gibi doğrularda örgütlerinin çökertilmesini düşmanla işbirliği yapmak karşılığında "özgürlüklerini bahsetme ve yaşam olanağı sunma" vaudinde bulunmaktadır, onları direnişe ve inanclarına ihanet etmeye çağırılmaktadır. Bu yasa, bir çok örgüt üzerinde etkili olarak derin tahribatlara yol açmış; MLSPB gibi bazıların çöküşüne, Dev-Yol gibi bazıların ise tasfiye edilerek düşmanın bir uzantısı haline gelmesine neden olmuştur. Ancak Partimizin yeni atılımına karşı dayatılmış olan bu yasa, daha önceki planlar gibi boşa çıkarılmış ve mücadelemizin gelişimini engelleyememiştir. Direniş bayrağını her geçen gün daha da yükselten Partimiz hiçbir yasa ve oyunun mücadelesi önünde engel teşkil edemeyeceğini kanıtlamıştır. Bunda ise en büyük onur Diyarbakır Direnişçileridir. Onlar, her ne koşul altında olursa olsun direnişe dört elle sarılmak gerektiğini hayatlarını ortaya koyarak kanıtladılar ve bunu geride kalan Parti kadrolarına ve halkımıza vazeçilemez bir görev olarak dayattılar. Partimiz ve halkımız bugün onların aşılacakları bu ruhla savaşmakta ve düşman oyunlarını boşa çıkarmaktadır.

Diyarbakır Direnişimiz yalnızca Partimiz ve halkımız için değil, Türkiye devrimci-demokratik ha-

inancı olmayan ve onun için savaşma sorumluluğunu duymayanlar ne için direneciler, neyi savunacaklardı? Kaldı ki bu yalnızca cezaevlerinde içine girilen bir tutum değildir. Dışarıda da bu örgütlerin içine düştükleri konum aynı teslimiyetçi konumdur.

Mücadelemizin atılım kaydettiği bugün, bu güçler yine direniş hayasızca saldırmakta, bu uğurda şehit düşüyor ya "boşuna kan döküyorlar" tarzında alçakça değerlendirmekte veya cezaevleri için yaptıkları gibi, "kahramanlar" a methiyeler dizecek onlara yol gösteren çizgiye pervasızca saldırmaktadırlar. Ancak soylu direniş değerlerini örtbas etmeyi kendilerine meslek edinmiş bu mihraklar cezaevi direnişi karşısında nasıl ezilmiş, zavallı konuma düşmüşlerle yeni dönem direnişimiz karşısında da aynı şekilde ezilmekten kurtulamayacaklardır. Diyarbakır Direnişi gibi görkemli bir direniş yaratma gücünü göstermiş Parti çizgimiz, zindan şehitlerinin anlarından aldığı güç ve gelişim olanakları ile bugün daha da görkemli direniş destanları yaratmaya devam edecek, halkımız bu ideoloji ışığında zafere ulaşacaktır.

15 AĞUSTOS DEVRİMCİ ATILIMI GENELDE TÜM PARTİ ŞEHİTLERİMİZİN, ÖZELDE DİYARBAKIR ZİNDAN ŞEHİTLERİMİZİN SOMUTLAŞMIŞ İFADESİDİR

PKK Hareketi toprağa düşen her devrim şehidinin anısını daha büyük direnişlere ve güçlü atımlara dönüştürmenin hareketidir. Öyle ki, birbirine eklenen devrim şehitlerinin mücadelelerinin tarihi PKK'nin gelişiminin de tarihidir. Şehitler Partimizin gelişmesinde böylesine seçkin bir yere ve anlama sahiptir. Partimiz, daha önceki şehitlerinde olduğu gibi, Diyarbakır zindan şehitlerimizin de anılarını mücadeleyi daha üst bir evreye çıkararak selamlamayı kendisine ilk edindi. Ölümlü Orucu şehitlerimiz dışındaki yoldaşlarına devrettikleri direniş bayrağını ülke doruklarında dalgalandırmak için ülkede direniş hareketini başlattı. Faşist cuntanın azgın saldırıları altında onun yarattığı olumsuz zemine müdahale etmek ve devrimi yeniden yükseltmek için olağanüstü zorluklara ve tehlikelere göğüs gereker başlayan bu süreç 15 Ağustos 1984'te bir dönüm noktasına ulaştı ve yeni dönemin ilk silahları bu tarihte sömürgeci-faşist cuntanın başında patladı.

15 Ağustos atılımı ülkede, Türkiye'deki bazı güçlerde ve dünyada tam bir şok etkisi yarattı. Bu devrimci saldırılar birçoklarına çığlık gibi geldi ve bunu bir intihar, sonu gelmeyecek bir macera olarak değerlendirdiler. Birçokları bu eylemlerin anlamını bile kavramakta güçlük çektiler. Faşist cuntanın iktidara gelişi ardından Avrupa'ya kapaga atanlar ve devrim defterini bir daha açmamak üzere dirençlerin bu eylemlere başka türlü yaklaşımları beklenmezdi de. Oysa devrim şehitlerinin anılarında bağliklık bunu kaçınılmaz kılmaktaydı. Bu eylemler direniş şehitlerimizden anısı Parti geleceğimize göre doğru yorumlamanın ve gereklerini yerine getirmenin soylu bir ifadesiydi. Onlar bizi 15 Ağustos atına kaldiran temel güç kaynağımız idiler. Bu direniş, halka, Partiye, ideolojimize, tüm devrimci değerlerimize ve şehitlerimizden anılarına bağliğun en soylu ve abideleşmiş ifadesinden başka bir şey değildi. Bu anlamda, 15 Ağustos, direniş şehitlerimizin; genelde tüm Parti ve özellikle Diyarbakır zindan şehitlerimizin somutlaşmış bir ifadesi olan

rak değerlendirilmek durumunda- dır. Bu aynı zamanda, halkımızın büyük acılarını, yoksulluğunu, özelemlerini ve haklılığını dirence dönüştürme hamlesidir de.

Şehitlerimizin içinde yürüyen Partimiz, onların direnişlerine layık olma sorumluluğunu sürekli ve giderek güçlenen bir hamleyle dönüştürmesini bildi. 15 Ağustos devrimci atılımının 1. yıldönümünün öngündünde tüm ülke çapında yükselten görkemli direnişlerle Temmuz ayı, onların direniş geçişinin 3 yıldönümünde kızıl bir aya dönüşürdü. Kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına kadar tüm Kürdistan eylemlerle çalkalandı. Onlara şehir merkezi ve yüzlerce köyde bir çığ gibi büyüyen devrimci saldırılarımız düşmanın elini kolunu bağlar ve onu tam bir acz içine sürüklerken, halkımız ve Partimiz kadroları, zindan şehitlerimizin ruhunu benliklerinde yaşatmanın onurunu yaşıyorlar. Ağustos atılımının 1. yıldönümüne kadar Partimiz görülmemiş bir saldırı ve direniş ruhuyla inanılmaz olana gerçekleşti ve düşmanın yüzü yıllardan beri halkımıza dayattığı ve 12 Eylül faşist rejimi altında daha da derinleşen yığınlık, korku ve kaçış cuntanın 5. yılında yerle bir edildi. Tarihimizin en büyük silkin- tişi; cesaret kazanma ve düşmana boyun eğme olayı gerçekleş- tirildi. Düşmanın tam başarıya ulaş- tığını sandığı içte ve dışta işbirlik- çilerinden her türlü desteği aldığı bir dönemde kafasına şimşek gibi inen bu eylemler halkımızın tarihin- den en kahraman atımlarından birisidir. Bu bir zaferdir.

Sömürgeci düşman, tarihinde ilk kez kendisi için böyle bir tehlikenin varlığını itiraf etmek zorunda kaldı. 15 Ağustos atılımının 1. yıldönü- münde düzenlenen Genel Kurmay- lık Brifinginde Özel Harp Dairesi sorumluları kendilerini çıldırtan bir gelişmeleri tüm dünya önünde itiraf etmek zorunda kaldılar. 4 kişilik bir Parti birimimize karşı 40 bin kişilik tam teçhizatlı ordusuyla Ağrı Dağ- ını günlerce işgal eden sömürgeci yoldaşlarımızın görkemli bir direniş sergileyerek şehit düşmeleri olayını kendileri için bir başarı olarak nite- lenecek kadar acz içindedirler. Yalnızca sömürgeci değil, dünya kamuoyu da bu gelişmelerin Kür- distan tarihinde bir doruk noktası olduğunu itiraf etmek, gözlerini bu gerçeğe açmak zorunda kalmıştır. 15 Ağustos ve sonrası gelişmeler böylesine ulusal ve uluslararası etki- lere yol açmış gelişmelerdir.

İşte direniş şehitlerimizin anısı- na bağlilık böylesi görkemli diren- meler ve gelişmelerle doruk nokta- sına çıkarılmış bulunuyor. Partim- zin şanlı tarihine böyle bir halka eklemeyle olumsuz, lanetli ve utanı- lası tarihimizi tersyüz edip, nihai zafere yolunda direniş tarihine dönü- ştürerek yenilmez kılma geleneği kökleşmiş oluyor. PKK partizanları, Diyarbakır zindan direnişçilerinden devraldıkları direniş bayrağını her- gün daha da yükseltiyor ve bu uğurda şehitler zincirine yeni yeni halkalar eklemekten çekinmiyor.

Şanlı 15 Ağustos atılımının 1. yıldönümüne gelindiğinde Ölümlü Orucu direnişimizin dört şehidinin, M. Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaş- larının anısına bağliğun bir bedeli olarak 50'den fazla şehit vererek bu sonuçları yaratan Partimiz, bu atıl- ımın şehitlerinin anısını da daha görkemli başarılarla dönüştür- mesini bilecektir. PKK'de somut- laşan baştan sona gerçek yaşamı temsil eden, direniş şehitlerinin bu ölümsüzlüğüdür. Devrimde zafer için sürekli güç kaynağımız da bu temeldir. Ölümlü Orucu şehitleri- mizi huzurunda tüm Parti şehitleri- mizi böylesi bir ruha anıyor, anları önünde bir kez daha saygı ile eğiliyoruz.

★★★

Birinci Sayfadaki Haberlerin Devamı

DERSİM'DE HORTLATILMAK İSTENEN İHANET YAŞAM OLANAĞI BULAMIYOR

diğer yandan da direkt ordu gücüyle devreye girerek sonuç almaya çalış- mak istemedikleri. Düşmanın bu çabalarına karşılık yoğun bir araştı- rma ve devrimci faaliyet gösteren HRK savaşçıları, Temmuz-Ağustos ayları boyunca geliştirdikleri bir dizi eylem sonucu bu ajan yapıya ağır darbeler vurarak sömürgeci- lerin bir çok girişimini de sonuçsuz bıraktılar.

Temmuz ortalarında Ovacık'ta bir karakol baskını gerçekleştirildi. Baskın esnasında partizanlar kayıp vermezken, sömürgecilerden çok sayıda kayıp olduğu bildirilmekte- dir. Ovacık alanında operasyonları ve halka baskıları bizzat yürüten birliğin yerleştiği karakola yönelik bu eylemin geliştirilmesi, halkta büyük bir coşku yarattı. Adeta bir zulüm merkezi haline getirilen bu karakolda asker sayısı özel takviye- lerle daha da arttırıldı. Özel eğitil- miş bir grubun da içinde bulunduğu bu birliğin halka yapmadığı işkence ve zulüm kalmadı. Devrimci geli- şmelerin öni aşımek isteniyorsa, bu karakola yönelik zorunlu hale geldi.

Gerçekleştirilen ani baskında düşmanın toparlanmasına bile fırsat verilmeyen peş peşe patlatılan kurşunlarla 20'ye yakın asker in öldüğü, çok sayıda askerin de yaral- landığı bildirilmektedir. Eylem son- rasında tüm silahlara el koyan partizan birliğin rehlin olarak yamına aldıkları bir yüzbaşı ve asker halka işkence yapmamları konus- unda uyarıldıktan sonra serbest bırakıldılar.

Sömürgeci daha bu yaralarını sarmadan bu kez yine Ovacık'ta değişik bir alanda gerçekleştiril- en eylemde, 20 kişilik silahlı bir grupla bildirî dağıtım sloganları atı- larak gösteri düzenlenmiş, ayrıca bir ajan da cezalandırılmıştır.

GÖLE'DE DE HALK DÜŞMANLARI CEZASIZ BIRAKILMADI

alan bu ajan, kurulan bir pusu sonucu cezalandırılmış; böylece sömürgeci de yöredeki bir daya- naklarını daha kaybetmişlerdir.

Yine 14 Ağustos günü bölgede ajanlığıyla ünlü olan İbrahim Kara- dağ adlı azıll bir halk düşmanı da cezalandırılmıştır. Halk üzerinde işkence uygulatan, mallarını gaspe- den bu ajan, devletten de silah isteyerek kendisini korumaya çalış- ıyordu. Milis çete olarak da ope-

Tüm bu eylemler halkta büyük bir coşku ortaya çıkarırken, dev- rimcilere olan güveni daha da arttı- rdi. Yaşlısından çocuğuna kadar artık yörede herkes bu eylemleri ve sömürgeciilerin içine düştüğü aciz- liği konuşur hale geldi.

Ağustos ayı içinde de yeni eylem- ler görüldü. Dersim merkezine bağli bir köyde 2 ajan daha cezalandır- ırken, Teşnek köyü muhtarı da öldürüldü. Ağustos ayı içinde gelişt- irilen diğer eylemlerde ise 10'un üzerinde ajanın daha kurşuna dizil-erek cezalandırıldığı haberleri gelmektedir.

Yine cezaevlerinde "Genç Kemalistler" örgütünün başını çeken Yıldırım Merkit'in kendisi gibi ajan- lığı ve işbirlikçiliği geliştirme çaba- sı içinde olan babasının da cezal- andırıldığı söylenmektedir. Özellikle son dönemlerde eskiden beri yürüt- tüğü faaliyetlerine hız vermiş olan bu işbirlikçi-ajan çevresinde de işbir- likçi bir kesimi toplayarak halka baskı uygulamakta ve bir çoğunun da tutuklanmasına sebebiyet ver- mekteydi. Tüm uyarılara rağmen faaliyetlerini sürdüren bu kesimlere yönelik gerçekleştirilen eylemlerde A. Merkit'in yanısıra ajanlıklarıyla ün yapmış ve tümü de muhtar olan 5 ihbarcı daha cezalandırılmıştır.

Gelen haberlere göre, Eylül ayı- nın ilk haftasında Nazimiye'de bir karakol baskını gerçekleştirilmiştir. Sömürgeciilerin uzun zamandan beridir güç yığıldıkları ve birliklerini yeni modern silahlarla donatılmış bir alanda gerçekleştiren eylem, TC ordusunun zayıflığını bir kez daha gözler önüne serdi. Olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı ka- rakol çevresinde yeni mevzilerin açıldığı ve herhangi bir saldırıya karşı karakolun hazır hale getiril- diği; gece-gündüz sürekli olarak dört tarafında nöbetçilerin yer

aldığı bu karakola karşı baskın gerçekleştirilmesine adeta müm- kinden değildir gözüyle bakılmakta- ydı.

Bu nedenle gerek askerler ve gerekse subaylar karakolda kendi- lerini emniyette hissediyorlardı. Halka da yansıtıkları kadaryla "Apocular karakola yaklaşımla cesaret edemezler" diyerek, güven- cede olduklarını sık sık tekrar edi- yorlardı. Eylül ayının ilk günlerinde önlemleri daha da arttıran karakol komutanı "ne olur ne olmaz Apocu- ların ne yapacakları belli olmaz" diye- rek askerlerini baskın konusunda sürekli uyarak, dikkatli olma- larını istiyormuş. Temmuz-Ağustos aylarında gerçekleşen yoğun ey- lemler karşısında birgün sıranın kendilerine de geleceğini bekliyor- lar. Fakat karakol komutanı ve askerleri iyi mevzilendirilmiş bir yerleri olduğundan, sıranın kendi- lerine kısa sürede gelmeyeceğini tahmin ediyor ve buna göre kendi- lerini hazırlıyorlardı.

Önlemlerin daha da sıklaştırıl- dığı bir gece korkutulan başlarına geldi. Bir partizan birliği gizlice karakolun çevresine gelip yer- leşiyor ve ateş etmeye başlıyor. Ro- ketlerin, bombaların ve kurşunların patlaması sesile ortaya büyük bir gürültü çıkıyor. Önce nöbetçiler vurulurken, ardından karakol ko- mutanı ve çok sayıda asker öldürü- lüyor. Tüm silahlara ve askeri teç- hizatları el koyan partizanlar, ta- şıyamadıkları düşman malzeme- lere de imha ederek kayıp verme- den geri çekiliyorlar. Baskın anında panigie kapılan bir çok askerin ise, silahını atarak saklandığı görülmüş- tür. Bu bile Türk ordusunun "Kah- raman Mehmetçik" diye şırdığı asker in, silahını atacak kadar "kah- raman" olduğunu göstermektedir.

★★★

MARDİN, İDİL VE CİZRE'DE FAŞİST KOLLUK KUVVETLERİNE ÖNEMLİ DARBELER VURULDU

Henüz ayrıntılı olarak elimize ulaşmayan, bazı haberlere göre başta Mardin Tugayı olmak üzere, Cizre ve köylerinde çeşitli karakol baskını ve eylemler gerçekleştiril- miştir.

30 Ağustos'da Mardin Tugayına yönelik olarak gerçekleştirilen ey- lemden, partizanlar kayıp ver- mezen, sömürgeciilerin ağır ka- yıpları olduğu bildirilmektedir.

Ayrıca aynı tarihte İdil'de de bir karakol basılırken, Seleuk köyün- de üs kurmuş olan bir operasyon birliğinin cephanesi ele geçirilmiş ve askerlerin tüm silahlarına da el konulmuştur.

Cizre'nin Bazift köyünde esir alı- nan iki asker silahlarına el konul- duktan sonra serbest bırakılmışlar- dır. Alınan haberlere göre askerler birliklerine dönmeyip parti et- mişlerdir.

15-16 Temmuz'da Cizre'de de yoğun eylemler yaşanmıştır. Şehir merkezine bombalı bir pankartın asılması ile başlayan olaylar, ka- rakol baskını, gösteriler ve bildirî dağıtımı ile devam etmiştir. Ka- rakol baskınında 1 yüzbaşı ve 1 asker ölmüş, çok sayıda askerin de yaralandığı bildirilmektedir.

Yine Mardin'in Savur kasabında başka bir karakola düzenlenen bas- kında da çok sayıda askerin ölü ve yaralı olduğu; sömürgeci ordu sü- rüsünün büyük bir panigie girdiği gelen haberler arasındadır.

★★★

BOZOVA'DA İNTİKAM

9 SÖMÜRGEÇİ SUBAY KURŞUNA DİZİLDİ

rine de yoğun bir pasifikasyon gelişt- irilmeye başlandı. Ama uygulanan tüm yöntemler sonuç vermezken, kitlelerin kin ve öfkesi daha da artıyordu.

Eylül ayının ilk günlerinde, çevresi çok tobaralı ile donatılmış mevzilerle sınırlı c an garnizona yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Tam da sömürgeciilerin moral kazanmak için yeni katliam ve saldı- rılarına giriştikleri bir dönemde gerçekleştirilen eylem, ordunun moralini sifra indirirken, düşmana bir kez daha devrimci-direnışin boğulamayacağı gerçeğini göster- di.

Kalabalık sayıda bir askeri birli- ğin modern silahlarla donatıldığı garnizona bir grup partizanın ger- çekleştirdiği saldırı sonucunda çok sayıda asker ölü veya yaralı olarak safdışı bırakılırken, teslim alınan askerler arasında bulunan ve yö- rede baskı ve katliamların bizzat örgütleyicisi olan ve Özel Harp Dairesi tarafından görevlendirilen 9 subay bizzat halkın karanlıyla kur-

rasyonlara en önde katılan bu halk düşmanı, HRK güçlerine kurulan bir pusuda cezasını buldu.

Yine bu süre içinde Kars'tın Selim ilçesine bağli Tuğgün, Mergil köylerinin ajan olan muhtarları ölümle cezalandırılmışlardır. İhtar edilen Göle-Sinot köyü muhtarı, Şaki köyü eski muhtarı ve daha bir çok ajan da, ya vazgeçmiş ya da evini terk ederek metropole kaçmışlar- dır.

Yöre halkında büyük bir sevinç ortaya çıkaran bu eylem, aynı zamanda Mayıs ayında şehit edilen 5 PKK partizanının intikamlarında da sömürgeci düşmandan alınmasıdır. Sömürgeciilerin, "bir daha bu alana gelemezler. Bakın devletimiz güçlüdür" dedikleri bir dönemde en seçme birliklerine ağır bir darbe indirilmesi direnişin gücünü gösterirken, alçakça katledilen her yoldaşımızın intikamının mutlaka hangi koşulda olursa olsun alınacağı gerçeğini adeta mühürle- miştir.

Hacı, Bawer, Hıdır, Faik ve Meh- met yoldaşların yükselttiği direniş bayrağı, bugün onların savaşta devam emri ile hareket eden yoldaşlarının elinde düşmana yeni darbeler vurarak yükseleride dalgalanmaktadır. Yeni intikam eylemleriyle yükseltilecek olan direniş, yoldaşlarımızın uğrunda ya- şamlarını feda ettikleri Bağimsız ve Özgür Bir Kürdistan gerçekleştirene kadar aralıksız olarak sürecektir.

İSVEÇ'TE İŞLENEN GERİCİLİK, OYNANAN OYUNLAR ve AÇIĞA ÇIKAN GERÇEKLER

Geçtiğimiz ay içinde basın-yayın organları, İsveç gizli polis örgütü SAPO'nun PKK üzerine hazırladığı bir raporunu duyurdular. Bilindiği gibi İsveç yönetimi emperyalistler arasında yapılan iş bölümü gereği Kürdistan sorunu ile ilgilenmekte ve bura üzerinde egemenliğini tesis etmeye çalışmaktadır. Bu nedenle planlarını alt-üst eden Ulusal Kurtuluş Mücadelemize daha baskından karşı bir tavır içindedir. Mücadelemizin yükseldiği son bir yıl içinde bu karşı tavrını daha üst boyutlara çıkartarak 15 Ağustos atılımının ardından; daha açık bir biçimde yüzünü göstermiştir. İsveç yönetiminin bu tavrının nedenlerinin izahına geçmeden önce, bu bir yıl içerisinde halkımıza karşı açtıkları suçlara kısaca da olsa değinmek yarar vardır.

18 Eylül 1984 günü İsveç polisi tarafından 6 yurtsever tutuklandı. 1 Ekim 1984 günü ise tutuklanan Kürdistanlılarla dayanışma amacıyla açık grevine giren 6 yurtseveri daha gözaltına aldılar. PKK üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan 12 yurtsever, uzun bir süre tutulduktan sonra serbest bırakıldılar, serbest bırakılanlardan 8'i ise evlerinde hapsedildiler. Halen bu uygulamalar kaldırılmışta değildir. Yurtsever Kürt Avukatı Hüseyin Yıldırım ise, ERNK'nin ilanı ile birlikte Bahar Atılımında somutlaşan örgütsel-eylemsel atağın Avrupa kamuoyuna tanıtılması ve halkımızın mücadelesine karşı sömürgeci-faşist Türk cuntasının "Özel Savaş Stratejisi"ni teşhir edilmesi amacıyla düzenlenmek istenen ve çok sayıda basın-yayın ve ajans, organ muhabirinin katılacağı bir basın toplantısı öncesi, İsveç yönetiminin talimatıyla, gizli polis örgütü SAPO tarafından 21.5.1985 tarihinde Stockholm'de tutuklandı. Tutuklanmasının hemen ardından, yurtsever Kürdistanlıların Avrupa çapında yükselen eylemleri karşısında tutuklama gerekçesini bile çelişkili açıklamalarla izah etmeye çalışan İsveç yönetimi, 11 gün sonra serbest bırakmak zorunda kalmıştır. Ancak Av. Hüseyin Yıldırım hakkındaki soruşturma devam etmekte ve ülke dışına çıkışı yasaklanmıştır.

Kürdistanlı yurtseverlere karşı bu tür bu, saldırılar devam ederken; çapı daha geniş olan yeni bir saldırıya daha tanık olundu. 15 Ağustos'un yitilmesinden yaklaşık, başta Türk basınında olmak üzere İsveç gizli kaynaklı sansasyonel bir haber, birçok yayın organında yer aldı. Svenska Dagbladet, Express vb. kaynaklar olarak SAPO'nun gizli araştırmalar neticesinde hazırladığı 1300 sayfalık raporu veriyor ve İsveç'in "Apo'cular terör örgütüdür. Olaf Palme'ye suikast düzenlemek istiyorlar" vb. görüşlerini yayınlıyorlardı.

Halkımızın öz iradesi ve önder gücü PKK'ye bu cepheden gelen saldırılar boşuna değildir. Hele hele bu saldırıların gerçekleştiği dönem, bunun arkasında yatan nedenleri açığa çıkarmaktadır.

Bilindiği üzere sömürgeci üzerinde ABD-AET'nin kamçı-şeker politikaları birer birer değişikliği biçiminde uygulanır. L-Amerika, Avrupa ve Ortadoğu halkları bu politikaların yabancısı değildirler. Bu politikaların uygulanmasında emperyalistler kendi aralarında yaptıkları iş bölümü gereği her biri çeşitli ülkeler üzerinde, çok yönlü yatırımlarda bulunmaktadır. Bu taksimatın sonucunda, Kürdistan İsveç'in "öz ilgisine" maruz kalmıştır. İşte bu ilgi neticesinde tekelciliğin geliştigi ve pazar sıkıntısının çekildiği Kürdistan'ın kendisi için uygun bir pazar alanı olarak görmüştür. Bu plan-

ların bir gereği olarak çoktan beridir kapısını açtığı bir avuç "aydın mülteci Kürdü", Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan'a kastetmek üzere bese-yi çekmiştir. İsveç'in Kürdistan üzerindeki bu politikasını çok eskilere uzatmak mümkündür. O politikanın özü, işbirlikçi bir Kürt kesimi oluşturmaktır. Ve kendince, dökmülecek nice kanlar pahasına, yükselcek bir ulusal kurtuluş mücadelesine basarak veya bölgedeki çatışmalı ortamların doğuracağı uygun bir olanağı değerlendirerek, kendi eliyle yarattığı işbirlikçi ajan bir Kürt kesimini halkımızın başına musallat edilecektir. Nitekim, "kültürel özerklik" gibi reformist taleplerle ortaya çıkan bir kesim Ankara'dan, yola çıkıp Stockholm'e ayak bastığında evsahibi tarafından vafit edilerek, iyi biçimde halkımızın başına kondurulmak için hazırlanmaya çalışıldı. Bağimsız bir ideoloji temelinde işbirlikçi bir siyasete sahip olan Kürt küçük-burjuvazisi, zaten buna karşı koyacak değildi. Aslında karşı koymasına da pek gerek yoktu. Çünkü kendileri için fark eden birşey yoktu. Sadece değişen eski işbirlikçilerinin yerine yenileri geçmiş ve bizzat emperyalist güçlere dayanma durumuna gelmiştir.

Bu planların bir gereği olarak Avrupa emperyalizminin açışları arasında iktidara gelen 12 Eylül faşist cuntasının kaçan muhaliflere yine, Avrupa emperyalistleri tarafından kapılar ardına dek açıldı. Doğrudan ABD'nin direktifleriyle çalışan faşist cuntanın kamçılarından kaçan, daha bir adım atmadan takati kesilen, devrimden umudunu tümden yitiren ve kapağı Avrupalara atan "solcular" üzerinde şeker politikasını uygulamak üzere İsveç vb. ülkeler devreye girdi.

İşte, 1980 sonrasında İsveç de Kürdistan'a yönelik politikasını bu esasa dayandırdı. Gerçekten de, halkımızın bağımsızlık mücadelesine gölge düşürerek karartmak isteyen karanlık amaçlılar hep, bu kuzey kutbuna daldılar. Dünyanın bu karanlık köşesinde halkımız üzerinde planlar çiziliyor, roller uygun görevler dağıtılıyor. Başlangıçta oldukça umutluydular. Halkımızın PKK önderliğinde başkaldırısını tarihteki isyanlarla mukayese ederek "fazla dayanamayacağına" inanmak istediler. Hatta PKK'lilere de el atıp "uslandırılmışlar" cephesine dahil edeceklerini sanacak kadar ileri gittiler. Ancak PKK'nin direnişte kesin karar kılması ve bizzat pratik adımlar atması sonucu, kuzeyden de şimşekler çaktı. Kürdistan halkının kan emicileri hain provakatörler ile Kürt küçük-burjuva solu'nun birleşmesine yönelik, bu kutupta epey "hizmetler" görüldü. Bununla Türkiye için nasıl bir iktidar mücadelesi hazırlanmaktaydı ve bunda İsveç'in fonksiyonu neydi?

Evet Türkiye için İsveç'te, İspanya, Arjantin tipi kaftan biçimiydi. Diğer bir deyişle devrimci-yurtsever hareketleri bu zemine çekmeye çalışarak, eritip bitirme amaçlanıyordu. Böylelikle devrimle karşı-devrimi, emperyalizm adına ulaştırıp devrime doğru yönelecek halk seli karşısında emniyet sübabı görevi görecekti bir "demokratik hükümet" hazırlanmaktaydı. Aslında bu, devrimle karşı-devrimi ulaştırma politikası çok çeşitli biçimlerde ve değişik alanlarda da uygulanıyordu. Anımsanacağı gibi, İstanbul'da ABD'nin özel uzmanları dahilinde yapılan "teröristlerin Rehabilitasyon"u konulu bir sempozyumda, TC'nin Adalet Bakanı El-dem de, cezaevlerinde bu yöntemi

uyguladıklarını açıklıyor ve "karıştırbatıştır yöntemi en etkili bir yöntemdir" diyor.

Açık ki Avrupa'da bu, çok daha inceltmiş bir . tarzda yürütülüyordu. Bunun yürütücülüğünü de emperyalizmin sosyal-demokrat kanadı üstlenmişti. Kaçkın sol'dan cuntanın partilerine kadar emperyalizmin tezgahlarında dokunacak bu kaftandan, Raşhan hanımın deyişleriyle "labandan gelen" bir parti oluşturulacaktı. Amaç beliydi; 1988'lere tasfiye olmuş Türk ve Kürt küçük-burjuva sol'undan DSP ve SODEP'e kadar bahsedilen tipten bir alternatif hazırlanacaktı. Avrupa sosyal-demokrasisi daha önce de birçok alanda halkların başına bu dokuyu dokumuşlardı.

Evet, bu oyun Şili halkı üzerinde en içgüç biçimiyle uygulandı. Pinochet başkanlığındaki faşist rejim, Şili halkına kan kusturmaktadır. Nice devrimci değerler amansızca imha edildi. Azgın baskı, koğuş-turma, tutuklamaların sürdüğü bu ağır yenilgi yıllarında birçok sol örgüt Avrupa'ya çekilmek zorunda kalmıştı. Şili sol'unda da legalizm zaafiyeti epey etkindi. Sol, Avrupa'da bulunduğunda yıllarda Avrupalı liberal bayrakları yitirden mahrum kalmadı. Üstelik Şili halkı, anti-faşist bir halktı. Allende yönetiminde demokratik bir hükümet dönemi yaşamıştı. İyi kuşku yok ki, elinden alınan bu haklar için kendi muhalif sesini yükseltecekti.

O halde bayrakçılar ellerini çabuk tutacak devrimle karşı-devrimi ulaştırma çabalarını hızlandıracaklardı. 1984 yılı, Şili sol'u üzerinde de hummalı tasfiyeciler çabaların sürdüğü bir yıldır. 84'ün Şubat'ında KP, MİR, MAPU-OC, SP'nin üç fraksiyonu, Radikaller, Hristiyan Solcular ve çok sayıda temel örgüt bir araya gelerek "Demokratik Halk Hareketi (MDP)"ni kurdular. Sol'un bir uzlaşma platformu olan on maddelik bir programda köklü dönüşüm sağlayacak maddeler mevcut değildi.

Kürdistan'da patlayan silahlar, tasfiyecilerin ve ağababalarının devrimi gömme umutlarını suya düşürdüler. 15 Ağustos Direniş ve saldırı atılımıyla tasfiyecilik pratik anlamda da darbe yedi. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin tüm hesaplarını bozan PKK idi. Ağababaları ve uşakları kapıldıkları korkunç histeriyle "terörist PKK" diye feryat etmeye başladılar. İşte bu noktada, İsveç hemparları dizginis bir saldırıya geçtiler. Yine ilk devreye sokulan 20 yıldan beri TC'nin Ankara'daki inine girme aşkıyla yanıp tutuşan ve o kompleks ruh haliyle kendisini 1988'lerde "Doğu"nun milletvekili olarak gören bir bayat sosyalist adama açıklama yaptırıldı. 18 Ağustos'ta bayımız bir gazeteyle şöyle buyuruyordu: "PKK terörist bir örgüttür" buna yenileri eklenerek hep bir ağızdan adeta bir koro gibi "PKK teröristtir. Terörist Kürtlerle terörist olmayanları ayırın" demeye başladılar. Uşaklarına söylediği sözleri ihbar olarak kabul edip, hemen ardından harekete geçen emiciler, PKK'ye, Kürdistanlı yurtseverlere karşı saldırılarını peşi sıra geliştirdiler. Bir taraftan saldırılar gerçekleştirirken, öte taraftan da Ankara ile temaslar hızlandırılıyor. Bilindiği gibi 84'ün sonuna doğru İsveç'ten çeşitli düzeydeki yetkililer Ankara'yı ziyaret etmişlerdi. Bu ziyaret esnasında TC ile İsveç yönetimi arasında ortak bela olarak kabul edilen "bölücülük" üzerine uzlaşmaya varılıyor ve ulusal kurtuluş savaşına karşı yeni kompolarlara anlaşma sağlanıyordu.

Ne var ki, Kürdistan'da gelişen devrimci mücadele hergün biraz

daha boyutlanarak; halkımızın ulusal birliğinin ifadesi olan ERNK'nin ilanını da sağlarken, sözkonusu çevreler ellerini biraz daha çabuk tutma gayreti içine girdiler Avrupa turundan henüz yeni dönen, daha "yorgunluklarını" bile gideremeyen Ecevitler, ellerinde K. Evren'in özel mesajıyla davetlisi oldukları Olaf Palme'nin yanına gittiler. Bu daveti, Sosyalist Enternasyonalin 18-19 Haziran günleri İsveç'te yapılacak büro toplantısına, Enternasyonalin başkanı Willy Brandt'ın ve evsahibi Olaf Palme'nin ortak davetleri izler. Bu arada faşist cuntanın zindanlarında direnen Kürt aydınının onurunu koruyan Av. Hüseyin Yıldırım tutuklanarak, TC'ye adeta bir jestte bulunuluyordu. Av. Hüseyin Yıldırım'a isnad edilen suç, PKK ile ilişkisi olabileceğidir. Yurtsever Avutakin basına yapmış olduğu açıklamadan ilginç sorular sorulmaktadır. Örneğin "Hain ve Provakatörlere ne yaparsınız?" Evet, İsveç yönetiminin hain ve provakatörlere karşı halkların mücadelelerini bilmemeleri mümkün değildir. Fakat bu yurtsever Kürt aydınının deyişleriyle, "İsveç polisi cuntanın ihanet örgütünün korunmasını mı üstlenmişti? Görülüyor ki cun-tayla açık bir benzerlik ve beraberlik vardır. Masum Kürdistan halkı-na bu düşmanlık neden? Çok kıymetli dostları Bay Ecevit'in bir ricası mı yerine getiriliyor?" Evet, bunlar uzlaşmanın karşılıklı jestleriydi. Cuntanın başı K. Evren'le gerekli temaslar sağlanmıştı. K. Evren'le girilen pazarlık sonucunda, İsveç'in PKK'ye karşı yürüteceği düşmanlık karşılığında, İsveç'e Akkuyu Nükleer Santralinin ihalesi verilmiştir. Bu, tekelciliğe ulaşan, ama pazar darlığı çeken İsveç kapitalizmi için önemli bir yatırımdır. İşte bu pazarlık sonucunda varılan bu içgüç mutabıklığı ört-bas etmek için, halkımızın önder gücü, öz iradesi PKK'ye karşı SAPO tarafından su sansasyonel açıklamalara başvuruldu. "Olaf Palme'ye suikast düzenlemek istiyorlar", "Apo ilticası reddedildiği için bu yola başvuru", "Apo'nun örgüt içindeki etkinliği azaldı" vb. vb. daha bir çok iddiayla yer verilen rapor, basına dağıtıldı. Bununla da saldırılara yeni bir boyut kazandırılmaya çalışılıyordu. Böylece saldırıların ulusal önderin şahsında tüm bir halka yönelterek pervasızlığı arttırmaktadı. "Terörist" dediginiz PKK, tüm bir Kürdistan halkının önder gücü; Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ise, tüm bir halkın ulusal önderi durumundadır. Ve bu bugün tüm gerçekliğiyle de kanıtlanmış, artık inkar edilemeyecek düzeydedir. Sizler de çok iyi biliyorsunuz ki, PKK, Kürdistan halkı demektir. Halkımızın öncüsü bugün sömürgeci-faşist TC tarafından bile meşru görülmüş. O bile bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bugün PKK-ERNK-HRK tüm uluslararası platformlarda meşru bir hüviyet kazanmaktadır. Bizzat sizlerin de üyesi olduğunuz Avrupa Parlamentosu ve Konseyinin de kararları bu yönlü olmuştur. PKK ve HRK'den Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi ve onun yürütücü güçleri olarak bahsedilmektedir. Bu da açıkça gösteriyorki, halkımız bu güçlerinin şahsında Avrupa ve dünya demokratik-ilerici güçleriyle bütünleşmiştir.

Peki halkımızla bütünleşmeyen kimdir? Ona "terörist" yafatması kim takmak istiyor. Açık ki, başta faşist-Türk cuntası olmak üzere onun bölgesel ve uluslararası gerici muttefikleridir. İşte bu nedenle sizin halkımıza yönelik bu suçlamalarınıza

şaşmıyoruz. Yoksa, sizler yanı başında, Avrupa zemininde bile, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ve önder gücü PKK'yı selamlayan binlerce yurtsever Kürdistanlı emekçinin kitlesel eylemlerini sömürüyor musunuz? Demek ki bunlar hepsi "teröristir". O halde bu demektir ki, Avrupa, yüzbinlerce "terörist" barındırıyor.

Ama Afrika'da, Asya'da ve dünyanın her yerinde, zamanında gericilik aynı lügatı kullanmamış mıdır? Ancak siz biraz daha ileri gidiyorsanız! Birkaç devrim kaçkını, ne idüğü belirsiz beslemeyen ilerici-demokratik olarak ilan ederek onlarla olan işbirliğini açıkça itiraf etmektesiniz. Bunun ne kadar korkunç bir alçaklık olduğunu Kürdistan halkının tasvip etmesinin mümkün olmadığı bilimselidir!

Evet, bugün PKK önderliğinde Kürdistan halkı, devrimci siddet temelinde kendi savaşını yükseltiyor. Halkımızın vatanına, canına, malına, insanlığına ve tüm değerlerini kastedenler bu savaşın hedefidir. Bu değerlere kasteden ise, halkımıza en azgınca saldırın, terörizmin en amansız biçimi olan faşizmdir. Evet, topraklarımızda terörizmi uygulayanlardan söz edilecek, tüm insanlık bilir ki, bu terörizmi uygulayan K. Evren ve ordusudur. Tüm bu gerçekler orada iken; gerçek teröristlere sahip çıkarak, halkımızın meşru ve haklı mücadelesinin öncülüğüne üstlenen PKK'yı "terörist" ilan etmekle ne kazanmaktasınız? Tanrı terörist ve faşist canilerle işbirliği yapanlar olarak geçmekten ve halklar tarafından lanetlenmekten başka ne elde edeceksiniz? Suratınızda demokrasi maskesi o kadar şeffaftır ki, artık tüm içgüç oyunlarımızı ve gericiliğimizi gizlemeye yetmiyor. Tüm bu açıklamalar suçlamalarımız. Ulusal Kurtuluş Hareketimizin gelişimini engelleyebilir mi? Sömürgeciler gibi sizler de büyük bir yanlışlığa düşmekten ve hayal kırıklığı yaşamaktan öte bir yere gide-meyeceğinizi bilimselidir.

Bu şantajlarla PKK'nin dize getirileceği sanılırsa; bu çok feci bir yanlışlıktır. PKK, tarihinde hiçbir dönem şantajlara boyun eğmemiştir. Ve PKK, tüm bu kompoları boşa çıkarabilecek güçtedir. Ve PKK gericiliği, yıllara sığdırılan, yüzyılların birikimini bünyesinde toplayan bir halk gericiliğidir.

Ve bu gerçek, faillere bugün sesleniyor: suçlu ayağa kalk! Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin vazgeçilmez bir ilkesi olarak, halkımıza karşı işlenen hiç bir suç karşılıksız kalmayacaktır. Halkımız bunlara gerekli cevabı bağımsızlık bayrağını yükseklerde dalgalandırarak vermekte ve vermeye devam da edecektir. Bu gerçeğin iyice kavranması ve kâfalarla adeta kazanması gereklidir. Ayrıca bu yazımızdan İsveç'te bulunan dürüst Kürdistanlı yurtseverlere de seslenmek istiyoruz.

Halkımızın yüz direniş iradesini şantaj ve kompolarla eğmeye çalışan bu gericiliğe karşı sesinizi yükseltiniz!

Halkımıza kasteden, yurtseverleri ihbar eden birkaç devrim kaçkını sefilin, ilerici-demokratik Kurtuluş Hareketi'nin izlerini bırakarak gitmelerini! İsveç yönetimi ile Kürt gericiliği arasındaki bu işbirliğini ve içgüç oyunlarını teşhir edin! Yükselen devrimci mücadelemizin haklılığını da meşruluğundan aldığınız güçle; bu meşru hakkınızın onunda durmak isteyen, kendine sol veya yurtsever maske de takmış olsa tüm güç, çevre, parti ve kişileri teşhir ve tecrit edin!

★★★

Kürdistan'daki Mücadeleye İnanmayanlar...

Baştarafı Syf: 4'te

çocuklarımızı ancak biz okutabiliriz. Sizin bunları okutmaya hakkınız yoktur" vb. bir dizi konuşma yapıp gitmişler. Hemen aynı gün ihbar geldi ama komutan korkutduğundan o gün gidilmedi. Ertesi gün köye yakın bir alana, gizlice helikopterle bir komando ekibi indirildi. Daha sonraki gün de jandarma bölük komutanı, üstteğmen, doktor, kaymakam, hemşire ve sihiye bir er arabaya köye gittiler. Beraberlerinde işence aletlerini de götürmüşlerdi. Bunlar o gün akşamada köyü 7'den 70'e işkenceye alıp gerillaların barındıkları yeri ve yöredeki "gizli mağarayı" soruyorlar, işkence yapıyorlar. Ama işe yarar hiçbir bilgi elde edemiyorlar. Akşam olunca işkenceye ara veren ekibi tekrar doğuş için yola çıkıyor. Yolda arabaları arıza yapınca beraberlerindeki askeri er, askerleri getirip bırakıyor ve ekibi almak için geri dönüyor. O esnada arabaya pusu kuran gerillalar bu faşist işkencecileri cezalandırıyorlar. Bunu "sağlık ekibi" olarak lanse eden devlet ise kimseyi kandırmaz; çünkü sağlık ekibi hiçbir zaman, üstteğmen, jandarma komutanı, kaymakam vb. devlet yetkililerinden oluşamaz.

Rütbeliler köyde koryolarlar ki daha gün batmadan elverine girip kapılarını kilitliyorlar ve emirleri de telsizlerle veriyorlar. Geceleri dahi uyumayıp sürekli nöbetlerini iyi tutulup tutulmadığını soruyorlar. Askerlere telsizle komut yaşırlar, "nöbetçiler pusulalarına yatırlar, nöbetçiler uyanık olsunlar, yatanı mahkemeye veriniz, cezalandırınız" vb. türünden tehditlerle güvenliğini sağlamaya çalışıyorlardı. Askerler içinde zaten büyük bir hoşnutsuzluk

vardı. Bunlardan gerillalara katılanlar da çok oluyor. Ben oradan ayrılanlara kadar 7 tanesi gönüllü, 3 tanesi de PKK sempatisini olup birlikte silahlarıyla onların saflarına katıldılar. Askerler silahlarıyla gerillaların saflarına geçtiğinde devlet adeta temelinden çökmüş gibi moral bozukluğu ve yas havası görüyordu. Karakolların etrafındaki çukur yerler mayınlanıyor ya da tenake bağlanıyordu. Korku ve panik had safhadaydı. Benim bulunduğum karakolda da bir ihbar üzerine basılacağı öğrenmiştik. Buraya büyük bir askeri güç yığıldı ve geceli gündüzlü tam 21 gün alarmda kaldık. İki tabur komando ve karakolun tüm mevcudu devriye gezerek, pusuya yatarak, arabaların lambalarıyla ortalığı aydınlatarak, projektörlerle kurarak bu kadar süre bekledik ama baskın olmadı. Tüm bunlar ne kadar çok korkulduğunu gösteren kanıtlardır.

Bugün öyle olmuştuk ki, Kürdistan'da hemen herkes komünistlikle suçlanıyor, işkence görüyor. Kimisi evini satıp göç ediyor, kimisi sokaklarda perişan sürünüyor, kimisi işkencelerde ölüyor, kimisi de açlık, sefalet ve yoksulluk içinde kıvrılıyor. 12 Eylül paşaları, 3-4 yıldır başta olmalarına rağmen halka yararlı tek şey yapmış değildir. Ama her ne hikmetse 15 Ağustos 1984'ten bu yana doğu ve güneydoğu'daki köylere, hem de eşek yüküyle bile zor çıkan yerlere yol yapmaya, elektrik, su, telefon getirmeye başlamışlar. Devlet tüm varlığını harcayıp bu alana daha iyi egemen olabilmeyi çarelerini arıyor. Halk bu yolları ne için yaptıklarını çok iyi biliyor. Yine elektrik-

su vb. şeyleri de mücadeleden duyduğu korku ve halkın gönlünü kazanma çabası olarak nitelendiriyorlar. Vatanimizdir dedikleri Kürdistan topraklarında bir gün bile rahat uyumuyorlar. Askerler gece boyu pusuladalar bekliyor, gündüz caddelerde çelik yelek ve çelik miğferler takıyorlar. Bir yerden bir yere giderken yan gözcü kolları oluşturuyorlar. Buraların yabancı olduklarını, buralarda dolasmaya haklarının olmadığını aslında her davranışları ve uygulamalarıyla bizzat kendileri ortaya koymaktadırlar.

Halk bugün 12 Eylül paşalarına sormaktadır; neden önceleri bu hizmetleri yapmıyordunuz? Çünkü şimdi bakyorsunuz ki fakir Kürdistan halkı uyanmaya başlıyor ve bu devletten kendilerine hayır gelmeyeceğini kavıyor ve tek kurtuluş yolunun halk savaşı olduğunu anlıyor. Son bir yıllık pratik ise bunu kanıtlamıştır. Ve sizler de bu gelişmelerden korktuğunuz için bize "hizmet" vermeye çalışıyorsunuz.

Cunta halkın bunu söyleyeceğini iyi biliyor ve korkuyor. Çünkü halk, artık yavaş yavaş uyanıyor, işkenceden bıkıyor-usanıyor, artık böyle yaşamaktansa ölmeyi tercih ediyor.

Son bir yıla binlerce karakol basıldı, binlerce silah götürüldü, binlerce asker ve rütbeli vuruldu. Kürdistan'da mücadelenin geliştiğine inanmayanlara buna ne diyorlar acaba? Bazıları diyor ki, asker halkı çoğutuyor vurulmuş. Evet halkı çoğutmuş gerillalar da biliyorlar. Zaten geldikleri zaman askerlere bağıyorlar, "siz halkı çoğutunuz bize ates etmeyin, biz sizi vuruyoruz, bizim sizinle bir alet verememiş yoktur. Rütbelileri bize teslim edin. Sizin için, kimin toprağında savaşıyorsunuz? Gelin bizim saflarımıza katılın bu

düzeni birlikte yıkalım. Yıkalım ki, hem Türkiye proletaryası ve halkı, hem de Kürdistan halkı kurtulsun. Amerikan düşüncesini savunan bu sömürgeci devletten hesap soralım. Bu devlet size de zulüm ediyor, bizlere de. Bizi de yoksulluk ve fakirliğe, sefaletle sürüklüyor, sizleri de. Bunun için gelin bizim saflarımıza birlikte savaşalım. Veya kendi saflarınızda bu devlete karşı savaşın. Yeterki bu düzene maşa olmayın, piyon olarak bize karşı savaşmayın." Bu çağrıya kulak vermeyen bu düzenin sadık uşağı olan miliyetçi düşünceli savunanlar direkt gerillalara ateş ettikleri zaman, ateşin geldiği yeri gerillalar da tarıyor ve oradakilere vuruyorlardı. Ateş etmeyenlere ise hiç dokunmadan karakola girip silahları alıyor, rütbelileri vurup gidiyorlardı. Bunların hepsini gözümle gördüm. Eruh karakolunda tüm silah ve cephane gerillalar tarafından alınmıştı. Subay ise tuvalete gizlenip hayatını kurtarmıştı. Gerillalar aramalarına rağmen bulamamışlardı. Yine Milli Karakolu basıldığında astsubayın biri vurulmuş, diğeri de cepelden atlayıp koşarken bir kolunu kırmış, bir gözü de kör olmuştu. Buna rağmen hala kaçmaya çalışıyor. Karakolu olduğu gibi gerillalara teslim etmişti. Buna benzer daha sayısız olay da vardır.

Palazlanmış devlet bir de Kürdistan'da kırma yöntemini kullanıyor. Bir yandan bilgi toplayıcı olarak Kürt askerleri seçip bu alana gönderiyorlar. Bir yandan da Kürt köylülerine silah dağıtıyorlar. Silah almayanlara işkence ediyorlar, zorla veriyorlar. Bugün yaklaşık her köye azami 50 silah verilmiş durumdadır. Köylüleri tehdit edip "senin nöbetinde gerillalar köye gelirse ve görülen gelip haber verirse işkencede seni öldürürüz" diyerek bazı işkencede öldürülenleri

gösteriyorlar ve "akibetinizin onlar gibi olmasını istemiyorsanız dediğimizi yaparsınız" diyorlar. Bu görevi iyi yapanlara ise para vereceklerini, rahat yaşama kavuşturacaklarını vaadederek köylüleri kandırmaya çalışıyorlar. Yine MİT'lik yapıp da gerillalar tarafından cezalandırılan bazı aile çevrelerini örnek göstererek, "gerillalar bir gün sizi de böyle vuracaklar; onun için gelin devlete yardımcı olun ki bunları ortadan kaldıralım" diyorlardı. Basında "Köy Korucuları" olarak geçen şey böyledir. "Köy Korucu" su falan değil gerillaların mücadelesini engellemek için silahlandırılmış, zorla silah verilmiş, bazıları da gönüllü uşaklık yapmak için silah almış olan köylülerdir.

Askerlik sürem boyunca daha nice olaylara ve uygulamalara tanık oldum. Ama şimdi bunların hepsini anlatma olanagim yoktur. Baskı ve zor koşullarında yaşıyoruz. En ufak bir açık vererek hayatımızı tehlikeye girebilir, onun için şimdilik burada konuşmamı kesmek istiyorum. Baştan da belirttiğim gibi ben PKK'nin siyasi görüşünde değilim. Ama bir demokrat ve ML düşüncelere sempati duyan insan olarak bu eylemleri canla başla destekliyorum. PKK'li arkadaşlarla da konuşma-tartışma olanagı bulabilirsem çok sevineceğim. Şimdi ekonomik nedenlerle başka alana gitmek zorundayım. Ama oralarda da ilişki kurmaya çalışacağım.

Bizlerin şimdilik mücadeleye katılma olanagımız sınırlıdır. Onun için "mücadele verenlere ne mutlu" diyoruz.

***Selam Bağımsızlık Mücadelesi Verenlere!
*Selam Proletarya Mücadelesinde Şehit Düşünlere!
*Selam İhtilalcı Güçlere!**

Mutki Direnişi ile İlgili Rapor...

Baştarafı Syf: 18'de

ikinci nokta ise, solumuzda yani batı tarafımızda 10-12 m. mesafede bulunan tek asker idi.

Son çıkışımızı yapmak için tekrar H... arkadaşları uyarıp iki noktayı da göstererek, subayların olduğu grubu vurmaya beni istildiler. İkinci noktadaki askeri ise H... arkadaşın vermesini söyledim. Benim vurmaya başlamamla beraber H... arkadaş da kendi hedefine vurup hemen benide takip edecekti. Ve yönümü yeniden yukarıya yani doğuya olacaktı.

Saat 13⁰⁰'ye yaklaşıyordu. H... arkadaşın 3-4 adım ilerlisinde işaret vererek, otomatikle benden tarafa olan iki astsubayı 4-5 el ateş ettikten sonra o aşığıya uvarlardı. İkinci astsubay da onun arkasındaydı, o da açığa çıkınca hemen ona da 4-5 el ateş ettim, o da aynı şekilde aşığıya doğru uvarlardı. Biraz daha ilerleyip taşın arkasındaki üçüncü kişiyi de gördüm. Tam taşın üst kısmına kaçmaya çalışıyordu ki, ona da sırtından bir kaç el ateş ettim. Fakat o, ayakta olmadığından aşığıya uvarlanmadı, üstte kaldı. İki astsubay vadede akan suyun yanına kadar uvarlanmışlardı. Hemen iki astsubayın üzerine aradım, birinden telsiz üzerinden iş bir tabanca iki dolu MP-5 şarjörü alıp, etrafı baktım silahları yoktu, vuruldukları yerde kalmışlardı.

H... arkadaşda dönüp baktım ki arkamda değil. Hafif sesli bir kaç kez seslendim, ne kendisi görünürde vardı, ne de sesini duydum. Ben de su içerisinde gizlice yürüyerek üçüncü çemberi de aştım. Vurup kaçmamızla beraber düşmanda büyük bir panik havası görüldü. Askerlerin ve sivillerin kimisi rastgele sağa-sola kaçıyor, kimisi bağırp-çarpıyor, kimisi yerinde çit çıkarmadan dona kalmıyordu. Bu kargaşa ortamı ben çemberlerden çıkıp 100-150 m. uzak-

laşınca kadar devam etti. Ardından ölü bir sessizlik başladı.

Çatışma alanından ayrı bir yöne doğru giden H... arkadaş Mutki alanında 10 gün kadar kalıp çatışmanın durumunu ve Mahmut (Cihan) arkadaşın şehit edilmesini şöyle görüyor:

İllic karşılaşmadan sonra biz Mahmut arkadaşın yanından ayrılırken, düşman gücünün tüm dikkatini bizim üzerimize çekiliyordu ve peşimizden geliyor. Arkadaşın yeri farketmeden geçiyorlar, aradan 3-4 saatlik bir zaman geçiyor, başka bir grup asker (10-12) bir astsubayın denetiminde gelip olayın ilk çıktığı yeri alan kontrol ediyorlar. Bu ara Mahmut arkadaş ardıcın içinde farkediliyor. Önce arkadaşda "teslim ol" çağırısı yapıyorlar. Arkadaş da yanındaki silahı onlara doğru fırlatıp "teslim oldum, yaralıyım" diyor. Bunun ardından askerlerle astsubay arkadaşla yanaşıyorlar, bu esnada Mahmut arkadaş savunma el bombasının pimini çekip ardıc ağacının arasından kolunu çıkarıp fırlatıyor. Daha fırlatma esnasında bir asker bomba atıyor deyip diğerlerini uyarıyor ve kendilerini yere atıyorlar. Bombanın patlamasıyla astsubay ve iki asker yaralanıyor. Onun ardından arkadaşın üzerine yürüyüp sayısız mermiyle arkadaşla delik-deşik ediyorlar. Ve böylece Mutki'deki ilk şehidimizi veriyoruz. Arkadaşın cesedini Baykan'ın nahiyesi ziyaretine (Veysel Karani) götürüyorlar, gerisini bilemiyoruz.

30 Nisan-1 Mayıs Mutki direnişimiz böylece bir değerli yoldaşımızın şehit edilmesi, düşmandan ise, 2 astsubay, 1 çavuş, 1 onbaşı ve 1 erin ölü, 1 astsubay ve 6 askerin yaralanmasıyla sonuçlanıyor.

**Devrimci Selamlar
Delil/ 1 Haziran 1985**

Agri Direnişini ve Kahramanlarını...

Baştarafı Arka Sayfada

sonra tavır alıp gerekeni yaptıktan çekinmediğimiz bu olumsuzlukların bir ürünüdür.

İşte, yeni dönemde bu iç engeli ve olumsuzlukların yarattığı zararları bertaraf etmek ama esas olarak da mutlaka direnilmesi gereken bu alanda direnmeği yükseltmek için adeta Eruh ve Şemdinli atılımını birinci yıldınoğunda ve daha üst bir düzeyde yeniden yaşanan bir atılıma Agri'da tanık olduk. Atılımın kahramanları bir avuç da olsalar gerçek tarihe yazılır bir rol oynadılar. Tüm yaz boyunca burjuva basını onların eylemleri ile çalkalandı. Onlar, ABD'ye kendi vatanışarlarını "Doğu'ya gönderme kararını aldırma da dahil, Agri Dağı'nda emperyalizmin ajan faaliyetlerinin geliştirilmesini geçici de olsa durdurdular. 40 bin kişiyi aşkın en son tekniğe donanmış sömürgeci ordularla tüm dağın kuşatma altına alındığı "Poyraz Operasyonu"na rağmen, Parti militanları kahramanca direnişlerini sürdürdüler. Sömürgeciler tüm bu ordularıyla yine de 4-5 kişilik partizan grubuna güçler yetirmiş olmasına İran'da da destek istediler. Eğitilmiş yeni komando birliklerini seferber ettiler ama direnişi yine de sökemeditler. Bu kez doğa güçlerinden yardım istemeye başladılar; göçebeliler dağdan zorla indirterek Partizanları aç-susuz bırakma yöntemine başvurdular. Dağın zirvesindeki buzullara girdi. Uç ay bulan bir süre boyunca sömürgecileri peşlerinden koşutan bu yiğit Partizanlardan üçü, son nefeslerine kadar kahramanca sürdürdükleri direnişlerinden ancak uzaktan topar ve uçaklarla bombalanarak koparılabilirler. Yoldaşlarımız 40 bini aşkın sömürgeci orduyu az içinde

bırakarak onurlu bir şekilde şehit düştüler. Bu çatışmada, düşmanın o kadar gücüne rağmen yoldaşlarımız ağır kayıplar verdimiz. 1 yüzbaşı, 1 assubay ve 7 er olmak üzere toplam 9 askeri öldürülürken, sayısızda yaralı verdimişlerdir, ama bir yandan onlar şehit edilirlerken diğer taraftan direniş yükselmeye devam etti. Dağın dibindeki Doğubeyazıt tugayı partizanlarca basılarak silahsızlandırıldı. Agri'da birkaç askeri birim imha edildi. Şehir merkezine Cephe Bayrağı asılarak bildiriler dağıtıldı. Ve direniş halen hızından hiçbir şey kaybetmeksizin derinleşip sürmektedir. Evet, onların 30'larında başaramadıkları başarılmış; katledilmelerinin intikamı sınırlı da olsa alınmış; Partide dayatılan vakasyon burda da ezilerek Parti önderliğine duyulan güven yeniden pekiştirilmiş ve bölgenin mert ve yiğit insanların ulusal direnişimizde yerlerini zamanında almaları sağlanabilmiştir.

Agri Dağı'nın zirvesinde yeni bir direniş destanı yazarak ölümsüzleşen Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet Ali ÖZ yoldaşlar yakutları direniş ateşi ile birlikte sonuza dek halkımızın yolunu aydınlatan birer ışık olacaktırlar. Bu direniş kahramanlarından ikisi olan Mehmet ERTÜRK ve Fuat ASLAN yoldaşlar, Hareketimizin ilk ortaya çıkışı ile birlikte saflara katılmış, kendi yörelerindeki faaliyetlerde en önde yer almış, faşistlere ve sömürgecilere karşı kıyasıya bir mücadele içinde pişmişlerdi. Faşist cuntanın iktidarı gaspsetmesi ardından tutuklanarak aylarca en ağır baskı ve işkenceler altında tutulan Fuat ASLAN yoldaş, Erzurum cezaevinde de direniş sürekli ayakta tutmuş, tahliye edilmesi ardından ye-

niden Hareketle ilişkiye geçerek yeni dönem direnişinde yer almıştı. Yıllarca dağlarda direnişin ateşi içinde yoğrulan Fuat yoldaş, 15 Ağustos eylemlerine katılma onuruna da erişmiştir. O, iceride ve dışarıda ortaya koyduğu bu nitelikleri ile Partimizin kahraman direniş geleneğini daha da yüceltme soylu görevini başarıyla yerine getirmiştir. Mehmet ERTÜRK yoldaş da yıllarca sömürgeci zindanlarda kalmış, boyunegmez tutumu ve direnişle sömürgecilerin bu hedefine haline gelecek idam cezasına çarptırılmıştır. Ancak cezaevinden kaçmayı başararak yeniden mücadelesine dönüş ve şanlı 15 Ağustos eylemlerinde sorumlu düzeyde görevler almıştır.

Şanlı Ağustos atılımının 1. yıldönümünde Onların Agri doruklarında yaptıkları direniş meşalesi tarihimizin en şanlı sayfalarından birisidir. Muhtaç olduğumuz güç kaynaklarının en başında yer alan bu direniş ve şehitlerin anısına bağlılık nihai zafere olan inancımızı daha da pekiştirmiş. Onlar devrimci direnişin cesaretin, fedakarlığın, emek ve devrimci çaba kahramanlığının en seçkin örnekleri olarak belirgin bir yer edinmişlerdir. Bu yoldaşlarımızın şahsında Mahir CAN'dan başlayıp, Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ yoldaşlara kadar uzanan Kars-Agri bölgesi şehitlerimizin anlarına bağlılık en derin biçimde ortaya konulmuş bulunmaktadır. Onlar, aynı zamanda talebisiz bir doğa felaketi sonucu kaçıttığımız, mücadelemin değerli üyelerinden Yaşar ORGAN yoldaşın da anısını böylece yaşatmış olulur.

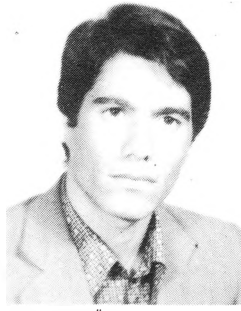
Agri Dağı direniş meşalesi sürekli yanacak ve şehitleri bağlı kalınması gereken en temel ve gerçek yaşayan değerler olarak Parti ve halk yaşamımızda önder kalacaklardır.

AĞRI DİRENİŞİNİ VE KAHRAMANLARINI SAYGIYLA SELAMLIYORUZ

15 Ağustos şanlı atılımının 1. yılını geride bırakmaya hazırlanmış günlerde bu atılımın bir doruk noktası olarak direniş bayrağını Ağrı Dağı'nın zirvesinde dalgalandıran PKK Partizanları, Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet Ali ÖZ yoldaşlar, ortaya koydukları destansı direniş eski isyan merkezi Ağrı'da isyan ateşini yeniden alevlendirdiler. Yolaçtıkları gelişmelerle yoldaşlarımız bugün ile geçmiş arasında yıkılmaz bir köprü kurarak tarihimizin isyan geleneğini modern temellerde ve çağdaş bir içerikle yeniden canlandırdılar. Onların yarattıkları bu köprüden geçmişe uzanarak tarihimizden bazı dersler çıkarmak yoldaşlarımızın sergiledikleri direniş ve yolaçtıkları gelişmeleri daha iyi kavramamızı sağlayacağı gibi, günümüz mücadelesine de ışık tutacaktır.

Partimiz modern ulusal direniş hareketini başlatırken tarihimizi doğru bir tarzda ele almaya ve bunu günümüzün gerçekleri ile bütünleştirmeye önem vermiştir. Halkımızın direnme mirasına doğru sahip çıkıp onu doğru temellerde değerlendirecek Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin gelişimine katkı etmiştir. Direnişin tarihte kendisine has biçimleri olduğu bilinciyle hareket ederek geçmiş isyanları bu bakış açısıyla ele alıp yorumlamıştır. Düz bir mantığa düşmekten sakınmıştır. Direnme ve teslimiyet olguları doğru değerlendirilmek zorundadır. Tarihte neyin direnme neyin teslimiyet olarak değerlendirilmesi gerektiğine çok iyi dikkat etmek gerekmektedir. Kürdistan tarihi çeşitli dönemlerde patlak vermiş seri isyanlara tanık olmuştur. Bu isyanlar içinde oluştukları özgül koşullar çerçevesinde değerlendirilecek ne tam bir inkarcılık ve ne de onları abartma gibi yanlış anlayışlara düşmemelidir. Bu isyanlar sınıfsal temellerine oturtularak, bu temelde değerlendirilmek zorundadır. Tarihimizde direnmelerin feodaller önderliğinde gerçekleştiği ve yine bu önderliğin yetmezliklerinden dolayı sürekli yenilgiye gittiği bilinmektedir. Ancak sonuç ne kadar vahim olursa olsun, feodaller önderliğinde de gerçekleştirilmiş olsalar bu direnmelere sahip çıkmak gereklidir. Elbette ki bu sahip çıkma onların yanlışlık ve yetmezliklerini gözardı etmek anlamında değildir. Aksine, onların direnişçi yönlerine sahip çıkılarak yetmezlikleri ise mahkum edilmeli, gerekli dersler çıkarılmalıdır. Bu yapılmaksızın geçmiş direnişlerden bugün geliştirilen mücadelenin gelişimine hizmet edecek dersler çıkarmak söz konusu olamayacaktır.

Yukarıdaki bakış açısı ile değerlendirildiğinde, yakın tarihimizde Türkiye Cumhuriyeti'nin modern güysilerle Kürdistan'ı yeniden işgali sürecinde direnmeler meşrurdur. İdeolojik, siyasi, sosyal ve toplumsal ortam ne kadar geri olursa olsun, direnmelerin haklılık ve gerekliliği tartışılmaz. Ortaçağdan kalma sosyal güç ve ideolojik direnişleri doğru temellerde geliştirmedi, ulusal boyutlara ulaştıramadıkları, çıkamazlar ve yenilgiye sürüklendikleri bilinmektedir. Ama bu özellikleri ve yine bunları daha sonra teslimiyete düşmeleri ve hakim ulus egemen güçleri ile bütünleşmeleri bu direnişlerin olumlu yanını ortadan kaldıramaz. Eski toplum temelinde ortaya çıkan ve Hakkari'den Ağrı'ya kadar yayılan 1921 Kocgiri, 1924 Hakkari, 1925 Palu-Genç-Hani, 1930 Ağrı ve 1938 Dersim isyanları bu konum çerçevesinde ele alınmalıdır. Bu

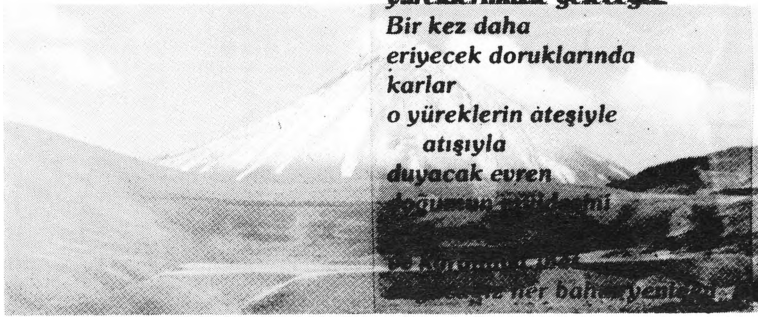
Mehmet ERTÜRK

Fuat ASLAN

Ahmet Ali ÖZ

isyanlar sürecinde karşıdaki düşman gücün modern karakteri, direniş önderliğinin ise, geri sınıf ve tabakalarla temsil edilmeleri anlaşılır bir durumdur. Fakat bu gerçeğe rağmen, bazı güçlerin, üstelik devrimcilik adına yola çıkarak, bu önderliklerin ezilmesini alkışlamalarının anlaşılır hiçbir yanı yoktur. Türk egemenlerinin azgın ulusal imha siyasetinin ve bu siyasetin bir gereği olarak uygulanan vahşi uygulamaların ilerici adına savunulması bir yana, ancak ve ancak barbarca olarak değerlendirilebilir. Bu uygulamalar bir soykırım hareketinden başka birşey değildir.

Kendi egemenleri tarafından ihanete de uğramış olsa, Kürdistan halkının maruz kaldığı ulusal ve toplumsal baskıyı, gerilik ve yokoluş sürecinin bu baskılarla bağlantısını ortaya koymak gereklidir. O günden bugüne oluşturulan çarpık yapı; hatta uluslaşma ve sınıflaşmadan uzaklaşma, kısacası, kimliğini yitirmeye yüzüne gelme olguları bu nedenlerden kaynaklanmaktadır. Bu anlamda, günümüzün doğru yorumlanması tarihle çok sıkı bir bağlantı içinde olmayı zorunlu kıldığı gibi, varolan mevcut somut gerçeklerimizde bu yorum, yansımadan da öteye, geçmişin gerçekliklerine bağlıdır. O halde, modern ulusal kurtuluş teorisi ve pratiğini geliştirirken doğru tarihi temel en az güncel somut gerçeklerimiz kadar üzerine basıp yürüyeceğimiz zemini teşkil eder.

Yakın geçmiş isyanlarının bir özelliği; zaman, mekan ve ideolojik boyutlarının farklı gelişmesidir. Bu biraz da düşmanın başarılı kıldığı bir husustur. Her isyan adeta mahallî olmaktan öteye gidememiş, farklı zamanlarda patlak veren bu isyanları tek tek ezme düşman için kolay olmuştur. Hatta kendi aralarında dayanışmaları bir yana, bölge bölge birbirlerine karşı kullanılarak işahlar ezilmiştir. Bu durum çok iyi bilince çıkarılmak zorundadır. Bununla birlikte, düşman müdahalesinin rolü kadar geri toplumsal-ideolojik yapının da yenilgideki payını ve daha sonraki alabildiğine

karanlık ortamın doğuşundaki yerini hiç bir zaman unutmamak gereklidir. Eğer bu gerçekleri iyi bilince çıkarılırsa, o zaman, Partimizin temsil ettiği sınıfın tarihi rolüne uygun olarak ülkemizin ulaşabildiği tüm alanlarında dengeli, eş zamanlı ve merkezi ideolojik-politik bütünlüklü bir hareketi oluşturmasının büyük önemi ve bunu neden çözümleyiciliğinin en önemli faktörü olarak ele aldığı anlaşılır. Özellikle de, diğer parçalardaki kişisel, aşiretsel ve bölgesel çıkarları aşmayan ve milli niteliği tartışma götürmez gelişmeleri yoğun olarak hala yaşadığımız günümüzde, hareketi ulusal çapta geliştirmenin önemi bir kat daha artmaktadır. Partimiz PKK'nin daha ortaya çıktığı ilk andan başlayarak Kars'tan Antep'e, Dersim'den Hakkari'ye kadar ülkemizin her alanına en devrimci bir ideolojik bütünlük içinde temellerini atması ve bu temelde tarihimizin ve onun sürekli yaşattığı bölüp parçalayıcı ortaçağ kalıplarının etkinliklerini boşa çıkartması çok büyük bir öneme sahipti ve Partimizin izlediği yol da bunu sağlama temelinde olmuştur. Öyleki, geçmişte ve bugün yenilgilerin en önemli bir nedeni olarak, parçalanmışlığın, zamansızlığın ve daha da kötüsü, birbiri aleyhine kullanılmaması daha başından önlenmesi için en önemli tedbir de buydu. Düşman da bu gerçeğin bilincinde olduğu için, bu tedbirleri boşa çıkarmayı hedeflemekte ve mevcut olumsuzlukları daha da derinleştirmek istemektedir. Sömürgeciler, Kars ve Ağrı'yı izole etmeye, diğer bölgelerle bağlantısını koparmaya çalışırken; çevre alan diye adlandırılan sınır ve Türkleşmeye yakın sınırlar kesimleri metropole ve Avrupa'ya taşırmaya; Hakkari'yi Ortadoğu'nun karanlık yapıları içerisinde tutmaya çalışmakta ve bu konuda provakasyon da başımla işbirliği içinde Kuzey ve Güney kesimlerini birbirlerinden ayırma, tecrit etmeyi hedeflemektedir. Amaç, gelişen mücadelenin Kuzey'i etkilemesini ve burada kökleşmesini engellemek ve onu Güney'de ablukaya alarak boğmaktır. Bu politikanın daha başından dikkatle yürütülecek bir taktikle boşa çıkarılması devrimci geliş-

meyi sağlayabilmek açısından son derece büyük bir önem arz etmektedir.

İşte Partimiz 12 Eylül faşist sömürgecilikine karşı yenilgiyi önlemek ve yeniden direniş yükseltmek için hem tarihten ve hem de kendi yakın geçmişinden gerekli dersleri çıkarıp, Hakkari başta olmak üzere Orta Kürdistan'a gereken ağırlığı daha yetkince vermek; yurtdışına savrulan emekçileri devrimci gelişmenin odakları haline getirmek; üzerinde özel savaşın en çok geliştirildiği çevre bölgelere nefes aldirmek ve diğer parçalardaki gelişmeleri uygun yedekler haline getirerek rollerini yerli yerince oynamalarını sağlamak biçiminde bir taktik rota izledi. Bu taktiğin ne kadar isabetli olduğu ve ne kadar olumlu gelişmelere yol açtığı, TC önderliğindeki tüm iç ve dış gericiğin saldırılarını boşa çıkartılarak 15 Ağustos atılımının gerçekleştirilmesinden

olarak mücadele etrafında kenetlenme yaşanmış, özel savaşın her türlü dayatması boşa çıkarılarak direnişin egemenliği sağlanmıştır. Atılımın 1. yıldönümüne gelindiğinde mücadelenin daha da boyutlanarak tüm ülkede boydan boya direnişin çalkantılarının yaşanması da tarihimizin ihtiyaç duyduğu gelişmelerin ilk defa sağlanması gerçeğini ortaya koymaktadır.

Ağrı Dağı'ndaki direniş de bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor. Geçmişte birçok direnmeye tanık olmuş ve devlet kurmaya kadar gitmiş olan Kars-Ağrı bölgesinde en son patlak veren 1930 direnmelerinin yenilmesinin kaynağını elverişsiz dış ortam, İran ve TC ordularının birleşmesi, Kürdistan'ın genelinde direnmelerin ezilmesi ve yalnızca uç bölge ile sınırlı kalması gibi objektif nedenlerle aramak gereklidir. Bu yenilgiye rağmen bu bölgemiz ulusal niteliklerini korumayı başarmış olan ve bunu hep canlı yaşayan mert ve yiğit insanların diyanı olarak kalmaya devam etmiştir. Elbetteki modern ulusal direnişin Kars ve Ağrı da payını almıyordu. Başlangıçtan beri Partimizin oluşumuna ve mücadele çağrısına coşkuyla katılmış olan bu bölge, Sovyetler Birliği'ne sınır olması nedeniyle emperyalizm açısından taşıdığı büyük önemin de etkisiyle sömürgecilerin en çok hakimiyet kurdukları ve işbirlikçiliği ve ajanlaşmayı en çok geliştirdikleri bir alandır. Böyle bir yapıya müdahale edildiğinde çok büyük olumsuzluklara karşı karşıya geleceği açıktır. Nitekim düşmandan kaynaklanan olumsuzluk ve engellemeler ek olarak, bugün de Hareketimize karşı savaş yürüten provakasyon burada Partiyi işleme durumuna getirmek için daha ilk adımlarla birlikte birçok olumsuzluk tohumunu ekmesi söz konusudur.

Bizzat provakasyonun elebaşılarının öncülüğünde, kişiye bağlı ilişkiler kurmakta uygun olmayan eylemler, yanlış hedef seçmelerle kadar devrime zarar verici birçok uygulamaya tanık olundu. Başta Salih Ceylan yoldaş olmak üzere Partinin değerli militanlarının bir kargaşa ortamında şehit edilmeleri de bu nedenden kaynaklanmaktadır. Aynı şekilde, reformist ideolojisine ve birçok pratik saldırılarına rağmen, Özgürlük Yolu'nun -şim-

Mehmet ERTÜRK ve Mehmet AĞASLAN yoldaşlar silah arkadaşlarıyla...

açıkça anlaşılmaktadır. Öyle ki, bu atılım süresince mücadele yalnızca belirli alanlarla sınırlı kalmayarak ülkemizi bir baştan diğer başa hızla yayılan bir yangın misali sarmış, içte ve dıştaki tüm halkımız tarafından coşkunca karşılanarak desteklenmiş, bölgeleri birbirinden tecrit eden yapıya önemli darbe vur-

diki PSKT- o diline çok doladığı Mustafa Çamlıbel'in öldürülmesi olayı, PKK'ye karşı düşmanlığın esas malzemesi haline getirdikleri bu olay da, utanmadan dayattıkları gibi, Partimizin kararıyla değildir, yerel ve karşı olduğumuz ve daha